

Lạnh Lùng Tể Tướng Liệt Hỏa Hoàng Đế

Contents

Lạnh Lùng Tể Tướng Liệt Hỏa Hoàng Đế	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	40
11. Chương 11	46
12. Chương 12	51
13. Chương 13	55
14. Chương 14	59

Lạnh Lùng Tể Tướng Liệt Hỏa Hoàng Đế

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, cường cường, mỹ công, mỹ thụ. Chuyển ngữ: Băng Viêm. Beta: Tiểu LangVào thời đại T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-lung-te-tuong-liet-hoa-hoang-de>

1. Chương 1

Đĩnh Thịnh hoàng triều, năm thứ hai.

“A, không tìm được.” Hoàng cung Nguyệt Long trong điện mỗi ngày trình diễn tiết mục, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Văn võ bá quan trong điện đều lấy ánh mắt đồng tình nhìn Ngự tiền Đại tướng quân – Võ Đạt, này hoàng đế, có thể nói là tối trẻ tuổi của Đĩnh Thịnh hoàng triều, nhưng tài hoa đều thật xuất sắc, duy nhất một điểm không hoàn mỹ, hắn ngẫu nhiên có lúc bất bình thường, bất quá chỉ cần trị quốc hảo, mọi người đều không nghĩ nói cái gì.

Khiến kẻ khác đau đầu chính là, từ hai năm trước lúc hắn đăng cơ, bắt đầu liền một mực tìm một người, mỗi ngày lâm triều đều ở trên đại điện rống giận liên hồi, nguyên nhân là do không tìm được người, khiến hắn sinh khí (giận)!

“Hoàng Thượng, thần đã phái một trăm tinh binh mai phục trong thành, tìm hiểu, rất nhanh sẽ có kết quả.”
Võ Đạt từ trước đến nay đều nề nếp cung kính quy gối trước điện.

“Phải không?” Du Trúc Liệt mắt to thủy lượng hơi hơi nhúu lại, “Sao mỗi lần gọi các người làm việc đều chỉ có như thế, chết tiệt, vậy ta đường các người làm gì?”

“Thần biết tội, thỉnh Hoàng Thượng trị tội.”

Đa? Quần thần không hẹn cùng nhìn về phía Võ Đạt, hẳn không phải hôm qua vừa bị đánh hai mươi trượng sao? Sao hôm nay còn thỉnh tội a?

“Hoàng Thượng, Võ tướng quân cũng đã phi thường cố hết sức, thần nghĩ chúng ta trước xem nhóm tân khoa Trạng Nguyên lần này đi, bọn họ ở ngoài điện chờ nghe phong đã lâu.” Một bên tổng quản thái giám cuối cùng cũng nhịn không được nói.

“Ai, chờ một chút có cái gì quan hệ, chuyện của ta hay chuyện của bọn hần trọng yếu hơn?”

Đương nhiên là chuyện Trạng Nguyên rồi!

Bất quá câu này tất cả mọi người đều chẳng dám nói.

“Hoàng Thượng, đương nhiên chuyện của ngài trọng yếu hơn.” Thượng thư Võ Phi quen vượt mông ngựa lúc này lên tiếng, “Bất quá, những người này đều là nhân tài quốc gia, Hoàng Thượng đã muốn làm cho bọn họ ở ngoài đợi hơn hai canh giờ, chỉ sợ...”

vượt mông ngựa: nịnh hót.

“Tốt lắm, đừng nói nữa, gọi bọn hần tiến vào.” Huy phát tay, Du Trúc Liệt vô lực ngồi trên long ỷ, “Thật là phiền toái.”

Sau khi công công truyền lệnh không bao lâu, liền gặp một đám người phi thường chỉnh tề tiến vào đại điện.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Du Trúc Liệt nhàm chán nhìn lướt qua đám người trong điện, “Đứng lên, đứng lên!”

“Hoàng Thượng!?” Một đám tối ngu ngơ không hiểu, “Ta muốn nói bình thân.” Đây, hẳn nói mấy lần mới hiểu.

“Ôi, đều giống nhau cả!” Đáng ghét, không tìm được người yêu, tâm tình hẳn đã muốn phi thường không tốt.

“Bệnh thần kinh!” Đột nhiên, một tiếng mắng lạnh lùng đem không khí trong Nguyệt Long điện giảm tới đóng băng, tầm mắt mọi người đều dời về cái kẻ không sợ chết, nhất thời, một trận kinh diễm hít thở không thông về phía nguyên điểm.

“Ai? Ai mắng trẫm?” Phẫn, phẫn mà!

“Hừ!” Chỉ thấy một mặt thân ảnh thon dài tuyết trắng từ đám người cuối cùng đi ra, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía Du Trúc Liệt trên thượng điện.

A!!!

“A!!!” Du Trúc Liệt nhịn không được kinh ngạc thở nhẹ, “Người, người, người, người, người...”

“Hoàng Thượng, ngài xảy ra chuyện gì?” Mọi người lo lắng nhìn hoàng đế, tưởng hẳn giận quá hóa điên, “Người này dân đen, thể nhưng đối Thánh Thượng nói năng lỗ mãng!” Thượng thư đại nhân trừng trứ mỹ nhân trên điện.

“Ai kêu hần làm ta chờ lâu như thế.” Vẫn là ngữ khí lạnh lùng.

“Người... Người tới, đem ra chém.” Mẹ nó, một gã đồ khoa cuối cùng, vừa vắn trúng tuyển mà thôi, đến cả Trạng Nguyên cũng không cả gan giống hần.

“Chậm đã.” Du Trúc Liệt lạnh lùng nói, không hờn giận trừng mắt nhìn Thượng thư, “Uy, Thượng thư đại nhân, trẫm đều còn chưa nói cái gì, người ở nơi nào rống rống.” Trời ạ, cuối cùng cũng tìm được y, thật

sự là đập phá giày rơm vô mịch chỗ, đắc lai toàn bất phí công phu, sớm biết vậy, hắc sẽ không hội lãng phí thời gian.

làm việc phí công. Câu trên hay nên ta để nguyên ^^

“Thần, thần biết tội.” Vô Phi sắc mặt một trận xanh một trận trắng, trong lòng không khỏi suy nghĩ, hắc dù sao cũng là nguyên lão hai triều, quá khứ tiên hoàng còn cấp cho hắc mặt mũi, này hoàng đế đăng cơ, liền mỗi lần đều làm hắc mất mặt, xem ra hắc phải làm một ít thủ đoạn mới được.

Du Trúc Liệt nhẹ nhàng nhảy khỏi long ỷ, đi vào lòng đám người trước mặt.

“Ách – Tại hạ Du Trúc Liệt, xin hỏi phương danh các hạ.” (mất mặt quá Liệt ca =.=!)

Lại đông lại!!

“Hoàng, Hoàng Thượng!” Kẻ đầu tiên khôi phục lý trí, thanh thanh yết hầu nói, “ Hoàng Thượng, thỉnh quay về long ỷ.”

“Làm gì? Trẫm không ngồi long ỷ nữa.” Du Trúc Liệt phóng ra một đạo ánh mắt sắc lạnh, tiếp tục bắt chuyện, chính là khi đến phía trước mỹ nhân, hắc phát hiện một chuyện phi thường không thể tin nổi, “Người, người sao lại?” Hắc thể nhưng chỉ đứng đến ngực y.

Đối phương vẻ mặt đắc ý gọi trên khoe môi: “Hoàng Thượng, tại hạ Lãnh Quân.”

“ A!” Lãnh Quân! Cái tên thật hợp, Du Trúc Liệt khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ một mảnh, “Lãnh Quân, vì cái gì người so với trẫm cao nhiều như thế a?”

“Đó là bởi vì người quá lùn, không có biện pháp.” Lãnh Quân không nể mặt mũi nói, khiến những kẻ ở đây không khỏi thổ dốc vì khinh ngạc, nghĩ hoàng đế bọn họ kiêng kị nhất người khác nói như thế, giống như lần trước một ả cung nữ nói Du Trúc Liệt quá lùn, không cẩn thận bị hắc nghe được, bị chỉnh đến thâm thối.

Lúc ấy ước chừng Du Trúc Liệt đại hỏa ba ngày chưa tan.

“Người, lớn mặt!”

Du Trúc Liệt lại hung hăng trừng mắt liếc cái miệng lắm lời Thượng Thư đại nhân Vô Phi.

Vô Phi xanh cả mặt gục đầu xuống.

Du Trúc Liệt cười nhìn Lãnh Quân, “Không quan hệ, trẫm không ngại.” (|||) “Hừ!” Lãnh Quân từ lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, tiếp tục không đem hắc để vào mắt.

Du Trúc Liệt nghĩ thầm, dù sao ngày tháng còn dài, thế là tự bắt bản thân trước lại long ỷ, bình tĩnh nhìn trong chốc lát, lớn tiếng tuyên bố: “Trẫm, phong Lãnh Quân là đệ nhất đường triều Tể Tướng, phụ tá trẫm.”

Cái gì???

Quần thần khó hiểu nhìn về phía hắc, không rõ hắc vì sao lại quyết đoán như thế.

“Hoàng Thượng, hắc chỉ là một gã đầu cuối cùng, sao có thể...”

“Sao lại không?” Du Trúc Liệt lạnh lùng nhìn quanh, “Ta cảm thấy được hắc tối thích hợp.”

Nghe được hắc nói, Lãnh Quân không khỏi hạ mi.

Chỉ thấy đệ nhất Trạng Nguyên vẻ mặt xanh mét phi thường bất mãn, nhưng lại nhát gan không dám mở miệng.

Thượng Thư Vô Phi đem toàn bộ biểu tình của Trạng Nguyên thu hết vào đáy mắt, nghĩ thầm, rằng cuối cùng cũng có người để lợi dụng.

“Hoàng Thượng, không bằng như thế này, phong Trạng Nguyên Âu Ứng Hữu làm Thừa Tướng chỉ chức như thế nào? Như vậy, khả có thể trở thành cánh tay trái của Hoàng Thượng.” Cái gã đồ khoa cuối Lãnh Quân

kia, chắc chắn chẳng có gì hay, nhưng là hắn sẽ không vội chạy tới quang minh chính đại đối nghịch trước mặt Hoàng Thượng, cứ để từ từ, trước chuẩn bị tốt người phe mình, rồi mới tái xử lý cái kia Lãnh Quân.

“Ân” Du Trúc Liệt nhú mày, “Này, như vậy cũng tốt.”

“Âu Ứng Hữu, còn không mau tạ ơn Hoàng Thượng!?”

“Nga, phải.” Âu Ứng Hữu quỳ xuống. “Tạ ơn Hoàng Thượng long ân.” Hừ! Cậu hoàng đế, ta hận không giết chết ngươi, còn có Lãnh Quân, ngươi cứ ở đó cười.

“Hảo, hảo, bình thân, bình thân.” Du Trúc Liệt miễn cưỡng ngồi trở lại long ỷ, “Mặt khác cũng nghe phong...”

.....

Sau khi bãi triều, Lãnh Quân liền bị Du Trúc Liệt triệu tiến ngự thư phòng, tuy rằng rất không tình nguyện, nhưng đối phương là hoàng đế, y còn có thể nói gì, hơn nữa y đối vị hoàng đế này vẫn là bội phục, mười sáu tuổi đăng cơ, liền xét xử toàn bộ đám tham ô quan lại, hơn nữa thân chinh bình loạn phía nam, thật sự là một hoàng đế tốt khó gặp. Mà hắn đối binh pháp cũng là một thiên tài, mỗi khi Đại tướng quân xuất chinh đều cấp rất nhiều sách lược, lần nào cũng thắng lợi, cho nên y rất muốn gặp vị hoàng đế này, bởi vậy mới tiến khoa thi, bất quá y không có thi hết toàn bộ vì mục đích của y không ở làm quan, nào biết, kẻ đứng cuối như y cũng có thể dễ dàng làm Tế Tướng, ha ha, bất quá loại sự tình này, khi y liếc nhìn tiểu hoàng đế liền đã đoán được, bởi vì duy chỉ có một điều ngoài dự liệu của y chính là, này hoàng đế thế nhưng lại là tiểu oa nhi y tưởng nhớ trong lòng đã lâu!

oa nhi: đứa bé.

Nhớ lúc đó trên bờ sông đối diện một màn trên thuyền hoa, thật không thể nhịn cười, kia cặp mắt thủy lượng to tròn đen láy đến giờ một chút cũng không đổi, y liếc mắt một cái liền nhìn ra, thế nhưng không nghĩ tới tiểu oa nhi hắn vẫn nhớ rõ y, đáng tiếc!! Hắn là hoàng đế!!

Tiến vào ngự thư phòng, một cổ mùi hương thơm ngát thần nhiên xông vào mũi, Du Trúc Liệt vẻ mặt hưng phấn đến trước Lãnh Quân.

“Lãnh Quân, người cuối cùng cũng đến đây, sao lại chậm như thế?” Hắn nhớ rõ bãi triều liền triệu y nha!

“Ta đi đường vốn rất chậm.” Tiểu tử này làm hoàng đế, thế nhưng loại sự tình này cũng muốn chất vấn.

“Nga!” Du Trúc Liệt gương đôi mắt to to tròn tròn trên người Lãnh Quân nơi nơi chạy loạn, “Ngươi còn nhớ rõ ta sao?”

Lãnh Quân thần nhiên liếc hắn một cái: “Ngươi là hoàng đế, Du Trúc Liệt a!”

“Không phải, ta không phải nói cái này, ta nói chính là, mười năm trước, ta cùng người trên thuyền nhìn nhau...” Du Trúc Liệt gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, “Ngươi nhớ rõ không? Lúc ấy ngươi cũng nhìn đến ta nha!”

Lãnh Quân im lặng nhìn hắn, chờ hắn nói xong mới mở miệng: “Không nhớ rõ.”

“A?” Du Trúc Liệt thất vọng lên tiếng, “Bất quá không quan hệ, ta nhớ rõ ngươi thì tốt rồi.” hướng hắn ngọt ngào cười, “Ngươi biết không, lúc ấy ngươi hảo tinh tế, sao hiện tạo biến thành cao lớn như thế?” Kia bảo hắn ôm sao đây?

“Ăn cơm!”

“Hả?”

Lãnh Quân mắt lạnh liếc hắn một cái, tự chọn địa phương bản thân tối vừa lòng ngồi xuống, mà nơi y chọn lại chính là long ỷ hoàng đế, khiến thái giám Tối Hành một bên sợ tới mức miệng há hốc nửa ngày.

Du Trúc Liệt bắn một đạo ánh nhìn lạnh băng về phía Tối Hành: “Tối Hành, ngươi trước đi ra ngoài, không có mệnh lệnh của trẫm, không ai được tiến vào, kể cả ngươi.”

“Vâng.” Tối Hành nhìn Lãnh Quân một cái, liền lui ra ngoài.

“Sao vậy? Chẳng lẽ Hoàng Thượng có cái loại ham mê này?” Lãnh Quân hạ mi, y ngồi trên long ỷ khí thể bức người, quả thật so với hần còn giống hoàng đế hơn.

“Không, không có!” Du Trúc Liệt gương mặt vội hồng lên một mảnh, liềm mạng lắc đầu, cùng cái trống bỏi thật giống nhau.

Lãnh Quân thân thủ một cái, liền đem hần đưa vào ***g ngực, “Người cho ta làm Tể Tướng, không phải là có âm mưu sao?”

“A!?” Y đã biết?

“Người không phải thích ta?”

“Ta... Ta... Ân, đúng vậy.” Ngượng ngùng cúi đầu. “Ta tìm người thật lâu, ngày đó đăng cơ liền phái người đi tìm người.”

“Nga? Phải không? Kia hiện tại tìm được rồi, người muốn thế nào?”

“Ta, ta yêu người, người phải vĩnh viễn ở bên cạnh ta.” Du Trúc Liệt ngẩng đầu, đôi mắt nhìn thẳng hần.

Lãnh Quân gọi lên một mặt cười lạnh khiến người khó hiểu: “Ồ bên cạnh người? Lấy thân phận gì? Tể Tướng sao?”

“Không thể sao?” Thấy y biến sắc mặt, Du Trúc Liệt cẩn thận hỏi.

“Quả nhiên, tiểu hoàng đế, người ngoại trừ binh pháp đúng là chẳng biết cái gì.” Lãnh Quân không chút nào lưu tình đẩy hần ra. “Ta hiện tại là một gã đồ cuối khoa, mà người lại cho ta một chức Tể Tướng, làm cho Trạng Nguyên chân chính sau lưng ta rửa hận, người nghĩ triều thần như thế nào không khi ta là nam sủng, chỉ biết dựa vào khuôn mặt tranh đoạt vị trí, người, làm như vậy cùng phụ vương người có gì bất đồng, đều là biến thái chán nuôi nam sủng.”

“Không, không phải.” Hần thật không nghĩ tới nhiều như vậy, hần chỉ biết không cần quang minh chính đại dưỡng nam sủng giống phụ vương, nên mới ban cho Lãnh Quân chức vị Tể Tướng, này là danh hiệu rất lớn, hần thế nhưng không ngờ y không hài lòng.

“Không phải?” Lãnh Quân đưa chân bắt chéo, “Tốt! Vậy người trừ bỏ thích khuôn mặt của ta, sao biết được con người ta như thế nào, vậy còn muốn ta làm gì? Chẳng lẽ người dám nói người chưa từng nghĩ đem ta trở thành nam sủng bồi bên người? Ta và nam sủng phụ vương người dưỡng duy nhất không giống nhau chính là danh hiệu không phải sao?”

“Ta, ta không có.” Du Trúc Liệt hô lớn, “Ta không có đem người làm nam sủng, ta, ta biết người có tài hoa vì người là Lãnh Quân, ta là thật tình thích người!” Cắn môi dưới, ngăn không cho nước mắt chảy xuống, hần từ nhỏ liền yêu khóc, nhưng quyết không ở trước mặt người khác khóc, trừ bỏ phụ vương, hần vẫn là khóc với chính mình nhiều nhất.

Lãnh Quân khinh thường hừ nhẹ.

Y biết y đã làm hần thương tâm, nhưng không thể khác được, y muốn đánh thức tiểu hoàng đế ngây thơ, hoàng đế không phải là vạn năng, nếu Du Trúc Liệt còn không hiểu, kết quả sẽ chỉ bị thể nhân phỉ nhổ.

“Ta thích người, ta mặc kệ người khác nghĩ sao.” Du trúc liệt quật cường nhìn y, “Người chỉ cần làm tốt chức Tể Tướng là được.”

“Nga! Người quyết định thu ta làm nam sủng?”

Du Trúc Liệt nhìn thẳng y, “Không phải nam sủng, là người yêu của Du Trúc Liệt ta.”

Lời hần nói khiến Lãnh Quân trong nháy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, ngay cả y cũng không phát hiện.

“Nga? Chính là ta sẽ không yêu người, Hoàng Thượng, bởi vì ta là một nam nhân bình thường, bất quá, nếu Hoàng Thượng thích ta tùy thời có thể giúp ngài phát tiết dục vọng.” Hoàn toàn không để ý có hay không tổn thương tâm hần, y vẫn thản nhiên nói.

“.....” Trùng trùng nhìn y, Du Trúc Liệt thật không biết nói gì mới tốt.

Nhiều năm như thế mới tìm được, thật không nghĩ tới.....

2. Chương 2

Trong ngự thư phòng, TỐI HÀNH vô lực nhìn quanh, lắng nghe chủ tử của y một tiếng lại một tiếng thở dài, ngay cả y cũng thấy phiền muộn.

Này chủ tử, không biết như thế nào, theo lý thuyết, cuối cùng tìm được người yêu hẳn phải cao hứng mới đúng, không như hiện tại, mỗi ngày không phải lâm triều chính là ngồi đối diện cửa sổ đánh đàn than thở.

Chuyện chủ tử yêu thương một nam nhân, chỉ có y cùng hoàng hậu nương nương biết bí mật này, cho nên khi bọn y biết người kia là LÃNH QUÂN, cũng không kinh ngạc lắm, chính là nếu loại sự tình này bị toàn bộ bá quan văn võ phát hiện, thật không dễ giải quyết!

Tuy tiên hoàng cũng thích nam sắc, bất quá đều phong các danh chẳng quan trọng, nhưng là chủ tử của y còn quang minh chính đại phong kẻ kia làm Tể Tướng, quần thần tuy miệng không nói nhưng lòng nghĩ gì thì thật chẳng rõ!

“Ai.....” Lại một tiếng thở dài.

“Ai.....”

“Ân?” Du Trúc Liệt nhíu mày, “Ta nói TỐI HÀNH, người than thở cái gì?”

“Ta?” TỐI HÀNH chĩa chĩa chớp mũi, “Ai, Hoàng Thượng, kia ngài thở dài cái gì?”

“Ta, ta cũng không biết a!” Thật là, rõ ràng ái nhân ngay tại trước mắt, hắn vẫn không dám tiếp cận, “Ôi, bực quá a...” Du Trúc Liệt đại hỏa trào trào tóc.

“Hoàng Thượng, vì sao không chủ động tiếp cận?” Đây từ khi thánh chỉ phong LÃNH QUÂN làm Tể Tướng được ban bố, người kia mỗi ngày đều chăm chỉ đến hoàng cung trao đổi quốc sự, đúng giờ tiến cung, thế mà Hoàng Thượng mỗi ngày chỉ biết đối không khí than thở.

Lại một tiếng thở dài, “Nếu có thể ta đã sớm tiếp cận, chính là ta sợ, sợ lại nghe được những lời không muốn nghe.”

“Hoàng Thượng, yêu một người không đơn giản như ngài nghĩ a! Huống chi đối phương và ngài đều là nam nhân giống nhau, muốn y nhận phần tình cảm này thật rất khó.”

Du Trúc Liệt xoay người nhìn TỐI HÀNH: “Người từng yêu thương ai không TỐI HÀNH?”

“Ai!?” Không dự đoán được hắn sẽ hỏi như thế, TỐI HÀNH thiếu chút nữa té ngã, “Hoàng Thượng, ta, ta sao có thể?”

“Tốt lắm! Người và ta cùng nhau lớn lên, tâm tư của người ta sao không hiểu?” Du Trúc Liệt nhàm chán phát tay, “Người thích VÔ ĐẠT, có phải không?”

“Ta mới không có!” Gương mặt xinh đẹp của TỐI HÀNH nhất thời hồng một mảnh, “Hoàng Thượng, ta là thái giám, sao có thể.....”

“Được, người này thái giám giả.”

“Hoàng Thượng!” TỐI HÀNH vội che cái miệng của hắn, “Không cần nói lung tung.” Muốn nói cũng nói nhỏ thôi!

Du Trúc Liệt huy khai tay hắn, chống cằm ngồi trên long ỷ, “Người cũng thật sự là kỳ quái, đang hảo hảo sao phải làm thái giám tổng quản.”

“Ta thích!”

“Nga! Vậy người thích Võ Đạt sao không đi thổ lộ.”

“Ta, ta.....” TỐI HÀNH thật sự không có cách, “Quên đi, không cùng người nói nữa.”

“Cái gì thôi! Mỗi lần đều như vậy.” Du Trúc Liệt tước khởi cái miệng nhỏ nhắn, “Người giúp ta ngấm làm sao mới có thể theo đuổi y a!”

“Ta làm sao biết.” Thật là, loại sự tình này, hắn tối không sợ trường, nếu là biết, hắn đã sớm đuổi theo Võ Đạt, làm gì còn ở nơi này giả thái giám.

“Ngu ngốc.”

“Người mới ngu ngốc.”

“Ừ, ta là chủ tử của người da!” Thật sự là phản.

TỐI HÀNH vẻ mặt “Nga thì ra là thế” biểu tình nói: “Thực xin lỗi, Hoàng Thượng.”

“Một câu thực xin lỗi thì tốt rồi?”

“Vậy người nghĩ muốn sao? Chém a?” Nếu vì mấy lời hắn nói, hắn đã sớm đầu lìa khỏi cổ, bởi vì cùng Du Trúc Liệt cãi nhau cũng không phải là ngày một ngày hai.

“Chém thì rất tiện nghi người, ta muốn đi nói cho Võ Đạt chuyện người thích hắn.”

“Oa như vậy sao được?”

“Chính là như vậy.” Du Trúc Liệt cả người buông lỏng.

“Hừ!” TỐI HÀNH vung ống tay áo, không nói lời đi ra cửa, tính toán không để ý đến hắn.

“Lại như vậy?!” Du Trúc Liệt nhàm chán ngồi trở lại ghế dựa, chăm chú nhìn trần nhà, “Ai Lãnh Quân, người tốt cuộc muốn ta làm sao mới chịu đáp lại ta a!”

.....
“Yêu! Hoàng Thượng đang phiền não cái gì a?”

Xinh đẹp nữ tử thanh lương trong trẻo, nũng nịu vừa từ cửa tiến vào, chỉ thấy nàng một thân hoa phục, gương mặt xinh đẹp mang nét anh khí cùng nam tử bất đồng đích, theo sau là một nữ tử nhu nhược mỹ lệ.

“Hoàng hậu dâng hương đã trở lại?” Du Trúc Liệt liếc nàng một cái, “Vũ phi cũng đã trở lại.” Du Trúc Liệt vui vẻ hướng hoàng hậu Võ Hương cùng nữ tử phía sau chào hỏi.

“Hừ, buồn cười, ta đều đã trở lại, Vũ phi đương nhiên cũng trở về.” Hoàng hậu là cái nữ nhân không câu nệ tiểu tiết, cá tính giống nam hài, nhưng là bình thường thấy nàng đều là đáng vẻ tôn quý, cho nên người biết nàng chân diện mục cũng rất ít ỏi.

“Nô tì cấp Hoàng Thượng thỉnh an.” Vũ phi ôn nhu bái kiến.

“Ân, tiểu Vũ vẫn là khiến người khác yêu mến, đáng vẻ không giống như ta, cùng cái bà nam nhân kia.” Du Trúc Liệt hữu ý vô ý liếc mắt nhìn đôi chân đang bắt chéo của hoàng hậu.

“Hừ! Ai kêu người thú ta.” Lúc trước bọn họ chính là từng có ước định, nàng thay hắn sinh cái đứa nhỏ, hắn giúp nàng có cuộc sống mà nàng muốn, này đó nàng cũng đều làm được.

“.....” Du trúc liệt ử rữ thổ hất ra, “Ân, ân, ân, là ta không đúng.”

“Xảy ra chuyện gì?” thấy hắn đột nhiên tiêu trầm, Võ Hương quan tâm hỏi, “Là ai chọc tiểu hoàng đế đáng yêu của chúng ta không vui?” Võ Hương nhìn nhìn ngoài cửa sổ, “Có phải hắn hay không?” Nàng chính là nghe nói việc này mới trở về!

Quả nhiên là một nam nhân tuấn mỹ, khó trách tiểu tử này si mê mười năm.

“Muốn hay không ta dạy cho người mấy chiêu?”

“Có thể không?” Du Trúc Liệt lập tức tràn đầy sức sống trừng lớn hai mắt, “Người có ý kiến gì hay?”

“Chính là..... Nhích lỗ tai lại đây một chút.”

Du Trúc Liệt lập tức đem lỗ tai đến gần, chỉ chốc lát sau, biểu tình trên mặt biến vạn vạn, “Không tốt!!”
Du Trúc liệt nhảy dựng lên, “Này, như vậy sao có thể? Ta chính là nam nhân da!”

“Trước mắt ta nghĩ cũng chỉ mới có cách này, thế ngươi có làm hay không?” Hoàng hậu vẻ mặt xem kịch vui nhìn hắn.

“Ta chính là Hoàng Thượng a!”

“Thì tính sao, ngươi hiện tại không phải ta ta một mình tự kỷ sao? Hơn nữa ngươi điểm nào giống hoàng đế, trừ bỏ khi ngồi trên Nguyệt Long điện ngươi còn có chút bộ dáng hoàng đế, ngươi căn bản là cái tiểu hài tử.” Kỳ thật Du Trúc Liệt phi thường đơn thuần, quá khứ vì Lãnh Quân hắn liều mạng học đọc binh pháp, hy vọng có thể thành thần đồng, nhưng hắn vẫn chỉ là cái đứa nhỏ a!

“Ngay cả ngươi cũng nói như thế?” Ngay cả Võ Hương cũng như thế nói, chẳng lẽ hắn thật sự rất vô dụng?

Võ Hương mỉm cười, thương tiếc vỗ vỗ đầu hắn: “Ta không phải cái ý tứ kia, ý ta là, hoàng đế nghĩ muốn loại sự tình này, cũng không phù hợp ngươi.”

“Kia, kia.....”

“Ha ha..... Còn không hiểu được?” Lúc trước hắn là bị tiên hoàng lừa a!

Tiên hoàng có năm vị hoàng tử tối sủng ái, phân biệt là ngũ hoàng tử Du Trúc Thanh, cửu hoàng tử Du Trúc Nhận, thập hoàng tử Du Trúc Linh, thập nhị hoàng tử Du Trúc Cẩm, nhị thập hoàng tử Du Trúc Liệt, đáng tiếc, bốn vị hoàng tử mỗi người mỗi sở thích, ngũ hoàng tử thích tự do tự tại, hiện thế nhưng ở bên ngoài mở cái gì “Bách hoa lâu”, cửu hoàng tử thích luyện võ, hiện đang sấm đăng giang hồ, đến nỗi thập hoàng tử tính thích thanh tịnh, thế là cũng không biết ở tại cái góc sáng sủa nào dưỡng rùa, còn có thập nhị hoàng tử đến bây giờ cũng không biết ở nơi nào, bởi vậy, lúc ấy chỉ có nhị thập hoàng tử đơn thuần thích hợp nhất, thế là.....

sấm đăng giang hồ: bước chân vào giang hồ.

Bất quá Du Trúc Liệt cũng thật thông minh, đẳng cơ nửa năm liền lấy được tín nhiệm của quần thần, năng lực của hắn không thể không làm cho người ta bội phục.

Chính là, đơn thuần như hắn cũng không thích hợp tọa vị trí này a!

“Ân? Hoàng hậu, ngươi suy nghĩ cái gì?” Du Trúc Liệt lấy tay ở trước mắt nàng quơ quơ, “Ngươi xảy ra chuyện gì?”

“Nga, không có gì, đúng rồi ngươi rốt cuộc có làm hay không? Không chịu thì thôi.”

“Thật sự được không?” Hắn thực hoài nghi cái loại biện pháp này sao có thể dùng.

“Ân, có thể!”

“Thật sự?”

“Thật sự.” Võ Hương cam đoan gật gật đầu.

Du Trúc Liệt được cam đoan của nàng, nhất thời tràn ngập tin tưởng, hai tay nắm ở trước ngực làm cái động tác mười phần khí thế.

“Hảo!!”

Ban đêm, Lãnh Quân nhàm chán trở lại phủ trách của mình, không biết Du Trúc Liệt kia là ra sao, mỗi ngày hạ chỉ bắt y đến hoàng cung báo danh, nếu y không đến, hắn sẽ nhàm chán ngồi đánh đàn, mà hôm nay cũng không biết Tồi Hành kia bị thần kinh cái gì, thế nhưng tìm y hàn huyên cả buổi chiều, ghé thăm hơn chính là hắn cư nhiên lấy một sắp điệp chỉ cùng y ở nơi đó nói chuyện phiếm, mẹ nó, cái này gọi là thập ma nói chuyện phiếm a? Căn bản là là cái kia tiểu hoàng đế nghĩ ra được, bất quá may mắn hắn đủ kiên nhẫn, cuối cùng nghe hắn toàn bộ niệm xong.

điệp chỉ: giấy vệ sinh ==)) nơi đó mà Lãnh ca nói chính là..... =.=!

“Thiếu gia, ngài đã trở lại!” Lão quản gia vừa thấy chủ tử trở về, vội đi ra nghênh đón, “Nước ấm đã chuẩn bị tốt, đặt trong phòng ngài.”

“Nga, người đi ngủ đi, không cần lo cho ta.”

“Dạ, thiếu gia.” Trong Lãnh phủ mọi người đều biết thiếu gia bọn họ từ trước đến nay ít nói, cũng không thích người khác hầu hạ, bình thường bọn họ chỉ cần thay y chuẩn bị nước tắm rửa, ngay cả quét tước phòng y đều tự mình làm, y chính là có tính kiêu phách, cho nên bọn họ cũng không quản nhiều lắm, từ sau khi lão phu nhân mất, thiếu gia càng thêm ít lời, đối với người khác rất lạnh lùng, cũng không hỏi đến chuyện hạ nhân.

Tiến vào phòng ngủ, Lãnh Quân thấp nển rơi vào mờ mịt chun quanh, chuẩn bị thoát y tắm rửa.

“Ân ân.....” Bỗng nhiên bên tai truyền đến một trận ngâm khê, nhưng là nghe lại thập phần cứng ngắt.

“A a..... Nga.....”

Đáng giận!!

Lãnh quân chán ghét ngừng động tác tay, chuẩn bị nhìn xem đến tột cùng, tại quý phủ này, người dám lớn mật tiến vào trong phòng hần, còn to gan phát ra mấy thanh âm ghê tởm như thế.

“Đi ra!” Lãnh Quân lạnh lùng mệnh lệnh, kéo xuống màn trướng trên giường.

“Ân ” rõ ràng là làm nũng, lại dường như cứng ngắt, “Nga..... Quân.....”

Này thanh âm? Lãnh Quân trợn to mắt, là hần?! Rốt cuộc cái hoàng đế lớn mật này đang làm gì a?

“Đi ra, không cần để ta lặp lại lần nữa.”

“Ai.....” Nghe được Lãnh Quân đã muốn bắt đầu phát hỏa, trong trướng Du Trúc Liệt đành bất mãn ra khỏi màn, lộ ra một đôi lệ mâu thủy thủy cùng vẻ mặt uyển chuyển nhìn hần, “Đều gạt người.” Hần thấp giọng nói.

“Người đang làm cái gì?” Lãnh Quân lạnh lùng nhìn hần.

“Ta.....”

“Người cái đầu kia là sao vậy?” Nhìn đầu hần, tóc tai toán loạn, giống như vài ngày không gội đầu, còn có kia quần áo, là trong suốt không còn gì để nói, thể nhưng còn lộ ra cả một bắp vai, đúng vậy, kia làn da tuyết trắng, thể nhưng trước ngực lại vẽ bức tranh một đóa hoa thật ghê tởm, nếu không nhìn kỹ căn bản là không giống hoa!

Lại nhìn mặt hần, dường như có gì không thích hợp.

“Đầu xảy ra chuyện gì?” Du Trúc Liệt ngây ngốc hỏi.

“Người đến đây làm gì?” Lãnh Quân vẻ mặt “Không nói liền đá người đi” biểu tình.

Du Trúc Liệt cắn cắn môi dưới: “Ta là đến..... Cầu dẫn người.....”

Lãnh Quân vừa nghe, trong mắt hiện lên một mặt khác thường: “Cứ như?” Một kẻ người không ra người, quý không ra quý mà muốn cầu dẫn hần?

“Là hoàng hậu nói.” Ai nha! Nói quá nhanh.

“Hoàng hậu?” Lãnh Quân thản nhiên nhấm nuốt.” Hoàng hậu của người thật đúng là khai sáng.”

“Nha! Không, không phải!”

“Đó là cái gì?” Lãnh quân bắt ngờ tới gần hần, “Hoàng Thượng ngài có phải hay không muốn tìm bất mãn?”

“A?” Bất quá chỉ là nhiệt khí của Lãnh quân đã làm hần lập tức phản ứng, thần tình đỏ bừng không biết như thế nào hô hấp, “Người, người không cần dựa vào ta gần như thế!”

“Vì sao? Hoàng Thượng ngài không phải đến cầu dẫn ta?”

Ách? Đúng vậy!

Lãnh Quân dùng sức một cái, đã đem hắc áp đảo ở giường: “Hoàng Thượng, kỳ thật ngài không cần hoảng hốt như thế, chỉ cần ngài nói một tiếng, ta này nam sủng nhất định sẽ đến thỏa mãn ngài!

“Không, không cần bảo ta Hoàng Thượng, không cần dùng ngài, không được nói chính mình là nam sủng, ta, ta chính là, người yêu của người mà thôi!” Du Trúc Liệt nhin không được rống to.

“Nga!! Như vậy a! Kia.....” Lãnh quân chậm rãi cúi đầu, “Ta nên gọi ngươi Liệt sao?”

“Ngươi, ngươi, ngươi.....” Trời ạ! Đây là sao? Thân thể hắc nóng quá!!

Nhìn hắc vẽ mặt đáng yêu, Lãnh Quân cười trộm trong lòng, thế là cúi đầu.....

Viêm: tội em nó đi câu dẫn mà lại.... cái bông hoa.... Sắp nhin cười ko đc ời =))

Tiểu Lang: bông hoa ... sao k trực tiếp vẽ lên cúc hoa luôn đi =A=

3. Chương 3

“Ách, ách a ” Du Trúc Liệt thân thủ phản xạ tính đẩy ra, một tay xoa xoa hai má bị cắn, bất mãn trừng trừng Lãnh Quân, “Ngươi, ngươi làm gì cắn ta?”

Lãnh quân thấy hắc giống như con mèo nhỏ bị thương, tâm tình không khỏi tốt, y đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người: “Ai kêu Hoàng Thượng ngài lớn lên đáng yêu như thế làm cho ta kim lòng không đậu nghĩ cắn ngươi!”

“Ngươi, ngươi có biết hay không rất đau da!” Dùng sức cắn như thế, đau muốn chết.

“Ha hã..... Ai kêu ngươi khuya khoắt đi đến trên giường người khác, còn phát ra thanh âm ghê tởm như thế, còn đem chính mình làm giống cùng quý?” Lãnh Quân nheo lại mắt nhìn hắc, “Mau cút ra ngoài cho ta.”

“Không cần!” Du Trúc Liệt thê nhưng thật kiên quyết.

Hôm nay hắc chính là học thật nhiều việc đó từ hoàng hậu! Nghĩ rằng Du Trúc Liệt hắc, tuy là hoàng đế cao quý, nhưng vì Lãnh Quân vẫn luôn giữ mình trong sạch, trừ bỏ vì sinh hạ con nối dõi mà cùng hoàng hậu có một lần, sau cũng chưa từng tiếp cận ai! Ngày Lãnh Quân thê nhưng không cảm kích.

Hoàng hậu không phải nói chỉ cần hắc tự động đưa đến miệng, liền nhất định có thể thành công? Mà hắc cũng đã làm theo! Hắc đường đường hoàng đế bệ hạ, cứ nhiên nằm trên giường chờ Lãnh Quân y thượng, y cũng không để cho hắc mặt mũi!!

Bất quá, nếu là hắc câu dẫn thật sự thành công, kia hắc phải làm sao? Liền giống như hoàng hậu nói, hắc áp đảo Lãnh Quân là tuyệt đối không có khả năng, kia hắc để Lãnh Quân áp..... Ai nha nha..... Hắc chính là hoàng đế mà! Hơn nữa.....

“Ngươi lại suy nghĩ cái gì?” Lãnh Quân thấy hắc biểu tình liên tục thay đổi, thế là vươn tay thô lỗ điểm điểm đầu hắc, “Gọi ngươi mau đi, có nghe hay không, ta muốn đi ngủ.”

“Không đi!” Du Trúc Liệt kiên quyết ôm chần y, không chịu rời đi.

“Đây là giường của ta hay của ngươi?” Lãnh Quân hai tay khoanh trước ngực lạnh nhìn hắc.

“Của ngươi.” Kia như thế nào? Hắc chính là hoàng đế a. (khổ ||| nhắc mãi)

“Ngươi hoàng đế rất giỏi, nghĩ muốn thượng ai liền lên giường người đó a? Ngươi cho là ngươi là ki?” Lãnh Quân âm thanh không chút lưu tình lạnh lùng nói.

“Ta, ta mới không phải kĩ.” Sao nói hần là kĩ a!? Hần nói chuyện nhất định phải đả thương người như thế?
“Ta hôm nay nhất định phải ngủ ở nơi này.” Hần chính là luyện đã lâu mới làm được cái tạo hình mà hoàng hậu gọi là “Quyển rũ” này.

“Mơ tưởng!” Lãnh Quân cười lạnh một tay lấy lời hần ra, xem như vãi rách ném ra ngoài cửa, “Còn dám tiến vào, ngày mai liền đừng mơ nhìn thấy ta.”

“Lãnh Quân!”

“Đừng ồn, chạy nhanh trở về hoàng cung của người đi.”

“Không cần.”

Lãnh quân xoay người cho hần một cái mắt lạnh: “Tùy tiện người.”

Nói xong liền chuẩn bị vào nhà: “Người tới!”

Di? Làm gì? Còn muốn tìm người đến xem hoàng đế a?

Ngay tại Du Trúc Liệt lo lắng rất nhiều, quần gia đã vội vàng xuất hiện: “Thiếu gia, có gì phân phó?”

“Đi, kêu cái nữ tì, đem ta toàn bộ trên giường ta đổi mới, ngay cả màn cũng đổi, còn có, chuẩn bị nước tắm rửa một lần nữa.” Phân phó xong liền xoay người vào phòng.

Quần gia nhìn nhìn Du Trúc Liệt một cái: “Di? Thiếu gia, vị công tử này.....” Là làm sao tới?

“Đừng để ý đến hần, hần một lát sẽ tự đi.”

“Nga!” Quần gia nhìn nhìn Du Trúc Liệt cả người loạn thất bát tao, nghĩ đến là làm sao lại có tên khất cái chạy vào, sau cũng không hề để ý đến hần nữa.

“Lãnh Quân, người sao lại như vậy? Người không thể đem ta để tại nơi này, uy, uy ” Du Trúc Liệt liều mạng hướng y rống to cũng không gặp Lãnh Quân quay đầu lại, “Ta chán ghét người!” Loại sự tình này nói nói thôi, hần sao có thể chán ghét Lãnh Quân chứ! Thương y đều không kịp.

Ta chính là không đi!

Ôm tâm tính mong đợi Lãnh Quân sẽ quay đầu lại, Du Trúc Liệt quyết tâm tuyệt đối không ly khai rất mất mặt!

.....

Thế là, ngày hôm sau, hảo hoàng đế của mọi người, lần đầu tiên không vào triều sớm, còn làm cho quần thần đợi ước chừng một canh giờ.

“Thật sự là không ra thể thống!” Võ Phi phẫn nộ vỗ xuống bàn, “Người nói, này Hoàng Thượng là sao? Có phải hay không bị Lãnh Quân kia mê hoặc, không nghĩ tới tiên hoàng, ngay cả đương kim hoàng thượng đều như thế, quả thực không có thể thống mà.”

Võ Phi nói mất thăng bằng, ngay cả nước miếng đều văng đến mấy bước, bất quá may mắn Võ Đạt là đứng phía sau hần.

“A Đạt, người nói, này Lãnh Quân có nên lưu hay không, hần sẽ mê hoặc hoàng đế.”

“Con không biết.” Võ Đạt thành thật trả lời.

“Người, người này, chính là như vậy, rất thành thật, người cùng muội muội người Võ Hương giống nhau, tuy rằng danh hoàng hậu, còn vì hoàng đế sinh hạ đứa nhỏ, lại vẫn không giữ được tâm hoàng đế, cũng không biết nàng làm sao? Một chút cũng không biết trợ giúp cha, còn làm trái ý ta, người cũng như thế vô dụng, đến trước mặt hoàng đế tựa như nhuyền tôm.....” Võ Phi dừng một chút, hét lên nước miếng, “Này Võ Hương, thân là hoàng hậu, thế nhưng ngay cả hoàng đế đi nơi nào cũng không biết, chẳng biết nàng là hoàng hậu như thế nào?”

Vốn nghĩ đến có nữ nhân là hoàng hậu trợ giúp hần, không ngờ nàng không chỉ không giúp hần, còn luôn chọc gậy bánh xe, muốn làm gì thì làm!

Đứa con trai liền càng không thể dùng, thân là ngự tiền Đại tướng quân, trong mắt cũng chỉ có hoàng đế, người khác nói đều nghe không vào.

Vô Phi không có biện pháp liếc nhìn Vô Đạt, rồi mới lắc đầu, “Thật là, người đi đi! Nhìn liền phiền.”

“Kia, con cáo từ.” Vô Đạt cung kính cúi mình vài chào liền ra ngoài.

“Hừ! Thật là.” Vô Phi phiền chán nhìn thoáng qua bóng dáng Vô Đạt, liền gặp người đang bên cạnh Vô Đạt, nét mặt chợt thay đổi, “Úc, Âu Ứng Hữu Âu đại nhân.”

“Thượng Thư đại nhân.” Âu Ứng Hữu đồng dạng dối trá đáp lại.

“Âu đại nhân tới vừa lúc, ta đang muốn tìm người.” Vô Phi sai hạ nhân đưa lên một ly trà rồi bảo hạ nhân rời đi, “Âu đại nhân mời ngồi.”

“Ân.” Âu Ứng Hữu ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề nói, “Thượng Thư đại nhân hôm nay triệu tại hạ tới mục đích đại khái là vì chuyện lâm triều hôm nay đi?”

“Ha ha ha..... Thật sự là cũng có một chút thông minh sắc xảo a!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Mới là lạ!

“Hôm nay Hoàng Thượng thật sự là hơi quá đáng, đến muộn không nói, còn làm cho chúng ta chờ như thế lâu.” Âu Ứng Hữu bất mãn oán giận.

“Ân, nhất định là Lân Quân kia giở trò quỷ, cả triều văn võ ai không biết người mới là Trạng Nguyên, mà Hoàng Thượng lại cho hắn làm Tể tướng, nhất định là hắn dùng sắc đẹp mê hoặc Hoàng Thượng.” Vô Phi vẻ mặt “khẳng định là như vậy” biểu tình.

Âu Ứng Hữu đồng ý gật đầu: “Nghe nói tiên hoàng cũng nuôi nam sủng?”

“Ha hã! Cái kia không tiện nói ra, hiện tại thảo luận chính là nên xử lý Lân Quân như thế nào.”

“Thượng Thư đại nhân cho rằng...”

Vô Phi lộ ra một cái cười gian: “Ta cho rằng đem toàn bộ trừ khử là tốt nhất.”

Âu Ứng Hữu khuôn mặt dễ nhìn cũng lộ ra một đồng dạng mặt cười gian: “Ta cũng cho rằng như thế.” Rồi mới tính đến việc loại bỏ tên cầu hoàng đế kia. Bất quá điểm ấy hắn cũng sẽ không cùng lão gia khóa này nói.

“Âu đại nhân có phương pháp?”

“Có!” Hắn chính là đã sớm chuẩn bị tốt.

“Hảo, kia chuyện này liền phiền toái Âu đại nhân, yên tâm, bạc không là vấn đề.” Võ vờ vai hắn, tỏ vẻ đã có ý chống lưng.

Âu Ứng Hữu ánh mắt nho nhỏ cơ hồ cười thành một đường: “Đương nhiên!”

Bất quá hắn cũng không thật sự giết tên Lân Quân kia, trông hắn tây bì nộn thịt, khuôn mặt không cần phải nói so với nữ nhân đẹp hơn vài lần, mục tiêu của hắn là hoàng đế, không tất yếu sát Lân Quân, cái kia mỹ nhân hảo chuộng nam sắc nì!

Đến nỗi cái loại hoàng đế búp bê này mà cũng có cái gì tính thú!

.....

Cáp thu, cáp thu, cáp thu, cáp thu.....

Liên tiếp hắt xì mấy tiếng, đầu của hắn đều đau cả lên.

“Này, uống xong đi.” Lân Quân thô lỗ đem chén thuốc đưa tới trên tay hắn, “Ngu ngốc, không phải gọi người trở về sao?” Y không nghĩ hắn là nuông chiều từ bé, nên không để ý đến, nào ngờ ngày hôm sau thấy hắn cả người nóng lên té xỉu ở cửa.

“Thực đáng a!”

“Vậy người trở về.”

“Không cần, ta uống!” Tiếp nhận chén thuốc, Du Trúc Liệt hút hấp cái mũi, nhắm mắt lại, một hơi nuốt xuống.

“Oa a vù vù hô hảo đẳng ” mới uống xong được, vị đắng đắng ghê tởm liền nổi lên, “A, phun phun, ta phải phun.....”

phun = thổ: ói

Thấy hẳn phải phun, Lãnh Quân vội đem hẳn một phen xuống giường, vút trên mặt đất: “Người cho ta phun thử xem!”

“Oa ” ói ra!

Dù sao đều bị đặt trên mặt đất, sao lại không phun!?

“Người, ghê tởm muốn chết!” Lãnh Quân ghê tởm tránh trứ hẳn, “Người tới, đem nơi này tẩy rửa sạch sẽ, đồ vật này nọ rửa hết cho ta.” Nhìn thứ đang chảy như điên từ Du Trúc Liệt, Lãnh Quân cả giận nói.

Thật vất vả ói xong, cuối cùng có thể thở một hơi, nghe được lời nói của Lãnh Quân, lòng không khỏi cũng phát hỏa theo: “Ta không phải đồ vật này nọ, người không cần luôn xem ta như rác rưởi, Lãnh Quân!”

“Sao vậy? Phát hỏa? Chém ta a!”

“Người!”

“Hừ!”

“Người dừng đi!” Hướng Lãnh Quân rống to, đổi lấy chỉ có một mảnh lạnh lùng, “Đáng giận!”

“Công tử, ta giúp người rửa mặt chải đầu đi!” Nha hoàn lại gần nói.

Nhìn nàng một cái, Du Trúc Liệt đại hỏa vút tay nàng ra: “Cổn, cút sang một bên cho ta.”

“Khả, chính là thiếu gia ta đem người đi rửa.”

Du Trúc Liệt lặng yên một chút nói: “Người đi chuẩn bị nước ấm, ta tự mình làm là được rồi.”

Nha hoàn nghe hẳn vừa nói, không khỏi mặt đỏ: “Vâng.”

“Bệnh thần kinh!” Mặt đỏ cái gì!?

Không bao lâu, Du Trúc Liệt liền đi vào khách phòng tắm rửa vừa được chuẩn bị, chính là vừa tiến vào trong nước ấm, một trận vụng huyên liền hướng sọ não hẳn đánh úp lại.

vụng huyên: đau nhức

“Ngô..... Đau đầu muốn chết.” Vẫn là hoàng cung hảo hơn!

Thật muốn khóc!

“Ô ô.....” Vùi đầu vào sâu trong nước, làm cho nước mắt cùng thủy hòa lẫn nhau, tự lừa gạt chính mình, “Chán ghét Lãnh Quân!”

Ngơ ngác ngồi ở trong nước, trong đầu tất cả đều là thân ảnh Lãnh Quân, tuy rằng mỗi lần đều là châm chọc khiêu khích, nhưng vẫn làm cho hẳn trầm mê không thôi!

“Ngô, Lãnh Quân, ta hảo yêu người a.....”

Đầu mơ màng trầm trầm, toàn thân nóng không chịu nổi, cả người đột nhiên không có khí lực, khi hẳn mở mắt, Du Trúc Liệt ngơ ngác nhìn trần nhà, đại khái ngay cả chính mình đang ở nơi nào cũng không rõ ràng.

“Ngốc tử, người phải ngâm đến lúc nào?” Vừa mới nghe nha hoàn nói Du Trúc Liệt đã muốn ước chừng tắm gần một cái canh giờ, chỉ sợ nước sớm lạnh đi, cho nên liền tiến vào nhìn xem.

“Uy, người làm gì, nhanh lên đi ra.” Không hề nghe thấy tiếng mức nước của hẳn, Lãnh Quân lãnh đạm nói.

chỗ này ta chém, xin thông cảm ah!

“Ân.....” Đầu đau quá!

“Du Trúc Liệt!?” Phát hiện có gì không đúng, Lãnh Quân vội đem hắc tử trong nước kéo ra, “Người xảy ra chuyện gì? Không xong!” Hảo nóng!

“Du Trúc Liệt, Du Trúc Liệt.....” Lãnh Quân nhú mào, đưa hắc tử cẩn thận ôm vào trong ngực, “Người tới, nhanh lên người tới.”

Quản gia nghe thấy tiếng kêu lập tức vọt vào: “Thiếu gia.....” Di? Thiếu gia sao lại ôm tên khất cái kia? Còn để hắc tử ướt chính mình, rất không bình thường.

“Ngốc lăng cái gì!? Chạy nhanh đi tìm đại phu cho ta.” Thật sự là cái lão xương cốt, ngu ngốc!

“Úc, phải”

Liếc mắt nhìn gương mặt không tí huyết sắc, Lãnh Quân đem Du Trúc Liệt đặt ở trên giường, lại dùng chăn bông bao lấy hắc tử, rồi mới lấy khăn lạnh đắp trán hắc tử.

“Đều nói gọi người trở về đi, vì cái gì quật cường như thế?” Lãnh Quân tới gần bên tai hắc tử, ôn nhu nói.

Khẽ vuốt cái trán lấm tấm mồ hôi của hắc tử, ánh mắt Lãnh Quân bỗng trở ôn nhu vô cùng.

“Đứa ngốc này, người chính mình làm tiểu hoàng đế không tốt sao? Sao lại muốn tới trêu chọc ta? Ta và người cả đời cũng không thể có kết quả a!” Nếu như không biết thân phận hắc tử, y có thể không ngại hắc tử là nam, có thể cùng hắc tử gần nhau, yêu nhau, đây cũng là nguyện vọng mười năm trước của y, chính là hiện tại, trăm triệu không thể a!

Hôn hôn bên tai hắc tử, Lãnh Quân ánh mắt biến trở về lạnh lùng.

4. Chương 4

Sáng sớm Võ Hương đi vào Linh Long cung, vừa đến cửa đã thấy Du Trúc Liệt bị người nâng vào, nàng về mặt kinh ngạc nhìn Lãnh Quân.

“Người đem hắc tử làm đến như vậy?” Võ Hương nhẹ giọng hỏi Lãnh Quân.

Một bên TỐI HÀNH đuổi đi cung nữ cùng thái giám, lắc lắc đầu, ôm Du Trúc Liệt tiến vào tắm cung.

“Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?” Dàn xếp Du Trúc Liệt ổn thỏa, TỐI HÀNH cẩn thận hỏi, vạn nhất là việc kia, sẽ không thể kêu thái y.

“Ánh mắt đó là ý gì, ta là nam nhân bình thường, hắc tử vì bị lạnh nên bệnh mà thôi.” Lãnh Quân không cho là đúng nói.

“A!?” Võ Hương sửng sốt một chút, “Người không có cùng hắc tử làm?”

Lãnh Quân lạnh lùng hỏi: “Người chính là hoàng hậu?” Hắc tử khinh miệt nhìn nàng, “Thật không biết hắc tử sao có thể chọn người làm hoàng hậu.”

Võ Hương hì hì cười: “Bởi vì chúng ta đều là người đồng hội đồng thuyền a!”

“Nga?” Lãnh Quân đánh giá nàng, “Đừng nói người là nam?” Y xem hoàng hậu này thật có vấn đề.

Võ Hương buồn cười phát phát tay: “Sao có thể, người xem dáng người ta hoàn mỹ như thế, sao lại là nam nhân.” Võ Hương hướng y lộ ra một nụ cười gian, “Chính là vì ta và các người, tính hướng giống nhau thôi, vợ của ta cũng là phi tử trong cung, mà Liệt là người duy nhất giúp ta đạt thành nguyện vọng.”

“?” Lãnh Quân nhíu mi, “Người lắm rồi, ta không biến thái như các người.” Lãnh Quân quay đầu chuẩn bị chạy lấy người, “Còn có, chuyện các người, ta không có hứng thú.” Thật không hiểu vì sao nàng đem loại chuyện này nói với hắn?

“Ha ha..... Không có hứng thú sao?”

“Hừ!”

“Người biết không? Tiểu tử kia rất yêu người, mười năm cảm tình không phải vui đùa, người vì sao không chấp nhận? Bởi hắn là nam nhân giống người?” Vô Hương đứng trước mặt y, nghiêm nghị nói.

Lãnh Quân âm thanh lạnh lùng không mang tình cảm nói: “Ta là người bình thường, không như các người yêu đồng tính.”

“Vậy ư?” Vô Hương im lặng, “Vậy hắn tuyệt không có cơ hội!”

“Đúng vậy, khuyên hắn không nên gốc ghéech nữa.”

“Người thật sự kẻ lãnh huyết vô tình!”

“Ta từ nhỏ đã như thế.”

“A! Hoàng, Hoàng Thượng tỉnh.....” Lúc này, Thanh âm Tối Hành hưng phấn truyền đến, đánh gãy giằng co giữa hai người, “Hoàng Thượng tỉnh.”

“Ta đi.” Lãnh quân xoay người nhanh chóng li khai.

“Thật là một kẻ lạnh lùng.” Vô Hương oán giận đến bên giường, “Hoàng Thượng khá hơn chút nào không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của hắn thật làm người ta đau lòng.

“Ân, Lãnh, Lãnh Quân đâu?” Du Trúc Liệt được Tối Hành dìu đứng dậy, “Mọi người đâu? Sao các người lại ở đây?” Hắn nhớ rõ mình đang ở phủ đệ của Lãnh Quân, sao hoàng hậu cùng Tối Hành lại đến?

“Hoàng Thượng, người thanh tỉnh nhìn đi, đây là tấm cung của người, Linh Long cung a!” Tối Hành nhíu mày, “Hoàng Thượng, người cảm thấy thế nào? Sao lại tự làm mình sinh bệnh? Còn không vào triều sớm, người có biết Thượng Thư đại nhân rất tức giận hay không?”

“Nga.” Du Trúc Liệt ứng thanh đáp.

Vẫn là y đưa ta trở về?

Lãnh Quân, vì sao?

“Cái gì? Đây là rất chuyện trọng yếu a!” Tối Hành dẫn lòng không được vỗ vỗ đầu hắn, “Người không phải là não bộ cháy hỏng chứ!”

“Tối Hành, ta thất bại rồi!” Du Trúc Liệt cắn cắn môi trước mặt Tối Hành, “Người nói vì cái gì, vì cái gì hắn không thích ta? Bởi ta là nam nhân sao?”

“Ai..... Đại khái hắn thật sự không thể chấp nhận loại tình cảm này!” Vô Hương thở dài, ngồi vào bên cạnh.

“Không phải người nói chỉ cần ta dâng đến miệng, hắn sẽ.....”

“Hoàng Thượng, ta nói nếu là nữ tử, còn nam nhân thì không đồng dạng!” Vô Hương chỉ kém không té xỉu.

“Người rõ ràng nói nhất định sẽ thành công mà.” Hắn nhớ tới bộ dáng lời thề son sắc của Vô Hương, hiện tại không phải đã thất bại sao?

“Nga? Ta có nói sao?”

“Có.” Định giả vờ?

“Không có!”

“Có, chính là có!”

“Ta thật sự chưa nói a! Nhất định là Hoàng Thượng nhớ lắm, bằng không người hỏi Vũ phi, nàng lúc ấy cũng ở đây!” Võ Hương bày ra vẻ mặt “chân thật” nói.

Du Trúc Liệt thiếu chút nữa tức chết: “Hỏi Vũ phi, nàng chắc chắn giúp người!” Hắn cũng đâu phải đồ ngốc.

“Sự thật chính là sự thật!”

“Võ Hương, người, ghê tởm!”

“Hoàng Thượng, cẩn thận long thể.” TỐI HÀNH gặp Du Trúc Liệt trèo xuống giường, vội đỡ lấy hắn.

“Người tránh ra, ta hôm nay phải hảo hảo giáo huấn nàng, thật sự là càng ngày càng không phân lớn nhỏ.”

“Không phân lớn nhỏ?” Võ Hương hướng hắn cười duyên dáng, “Hoàng Thượng, ta so với người lớn hơn nha.”

“A ”

Thật sự là đánh ghét mà!!!

.....

Hôm nay, Du Trúc Liệt dưới sự chờ đợi của quần thần ngồi long ỷ trên Nguyệt Long điện, hắn lười biếng dựa lưng vào ghế, tầm mắt dán trên người Lãnh Quân không rời, hắn cảm thấy hảo mắt mắt, chính mình chẳng những không câu dẫn thành công, còn bị y để ngoài cửa, rồi mang một thân bệnh trở về.

Nhưng trong mắt mọi người biểu hiện này biến thành ngưng ngùng, thẹn thùng linh tinh, đến nỗi hắn lười biếng dựa lưng cũng bị cho thành miệt mài quá độ??

Chúng thần nhìn thoáng qua vẻ lạnh lùng của Lãnh Quân, không hện mà cùng thở dài.

Lãnh Quân nhìn chống lại Du Trúc Liệt, hai hàng lông mày khiêu khởi, vẻ mặt như xem kịch vui.

“Mẹ nó!” Du Trúc Liệt đột nhiên đại hỏa vô xuống long ỷ, dọa TỐI HÀNH đứng một bên thiếu chút té ngã.

“Hoàng, Hoàng Thượng?” Hắn lại làm gì a? TỐI HÀNH không hiểu ra sao hỏi.

Du Trúc Liệt hung hăng cho hắn một cái xem thường thật to: “Vừa rồi kẻ nào thử dài đều đứng ra cho ta.”

Gì?? Mọi người không khỏi há hốc mồm.

“Đều điếc sao?”

Quần thần người xem ta, ta xem người, không biết làm sao cho phải, cuối cùng vẫn là Võ Đạt thành thật đứng dậy trước nhất.

Du Trúc Liệt mày kiếm hơi nhíu: “Người đứng ra làm gì?”

“Thần.....”

“Không cần thần đến thần đi, đứng yên một bên cho ta.” Du Trúc Liệt nhìn quan lại dưới điện, “Các người vừa rồi thán cái gì? Hả?”

“Hoàng, Hoàng Thượng,.....” Đây làm sao nói!

“Hừ! Toàn bộ ra bên ngoài chịu hai mươi trượng cho ta!” Nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!”

“Chuyện gì?” Du Trúc Liệt quay đầu bắt mắt nhìn Võ Phi.

“Hoàng Thượng, ngài qua loa như thế liền phạt trượng hình, thật có chút không ổn?” Hoàng Thượng quả nhiên bị yêu nghiệt Lãnh Quân này mê hoặc, đứng là hồng nhan hoạt thủy ni!

Du Trúc Liệt nheo lại hai song mâu: “Có gì không ổn? Ta chính là thánh chỉ, người nói ta sai?”

“Thần không dám.”

“Nga? Không dám? Trong lòng ngươi chắc đã muốn nói như vậy lâu rồi nhỉ?”

“Thần, thần là do quá hoảng hốt!”

“Hoảng cái đầu ngươi! Ngươi tới, đem hắc đầu tiên tha đi ra ngoài.”

“Hoàng Thượng, ngươi..... Không thể a!” Vô Phi bị dọa thiếu chút vỡ mật, hắc một lão xương cốt, sao chịu được hai mươi trượng hình?

“Sao không thể? Tha ra ngoài.”

“Hoàng Thượng!” Cuối cùng Lãnh Quân nhịn không được lạnh lùng quát một tiếng.

Chịu nói chuyện?

“Gi?” Du Trúc Liệt nhìn về phía y.

“Hoàng Thượng, ngài sao có thể như thế?” Lãnh Quân thuyết.

“Ân?”

“Hoàng Thượng, ngài lâm triều không nghe quần thần thượng tấu, lại bởi vì bọn họ vô tội thả dài mà thượng hình, ngài như vậy cùng hôn quân có gì khác biệt? Hơn nữa Hoàng Thượng mỗi lần vào triều đều là lười nhác, cho dù quần thần không chỉ trích nhưng về tình sao có thể chấp nhận, muốn trách thì trách chính bệ hạ.” Lãnh quân nói một hơi, khiến quần thần không khỏi há hốc mồm, cách nhìn Lãnh Quân cũng thay đổi rất nhiều, bởi vì y đã nói những điều bọn họ không dám nói a!

Âu Ứng Hữu một bên còn chớp chớp mắt nhìn Lãnh Quân, khiến y cả người khó chịu.

“Ngươi!” Du Trúc Liệt nhãn trung thiểm động, có chút phiền não nhìn y, “Câm miệng!”

“Hoàng Thượng, ta xem ngài vẫn là không nên giống tiểu hài tử thích đùa giỡn, hảo hảo nghe thần thượng tấu đi!” Lãnh Quân không chút lưu tình, gần từng tiếng trào phúng nói với Du Trúc Liệt, khiến hắc hỏa đại không thôi, tâm lại đau đến chẳng cách nào hít thở.

Mất lạnh nhìn y trong chớp lát, Du Trúc Liệt cuối cùng ngồi trở lại long ỷ: “Có việc thượng tấu, vô sự bãi triều.” Hữu khí vô lực trong lời nói làm mọi người phút chốc nhẹ nhàng thở ra.

.....

Vô Phi hung tợn trừng mắt Lãnh Quân, lòng nén giận việc y đoạt vị trí trong triều của mình.

“Hoàng Thượng, thần có việc thượng tấu.”

Du Trúc Liệt miễn cưỡng nhìn Vô Phi: “Nói.” Lão già này phiền chết được.

“Hoàng Thượng, gần nhất phía nam có một sơn trại phi thường kiêu ngạo, không chỉ nơi nơi cường thường gái nhà lành, lừa gạt dân chúng, không xem vương pháp ra gì, thần khẩn cầu Hoàng Thượng tiêu diệt chúng.”

“Cái gì?” Sao ngay cả chuyện này lão cũng quản.

“Vô Đạt mang binh, thảo phạt bọn chúng.”

“Thật là, cũng không phải ra chiến trường, đừng làm lớn chuyện, tránh dân chúng chế giễu.” Chỉ là một cái sơn trại, lại muốn phái ra Đại tướng quân Vô Đạt đi thảo phạt? Thần kinh!

“Hoàng Thượng, này lại càng không ổn, sơn trại kia đã khiến dân chúng khổ không ít.....”

“Hoàng Thượng, không bằng để thần lén dẫn binh tiêu diệt chúng!” Lãnh Quân bỗng nhiên mở miệng chen vào nói, cho Vô Phi một cái xem thường.

“Ngươi muốn đi?” Du Trúc Liệt sắc mặt khế biến, “Không cho phép.”

“Vì sao?”

“Rất nguy hiểm.” Lãnh Quân thế nào cũng là thư sinh văn nhược, nếu tiến vào sơn trại, khẳng định không tốt.

“Hoàng Thượng không tin vi thần?”

“Không, không phải, ta chỉ là....”

“Hoàng Thượng, thần là muốn cho mọi người biết thần không phải hư danh.” Chuyện tế tướng kỳ thật chính y cũng rất khó xử, y không thích người khác ở sau lưng nói ra nói vào, cho nên nếu lần này y có thể đơn độc tiêu diệt sơn trại kia, nhất định có thể miễn được không ít phiền toái, cũng để con cáo già Võ Phi kia nhận rõ sự thật, Lãnh Quân y cũng không dễ chọc!

“Này.....”

“Thỉnh Hoàng Thượng cho phép.”

“Lãnh Quân!”

“Hoàng Thượng, nếu ngài lo lắng, xin để thần cùng đi.” Âu Ứng Hữu vội lấy cớ, nếu có thể một mình ở chung với Lãnh Quân, hẳn không sợ không chiếm được thư sinh văn nhược này.

“Người?” Du Trúc Liệt hoài nghi nhìn hắn, “Không được.” Người này vẻ mặt háo sắc, tuyệt đối không tốt.

“Ta cũng thấy không ổn.” Lãnh Quân mặt lạnh nhìn Âu Ứng Hữu.

Âu Ứng Hữu bất mãn kháng nghị: “Vì cái gì?”

“Bởi vì ta ghét người, nhìn là đau dạ dày.” Lãnh Quân không lưu tình nói.

“A?” Không ngờ Lãnh Quân lại nói trực tiếp như thế, làm hại Âu Ứng Hữu sắc mặt một trận xanh một trận trắng.

“Hoàng Thượng, ngài có thể cho Võ Đạt theo ta, như vậy ngài sẽ yên tâm đi?”

“Này.....” Lãnh Quân thái độ không cho cự tuyệt, mà mình hiện tại đang suy nghĩ phương pháp lấy lòng y, nếu phản đối nữa hẳn sợ y sẽ phản cảm.

“Được rồi! Trăm đồng ý!”

“Kia, thần tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Hừ!” Võ Phi hừ lạnh một tiếng, lập tức giống như nghĩ đến quỷ kế gì, mắt hồ ly đầy sự gian trá – xoay động, cười lạnh trong lòng.

Đối với địch ý của Võ Phi Lãnh Quân hoàn toàn không để trong mắt, hắn chính là vẫn lãnh ngạo đến tận khi bãi triều.

5. Chương 5

Trải qua một tháng bốn ba, cuối cùng Lãnh Quân cùng Võ Đạt đã đến được mục tiêu – sơn trại dưới chân thôn núi.

“Mệt mỏi?” Lãnh Quân lạnh lùng nhìn Võ Đạt, cầm trong tay ấm nước đưa cho hắn.

Võ Đạt lắc đầu, mồ hôi không ngừng rơi xuống từ thân thể cao lớn của nam nhân.

“Nghỉ ngơi một chút.” Lãnh Quân đi vào khách ***, chọn một góc vị trí ngồi xuống, “Bảo người ngồi thì cứ ngồi.” Hắn lạnh lùng liếc về mặt thành thực của Võ Đạt.

“Nga, hảo.” Võ Đạt ứng thanh liền ngồi xuống đối diện Lãnh Quân, lại còn di chuyển ghế ra xa, “Cám ơn.” Tiếp nhận nước Lãnh Quân đưa đến, một hơi uống hết.

Lãnh Quân bảo tiểu nhị đem chút rượu cùng đồ ăn, sau đó bắt đầu tự chiếu cố bản thân mình. Đối với tầm mắt từ bốn phía phóng đến, hắn đều không để ý. Bởi vì với khuôn mặt này, bất luận đi đến đâu cũng đều thu hút chú ý, cho nên hắn đã quen rồi.

Nhưng Võ Đạt cả người không được tự nhiên như thế, hắn tuy anh tuấn nhưng lại là con ngựa vừa cao to vừa què mùa. Hiện tại bị một đám người nhìn, hắn cả người đầy mồ hôi! Tuy biết không phải nhìn hắn, nhưng vẫn không cách nào tự nhiên được.

“Xảy ra chuyện gì? Không ăn sao?” Lãnh Quân thấy Võ Đạt tâm thần bất định, liền nâng mâu lạnh lùng hỏi.

“Không, không phải.” Võ Đạt vội cầm lấy chiếc đĩa vùi đầu ăn cơm.

Một lát sau, Lãnh Quân cơm nước xong, tao nhã xoa xoa miệng, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Vẫn ổn?” Nam nhân này quá mức thành thật, chỉ là bị người nhìn thôi mà! (cũng đâu phải nhìn hắn), hắn sao lại ngưng ngừng chứ.

Võ Đạt chợt buông đĩa, ngẩng đầu nhìn Lãnh Quân, vừa nhìn, hắn lại ngây người...

Bởi giờ phút này Lãnh Quân tuy vẫn gương mặt hàn băng không đổi, nhưng nhờ ánh mặt trời chiếu rọi mà trở nên phi thường yêu diễm, khiến hắn không khỏi chần chừ.

“Xảy ra chuyện gì?”

“A! Không, không có gì.” Võ Đạt mặt đỏ lên, vội hướng bên ngoài chạy đi.

“.....” Lãnh Quân nhìn thân ảnh đã chạy xa của Võ Đạt, nhất thời có chút mặc danh kỳ diệu.

mặc danh kỳ diệu: không hiểu nguyên do.

Mấy ngày ở chung, y phát hiện Võ Đạt là phi thường thành thật, hơn nữa cũng rất ngốc. Hắn mỗi ngày luôn đi phía sau mình, nhưng vẫn giữ một chút khoảng cách, nơm nớp lo sợ mà theo, cũng không biết hắn rốt cuộc là vì cái gì mà sợ y?

Đi được nửa ngày, Lãnh Quân mới gặp thân ảnh Võ Đạt.

“A, thực xin lỗi, vừa rồi hơi ngưng ngừng!” Võ Đạt gãi gãi ót, không đầu không đuôi nói.

Lãnh Quân đứng trước mặt hắn, lạnh lùng nhìn, không nói gì.

“Sao, có chuyện gì?” Võ Đạt bị hắn nhìn đến ngưng ngừng hỏi.

“.....”

“Lãnh, Lãnh tương gia?”

Lãnh Quân đột nhiên bắt lấy tay hắn, “Lại đây.”

Võ Đạt mặc danh kỳ diệu bị Lãnh Quân kéo đến dưới một thân cây, sau khi bị bắt ngồi xuống, tiếp theo cũng chỉ nhìn thấy một bên sườn mặt xinh đẹp của Lãnh Quân, bởi vì y hồi lâu không nói lời nào.

“Lãnh, Lãnh tương gia?” Lãnh Quân này đúng là không phải lạnh lùng bình thường, hắn hiện tại như thể ngồi bên người y, đều có thể cảm thấy băng lãnh, “Lãnh.....”

“Vì sao?” Lãnh quân xuất kỳ bất ý hỏi.

xuất kỳ bất ý: bất ngờ hỏi

“A?”

Lãnh Quân quay đầu nhìn về phía hắn: “Vì sao phải sợ ta như thế?”

“Sợ? Ta không có a?”

“Không có?” Lãnh Quân nheo lại đôi mắt, khiến Võ Đạt không khỏi rùng mình, “Thật không có? Người dọc đường đối ta đều rụt rè sợ hãi, vừa rồi ăn cơm, người sao phải liều mạng đem ghế ra bên ngoài?”

“Nga!” Nguyên lai là hỏi cái này a!

“Nói.”

Võ Đạt trảo trảo đầu: “Đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng!”

“Nga?” Tiểu hoàng đế kia rút cuộc hạ mệnh lệnh gì.

“Hoàng Thượng nói, ta không thể tiếp cận ngài, nhất định phải cùng ngài bảo trì khoảng cách nhất định, còn có bảo hộ ngài an toàn.”

“Hừ!” Lãnh Quân hừ nhẹ một tiếng, không nói gì đứng dậy, “Đi thôi!”

“Ách?”

“Đi sơn trại.” Thật là cái gốc tử không thuốc chữa.

.....

Võ Đạt cuối cùng biết vì sao Lãnh Quân trưởng thành lại có bộ dạng kia, bởi vì thật sự tình rất nhiều!

Người xem, hai người bọn họ vừa tiến vào sơn trại liền được không ít người hoan nghênh, ngay cả trại chủ còn đối Lãnh Quân thật tốt, còn để bọn họ ở phòng hảo hạng!

“Ai nha nha..... Lãnh hiền đệ, người nếu nhập cường đạo, thì ngay tại nơi này trụ hạ đi! Muốn ở bao lâu đều được.” Oa cáp! Thật là một đại mỹ nhân a! Tuy rằng là nam nhân, nhưng ngẫu nhiên ném thử chút nam sắc cũng tốt! Người này so với thôn phụ dưới chân núi đẹp hơn nhiều. (=.=! đương nhiên rồi, Lãnh ca mà)

Lãnh Quân cho hắn một đạo ánh mắt lạnh lùng, thân thủ nhẹ nhàng đem tay hắn li khai khỏi vai mình: “Vây quấy rầy.”

“Không quấy rầy, không quấy rầy.” Hắn chính là cầu còn không được, vừa thấy Lãnh Quân, hắn cũng đã dấy lên dục hỏa, tuy là tòa băng sơn, nhưng nhìn hắn như vậy, hắn là không có võ công đi! Dễ xử lí! Đến nỗi vị bên cạnh y... Hành Thiên nhìn thoáng qua Võ Đạt đần độn, không sao, như thế càng dễ lừa.

“Ân, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Lãnh Quân thản nhiên nói.

“Nga, hảo hảo hảo.” Hành Thiên vội đưa tới thủ hạ, “Người đâu, mang Lãnh hiền đệ đi nghỉ ngơi.”

“Vâng.” mấy đại hán tử đang bàn tán về Lãnh Quân, vừa nghe có thể tiếp cận mỹ nhân, lập tức chạy vội đến, “Thỉnh, thỉnh.”

“Ân.”

Lãnh Quân vừa đi, một đám người chợt vây quanh Hành Thiên: “Lão Đại, này thật đúng là chính điểm nga!”

“Ân.” Hành Thiên liếm liếm khóe môi, “Thật sự là không tồi, bất quá ta ngoạn trước.”

“Kia lão Đại, người chơi đùa nhất định phải cho chúng ta cùng ngoạn a!”

“Nga!” Hành Thiên tính toán nhìn phương hướng Lãnh Quân ly khai, “Bất quá làm sao ra tay?” Chủ yếu phải giải quyết tên cao to kia trước.

“Đại ca, không bằng dùng mị dược đi?” Mỹ nhân như vậy, nếu dùng mị dược, nhất định càng thêm yêu mị.

“Ân! Chúng ta là chính nhân quân tử, sao có thể dùng thủ đoạn đê tiện như thế?” Hành Thiên miệng vừa nói, một bên mắt khẽ chớp, “Đi, vào thôn lộng mấy nàng có tư sắc một chút, đêm nay ta phải hảo hảo thỏa mãn.” Mẹ nó, mỹ nhân kia khiến hắn dục hỏa đốt người, bất quá hắn cần chuẩn bị kĩ mới hưởng thụ mỹ nhân, giờ tìm một người thay thế trước.

.....

Ban đêm, Võ Đạt vừa mới chợp mắt đi vào giấc ngủ, liền nghe thấy bên ngoài một trận tranh cãi ầm ĩ, nghĩ thâm, có phải Lãnh Quân đã xảy ra chuyện, thế là vội thay quần áo xông ra ngoài.

“Lãnh gia!” Võ Đạt đi vào phòng Lãnh Quân, trong bóng đêm kinh ngạc thấy giường y thể những trống rỗng, “Lãnh gia?” Hắc kẩn trương tìm chung quanh, nhưng cái gì cũng không có.

“Làm sao?” Đang lúc Võ Đạt chuẩn bị ra ngoài tìm, một đạo thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng.

Võ Đạt đột nhiên xoay người, thấy Lãnh Quân hoàn hảo không sót một chỗ đứng ở cửa, mới thở dài nhẹ nhõm.

“Lãnh gia, ngài đi nơi nào?” Tối thế này, hắc sao không ngủ?

“Không cần bảo ta Lãnh gia.” Ngu ngốc, muốn bại lộ thân phận sao?

“Nga, thực xin lỗi.”

“Àn, bên ngoài thực ồn.” Lãnh Quân thản nhiên mở miệng.

“Đúng vậy, ta tưởng ngài xảy ra chuyện.” Nơi này là sơn trại, tuyệt đối không thể lơ là.

“Ta không sao, chỉ là không ngủ được.” Lãnh Quân lãnh ngưng nhìn hắc, “Đi xem.” Vừa nói, người đã muốn ra khỏi phòng.

“Lãnh công tử, từ từ.....” Võ Đạt vội đuổi theo, đi phía sau Lãnh Quân.

Lãnh Quân cùng Võ Đạt đến gần nơi phát ra tranh cãi ầm ỹ, liền thấy mười cái nữ nhân bị một đám các nam nhân cột khối gỗ hình thập tự, giống như sơn dương đợi làm thịt, bộ dáng hảo đáng thương, nga! Có mấy người đã bị làm qua, hơn nữa là bị mấy con cầm thú cùng nhau làm.

Lãnh Quân lạnh lùng đảo qua các nữ nhân, chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên một mặt thân ảnh quen thuộc nhảy vào mắt, Lãnh Quân nhanh xoay người xác nhận, quả nhiên.....

“Oa nha nha..... Tên này thật tuyệt! Hắc nhỏ như vậy, hảo đáng yêu nga! Ta tới bây giờ chưa từng chơi đùa nhiều đứa trình trắng như thế, đại ca, muốn hay không đến thử xem, chúng ta đều chờ không kịp!” Vài người vây quanh nhỏ xinh thân hình đáng thương kia cười hề hề, ánh mắt hóa sắc bắt tay tham nhập nội y hắc.

“A..... Không, không cần..... Ô ô.....” Hắc chẳng qua là trộm đi tìm Lãnh Quân thôi, sao lại đụng đến loại sự tình này!?

“Không cần?” Hàng Thiên cười lớn, “Này không tới phiên ngươi nói.” Hàng Thiên tay ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Du Trúc Liệt, vươn đầu lưỡi ghê tởm liếm liếm hai má hắc, “Yêu! Quả nhiên là cực phẩm.”

“A không cần..... Van cầu ngươi..... Buông!!! Cẩn thận, ta cho ngươi chết không toàn thân, ngươi này sức sinh, a!!” Xong rồi, trình tiết của hắc..... Lãnh quân, ngươi ở nơi nào a? Nhanh tới cứu ta!!

“Yêu! Sao hung hăng thế?” Hàng Thiên nhắc tay giáng một cái tát.

“Hỗn trưởng..... Ngô.....” Cái tát này làm Du Trúc Liệt mắt thấy ngàn sao, trên gương mặt trắng nõn lập tức hiện lên hồng ửng, tơ máu lạnh lạnh cái cảm tuyệt đẹp chậm rãi chảy xuống, “Ta muốn các ngươi bị ngũ mã phanh thây!”

“Hừ! Còn dám ương ngạnh!?” Hàng Thiên giơ tay lên, chuẩn bị cho ... hắc một cái tát, nhưng tại giữa không trung lại bị người triệt hạ, “Làm gì?!” Hàng Thiên tức giận nhìn về phía kẻ không biết sống chết, “Đa?” Mỹ nhân?

“Dừng tay!” Lãnh Quân lạnh lùng nói, tay dùng chút sức, làm Hàng Thiên không khỏi ăn đau.

“Lãnh.....”

Lãnh Quân cấp Du Trúc Liệt một cái xem thường: “Hắc là bằng hữu ta, mau buông ra.”

“A?” Hàng Thiên nhìn nhìn Lãnh Quân, nghĩ thâm, bằng hữu của mỹ nhân đáng yêu không có gì lạ, dù sao sau này đều là của hắc, thế là hạ lệnh, “Ngươi tới, thả.”

“Hừ!” Lãnh Quân bỏ ra tay hắc, “Trại chủ thật đúng là biết hưởng thụ.” Hắc ngấm ngấm mấy nữ nhân bị chính đến thăm, khinh miệt nói.

“A! này bắt quá là bản tính nam nhân thôi.” Hành Thiên ăn đau xoa xoa cổ tay, không nghĩ tới mỹ nhân sao lại có khí lực lớn thế?!

“Nga!” Lãnh Quân nhướn mi, “Võ Đạt, đem hắc ôm trở về phòng.”

“Nga.” Vẫn đang rõ chuyện gì Võ Đạt vội ôm lấy Du Trúc Liệt, đến khi nhìn mặt hắc mới có phản ứng, “A! Hoàng.....”

“Võ Đạt!!” Lãnh Quân lớn tiếng ngăn lại, “Ôm về.”

“Vâng.” Lãnh Quân vừa quát, Võ Đạt mới phát hiện mình thiếu chút nữa làm lộ hết, vội tự trách ôm Du Trúc Liệt rồi đi.

“Kia, trại chủ ngài chậm rãi phát huy bản tính nam nhân, tại hạ không phụng bồi.” Dứt lời, Lãnh Quân không bao giờ... muốn ở lại nơi này, chốc lát liền xoay người rồi đi.

“Trại chủ, người này thật quá kiêu ngạo.”

Hành Thiên hừ lạnh: “Sợ cái gì? Hắc kiêu ngạo cũng chỉ vài ngày, đúng rồi, gọi người đi mua mì được chưa?” Mỹ nhân này khí lực rất lớn, đại khái đã từng luyện võ, xem ra hắc phải cẩn thận một chút mới được.

“Đi mua, chính là *** trưởng nói không có, hắc nói bằng hữu hắc quá vài ngày từ Miêu Cương mang đến cho chúng ta.”

“Vây là tốt rồi!” Ai nha, hắc nhện không được đâu!

Nắm lên một cái nữ nhân trần truồng, Hành Thiên giống như dã thú đùa bỡn, tiếng cười gian trá hòa cùng tiếng khóc đau đớn của nữ nhân.....

6. Chương 6

Lúc Du trúc Liệt tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau, khẽ vuốt hai má sưng phù, trong lòng đầy tức giận: “Chết tiệt!” Dám đánh bốn hoàng thượng, đúng là không muốn sống nữa.

“Đáng chết cái gì? Không phải chính ngươi tự tìm sao?” thanh âm lạnh lùng không mang cảm tình truyền đến tai Du Trúc Liệt, khiến hắc một trận kích động.

“Lãnh Quân?!” Du Trúc Liệt vội bò xuống giường, đến bên người Lãnh Quân, “Thật tốt quá, cuối cùng gặp người.”

“Ngươi tới làm gì?” Lãnh Quân nhíu mày nhẹ nhàng li khai cánh tay đặt trên vai mình.

Hành động của Lãnh Quân khiến Du Trúc Liệt không khỏi thương tâm, hắc cúi đầu.

“Ngươi, ngươi chán ghét nhìn ta?”

Lãnh Quân thản thờ uống ngụm trà, khinh bỉ nhìn hắc: “Đúng vậy.”

“Vì sao?” Đáng giận, hắc vất vả lắm mới đến được đây, bỏ lại mọi chuyện trong triều, chỉ vì mong được gặp y! Vì cái gì y luôn đối với ta lãnh đạm? “Lãnh Quân, ta, ta rất thích ngươi.....”

“Ta biết.” Lãnh Quân thản nhiên nói, “Nhưng ta vĩnh viễn sẽ không thích ngươi.”

“Không, ta là hoàng đế, ngươi phải ở bên ta, ngươi không có quyền cự tuyệt.”

“Nga?” Du Trúc Liệt nhíu nhíu mày kiếm, “Ha hử, tiểu hoàng đế, hiểu được dùng thân phận đế áp người?”

“Ta, tóm lại Lãnh Quân ngươi là của ta.” Du Trúc Liệt nắm chặt nắm tay, kiên định nhìn y.

“Nga.” Lãnh Quân đột nhiên đứng dậy, duỗi tay kéo hắc vào trong ngực, “Tiểu hoàng đế, xem ra có một số việc ngươi còn chưa rõ ràng, ngươi nghĩ rằng Lãnh Quân ta sợ ngươi sao? Ha hử, đừng nói là ngươi, dù là

tiên hoàng cũng không thể động đến một sợi lông của ta, hơn nữa bản thân ta cảm thấy, người.....” Lãnh Quân đột nhiên cắn lên bờ môi của hắn, “Một chút cũng không giống hoàng đế, người căn bản không xứng với vị trí kia, người chẳng qua là thiên tài dụng binh thôi, đến việc trị quốc tiên hoàng đã sớm làm tốt rồi nên người căn bản không cần cố sức, điều duy nhất khiến người ta chịu phục tùng người là vì người có huyết thống vương tộc.....”

“A! Không..... Không được nói.....” Du Trúc Liệt theo bản năng che lỗ tai, lại bị Lãnh Quân trong nháy mắt kéo hạ.

“Ta nói đúng chứ? Người muốn chạy trốn? Người vẫn luôn được người nâng niu trong tay, đương nhiên không biết sự thật tàn khốc, người không đủ hận, cũng rất đơn thuần, một ngày nào đó sẽ bị tổn thương, người nói muốn vĩnh viễn bên cạnh ta, vậy người có nghĩ tới cảm thụ của ta không. Ta là nam nhân, muốn thành gia lập thất, chẳng lẽ người muốn ta cũng phải biến thái yêu nam nhân? Ta sẽ bên cạnh người với thân phận gì?” Lãnh Quân giữ chặt hai tay của hắn, mạnh mẽ áp đảo hắn, “Thân phận Tế tướng vẫn là nam sủng? Đúng vậy, nếu ta hạ được sơn trại này sẽ đạt được một chút tín nhiệm của quần thần, nhưng là..... Không đáng kể.”

“Lãnh, Lãnh..... Quân, không chỉ nói.....” Du Trúc Liệt cố nén nước mắt, rốt cuộc nhịn không được chảy xuống, “Van cầu người.....” Tới bây giờ cũng chưa ai nói với hắn như thế, hắn vốn đơn thuần nghĩ đem y ở bên cạnh mình, chính là không nghĩ như vậy, hoàng hậu cũng nói qua, hắn căn bản không thích hợp làm hoàng đế, nhưng vì cái gì tiên hoàng lại chọn hắn? Vì cái gì các ca ca đều đào tẩu ngôi vị hoàng đế kì quái này, chỉ có hắn liều mạng nghĩ muốn nó, không phải đều vì Lãnh Quân sao?

Những điều Lãnh Quân nói hoàn toàn là sự thật, chỉ là hắn không dám đối mặt, vì sao phụ vương không nói với hắn?

“Sao vậy? Hiểu chưa?” Nhìn thấy nước mắt của hắn, Lãnh Quân trong mắt hiện lên một tia bất đồng, nhanh đến ngay cả chính mình cũng không phát hiện, “Đứng lên!”

“Ách?” Du Trúc Liệt mở to mắt, điềm đậm đáng yêu nhìn hắn.

“Đứng lên, tối hôm qua ta đã dùng bồ câu đưa tin báo người chuẩn bị khoái mã, người lập tức trở về cho ta.” Hắn ở đây chỉ thêm vướng tay vướng chân.

“Không cần!” Du Trúc Liệt lập tức lắc đầu, “Ta không về, ta phải ở bên cạnh người.”

Lãnh Quân sắc mặt khê biến, một phen kéo áo hắn: “Người thật là, nói với người nhiều thế, đều là vô ích sao?” Mẹ nó, cho tới giờ y cũng chưa từng cùng người khác tốn nhiều khí lực như thế, vậy mà chỉ đối lấy một câu “Không cần” của hắn?!

“Người cho ta ở đây đi! Ta thề, ta tuyệt đối sẽ không phá hỏng kế hoạch của người!” Du Trúc Liệt cầu xin nói.

“Không được! Người thật vướng bận.”

“Ta sẽ không.”

“Người không có võ công.” Thật sự là hồ đồ ngu xuẩn.

“Ta sẽ không phiền toái người, người có thể mặc kệ ta, tóm lại chỉ cần cho ta nhìn người là tốt rồi.”

Lãnh Quân có chút tức giận bỏ hắn ra: “Tùy người, bất quá, nếu người gặp nguy hiểm, đừng mơ ta tới cứu người.” Nói xong, cũng không quay đầu lại rời đi.

Si ngốc nhìn về hướng Lãnh Quân ly khai, Du Trúc Liệt thật không hiểu nên thế nào cho phải, hắn đáng ghét thế sao? Chẳng qua là muốn ở bên cạnh y mà thôi, như vậy cũng không được sao!?

Lãnh Quân.....

.....

Ban đêm, Du Trúc Liệt say ngủ, trong mộng tất cả đều là Lãnh Quân, chỉ toàn hình ảnh khiến người thương tâm. Hắn mộng Lãnh Quân chán ghét nhìn hắn, rồi yêu một cái nữ nhân xinh đẹp kiều diễm.....

“Không..... Không cần..... A!!” Đột nhiên mở mắt, “Hô, nguyên lai là mộng! Ân??” Đang lúc Du Trúc Liệt thở dài nhẹ nhõm, một đạo ngân quang hướng hấn phóng tới.

“Người, người là ai?”

“Hoàng đế bệ hạ!” Người bịt mặt thanh âm thấp trầm vang lên, “Ta là đến lấy mạng người.”

“A?” Ai? Là ai muốn mạng hấn?

Không đợi Du Trúc Liệt nghĩ lại, người nọ liền cầm kiếm hướng hấn đâm tới, Du Trúc Liệt thấy tình thế không ổn, vội vút chần che mắt hắc y nhân, chính mình xoay người xuống giường, nhanh chóng hướng phía cửa.

“Đáng chết, người cho có thể thoát được?”

“Người, người rốt cuộc là ai?”

“Hừ!” Người bịt mặt lập tức giơ kiếm đặt trước mặt hấn, “Chịu chết đi!”

“A!”

Lãnh quân từ trước đến nay có tính khiết phích, bởi vậy từ khi vào sơn trại, y không hề ngủ trong phòng, bởi nơi đó có người ngủ qua, y thà rằng ngủ bên ngoài. Nhưng tối nay, không biết vì sao, mãi mà vẫn không thể đi vào giấc ngủ, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng hét thảm, khiến y nhanh chóng nhắm hướng Du Trúc Liệt chạy đến.....

“Du Trúc Liệt!” Lãnh Quân không nghĩ tới khi y vào phòng lại chứng kiến một màn nguy hiểm, thoáng thấy Hắc y nhân giơ kiếm chuẩn bị lấy thủ cấp Du Trúc Liệt, “Đáng chết!” Lãnh Quân mắng một tiếng liền cùng Hắc y nhân quyết chiến.

“Ngô.....” Hắc y nhân tựa hồ không nghĩ tới Lãnh Quân lại có công phu cao thế, nên khi trúng một chưởng liền trở mình đào tẩu.

“Du, Du Trúc Liệt.....” Lãnh Quân chậm rãi tới gần Du Trúc Liệt đang té xỉu trên đất, “Uy!” Y ôn nhu ôm lấy hấn, nhìn thấy cánh tay bị thương của hấn, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, “Uy, nhanh tỉnh lại cho ta.”

“Ân! Nga, đau, đau.....” Du Trúc Liệt khuôn mặt đau đớn vắn vẹo, “Lãnh Quân?” Hô..... Nguyên lai là y cứu mình, hấn còn tưởng mình sẽ chết chứ!

“Đứng lên!” Lãnh Quân thô lỗ buông ra hấn, “Ngồi vào nơi đó.” Y chỉ chỉ ghế dựa, chính mình lại đi ra ngoài, “Chờ ta.”

“Nga.” Ngơ ngác lên tiếng, theo bản năng nhìn cánh tay bị thương của mình, may mắn miệng vết thương không sâu, bởi vì hấn may mắn né được chiêu trí mạng, nếu không, hấn hiện tại đã ra người thiên cổ, bất quá rốt cuộc là ai muốn hấn đi vào tử địa? Ở trong triều có ai đối hấn bất mãn? Không phải là Võ Phi chứ? Không có khả năng, tuy rằng so với người khác gian trá, nhưng tuyệt đối sẽ không giết vua.

Vậy là ai?

Vẫn mãi mê suy nghĩ, Lãnh Quân đã trở lại, trong tay mang ít thảo dược cùng băng gạc, ngay cả Võ Đạt cũng đến.

“Hoàng Thượng!” Võ Đạt nhanh chóng vọt tới bên người Du Trúc Liệt, “Đều do ta không tốt, không hảo hảo bảo hộ Hoàng Thượng.” Trời ạ! Hấn thế nhưng để người bị thương, thật sự là.....

“Võ Đạt, ta không sao đích, ngô.....”

“Nhẫn chút.” Lãnh Quân đang băng bó lạnh lùng hạ lệnh.

“Lãnh Quân, cảm ơn người!”

Lời hấn nói khiến Lãnh Quân thoáng ngừng động tác, lập tức hung hăng kéo căng, đem băng gạc quấn chặt khiến Du Trúc Liệt một thân mồ hôi lạnh: “Sớm kêu người trở về, người không nghe.”

Du Trúc Liệt cúi đầu, “Có lẽ, nếu ta trở về, trên đường đã sớm bị giết.”

“Cái gì?” Lãnh quân khó hiểu.

“Không có gì.”

“Hoàng Thượng, có phải hay không.....”

“Người nọ là tới giết người?” Lãnh Quân lạnh lùng hỏi.

“Ta.....” Hắc không muốn liên lụy Lãnh Quân.

“Tốt lắm, ngủ đi.” Một phen ôm lấy hắc, thô lỗ đưa đến đầu giường, “Ngủ!”

“Người cứu ta sao không nhẹ tay chút?” Du Trúc Liệt thấp giọng lầu bầu.

“Vô Đạt, người cũng ngủ đi!” Lãnh Quân giống như đầu lĩnh hạ lệnh.

“Àn.” Vô Đạt lo lắng nhìn thoáng qua Du Trúc Liệt liền lui ra ngoài.

Mà Lãnh Quân thô lỗ đem hắc đến cửa, sau đó liền rời khỏi.

.....

“Chết tiệt, người cứ nhiên lại thất bại?” Âu Ứng Hữu tức giận vỗ bàn, “Không ngờ tử sĩ Thượng thư đại nhân dường lại như thế.”

“Âu đại nhân, ta cũng không nghĩ tới Lãnh Quân vô công lợi hại như thế.”

“Hừ! Tìm cớ, Lãnh Quân sao có thể có vô công?” Âu Ứng Hữu không tin bĩu môi.

“Âu đại nhân, ta nói chính là sự thật, Lãnh Quân kia vô công vô cùng bí hiểm a! Hơn nữa, Âu đại nhân.....” Hắc y nhân cao lớn châm chọc nói, “Thượng thư đại nhân muốn giết cũng không phải là Hoàng Đế bệ hạ, mà là Lãnh Quân.”

“Hừ! Vậy người nếu là tử sĩ của Thượng thư đại nhân, sao phải nghe lời ta?” Âu Ứng Hữu tươi cười gian xảo.

“Hừ! Tử sĩ, quá đề cao ta rồi, chẳng qua là Thượng thư đại nhân dường một ít sát thủ thôi, gì mà tử sĩ, lão gia khỏa kia sao có thể dường ra thứ vũ khí gì tốt chứ?” Hắc y nhân trào phúng cười nói, “Âu đại nhân, chỉ cần người có thể cho ta ưu đãi, ta nhất định giúp người, còn có huynh đệ của ta nữa.”

“Nga!?”

“Âu đại nhân, điều kiện của chúng ta chúng không quá phận, người cũng biết? Kỳ thật chúng ta chẳng qua là giết người phóng hỏa một ít nên bị Hoàng Thượng truy nã, là tên Thượng thư gian trá kia thấy chúng ta hảo lợi dụng nên thu lượm, mà hắc cho tới bây giờ cũng không xem chúng ta như người, khi cần thì nhượng chúng ta giết người cho hắc, mà cuối cùng bị oan ức vẫn là chúng ta, chúng ta đã sớm hận hắc tận xương, cho nên chỉ cần người cho chúng ta cuộc sống tốt, chúng ta liền toàn lực trợ giúp người.”

“Ha ha ha..... Hảo hảo hảo, người cứ yên tâm, chờ ta giết cầu hoàng đế kia, báo diệt môn chi cừu, nhất định cho các người ngày lành.” Mới là lạ!

“Hảo!” Hắc y nhân vừa nghe lập tức toàn lực quy phục hắc, “Chính là ngài vì sao muốn giết hoàng đế, cái gì diệt môn chi cừu?”

Âu Ứng Hữu cười khê: “Người có biết mười lăm năm trước Âu Ngôn Âu Thừa tướng cả nhà bị tịch thu gia sản?”

“Âu Thừa tướng? Nga..... Cái kia tham quan..... A, thực xin lỗi.”

“Hừ, cái gì tham quan, căn bản là Thuận hoàng đế kia ngu ngốc, tin lời gièm pha, mới làm cho ta cả nhà..... Bất quá may mắn lúc ấy ta không ở nhà, nếu không chỉ sợ ngay cả ta cũng.....” Âu Ứng hữu bị phần một quyền đâm lên bàn, “Ta muốn báo thù, tuy rằng không thể giết Thuận hoàng đế, nhưng phụ trái tử hoàn (cha làm con chịu), ta phải khiến Du trúc Liệt không chỗ chôn chôn.”

“Àn, ta nhất định toàn lực ứng phó.”

“Chính là lần này ngươi thất bại.”

Hắc y nhân gọi lên một mặt cười lạnh: “Âu đại nhân xin yên tâm, chúng ta làm việc chưa từng thất thủ, hoàng đế kia chết chắc rồi.”

Âu Ứng Hữu vừa nghe, liền nghi hoặc: “Sao nói vậy?”

“Âu đại nhân, người xem.” Hắc y nhân đem kiếm của mình đặt trước mặt Âu Ứng Hữu.

“Đây là.....” Chuôi kiếm nhiễm đầy tử (tím) huyết..... “Trên thân kiếm có độc?”

“Đúng vậy! Đây là một loại kịch độc vô sắc vô vị, người trúng ngay từ đầu căn bản nhìn không ra bất đồng, nhiều nhất đau đầu, tim đập nhanh mà thôi, bất quá một khi độc phát.....” Hắc y nhân trong mắt tràn ngập ác độc, “Sẽ không thể vãn hồi.”

“Phải không?” Âu Ứng Hữu cười bảo, “Hảo, hảo, ngươi làm tốt lắm.”

“Ha ha ha.....” Âu Ứng Hữu chụp lấy bờ vai của hắn, “Ha ha ha..... Chỉ cần hoàng đế kia vừa chết, ta này hữu Thừa tướng lập tức có thể đưa một tên vô dụng lên ngôi hoàng đế.” Dù sao Thuận hoàng đế kia còn nhiều nhi tử bất tài mà, đến lúc đó ngay cả Lãnh Quân cũng là của hắn.

Ha ha ha.....

Khi người nào đó đang mộng tưởng hảo huyền, Lãnh Quân bên kia lại không biết tiểu hoàng đế của y đã trúng kịch độc.....

7. Chương 7

Oa!! Quả nhiên là mỹ nhân nha!

Nam nhân ở trên người Lãnh Quân, bắt giác nuốt nuốt nước miếng, hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào xinh đẹp như thế a! Mị Dục Miêu Cương đúng là rất hữu dụng, hắn hôm nay vừa nghe liền cấp Lãnh Quân, không nghĩ tới khiến cho y sắc mặt đỏ lên, thở hồng hộc.

“Ân.....” Lãnh Quân dưới thân không khỏi hừ nhẹ, khiến Hành Thiên cả người dục vọng càng không thể vãn hồi.

“A! Mỹ nhân!” Hành Thiên thân thủ nhanh nhẹn muốn bỏ quần áo của Lãnh Quân, lại bị một cổ lạnh băng ngăn cản.

“Ngươi!” Hành Thiên bất khả tư nghị nhìn Lãnh Quân đã muốn mở to mắt, đôi con ngươi xinh đẹp vô song so với chim ưng còn lạnh liệt hơn đang quang mang nhìn hắn, “Lãnh..... A!!”

bất khả tư nghị: không còn gì để nói

Lãnh Quân hung hăng hướng nơi yếu hạ của hắn đạp một cước, “Đây là trả giá việc ngươi vừa rồi ở trên người ta xằng bậy.”

Một bên Du Trúc Liệt cũng hung hăng cho hắn một cước: “Đây là vì ngươi dám đụng đến Lãnh Quân của ta.”

Còn lại Võ Đạt là lấy trường kiếm để trên yết hầu của hắn.

“Không nghĩ tới ngươi như thế liền mắc câu.” khóe môi Lãnh Quân thoáng nhếch lên.

“Ngươi, các ngươi rốt cuộc là ai?” Hành Thiên cuối cùng phản ứng lại.

“Dù sao cũng chết, nói cho ngươi cũng được, ta là đương kim hoàng đế Du Trúc Liệt, mà y chính là Tể tướng Lãnh Quân của ta, vị đang cầm kiếm là ngự tiền Đại tướng quân Võ Đạt.” Du Trúc Liệt xuất ra thân phận hoàng đế, “Hiện tại ngươi chính là mao phạm quân vương chỉ tội, ngươi nhất định phải chết.”

“Người, các người.....” Hành Thiên không thể tin được trừng mắt bọn họ, nhưng là Du Trúc Liệt trên người mang loại khí tức này, khiến hắn không thể không thừa nhận.

“Hừ! Hiện tại các người ở địa bàn của ta, ta còn sợ sao?” Dù gì cũng sẽ chết, hắn đành liều mạng. Hành Thiên thân thủ một cái, không biết thả ra cái gì, lập tức bay về phía chân trời, “Người tới, giết mấy tên này cho ta.”

“Yêu! Ý đồ mưu phản?!” Du Trúc Liệt thiêu mi, “Chém người một trăm lần cũng không đủ.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, ta cũng không tin các người có thể chạy khỏi sơn trại nhiều người như thế.”

“Nga!? Nhiều?” Lãnh Quân cười lạnh nói, “Hành Thiên, người cho rằng chúng ta không nắm chắc mà hành động sao?”

Hành Thiên vừa nghe, cuối cùng cũng phản ứng lại, lúc này mới chú ý tới, tín hiệu của hắn căn bản không kêu được kẻ nào, hắn trợn to hai mắt.

“Hành Thiên, người thua rồi.” Lãnh Quân nói.

“Các người ở thời điểm nào.....”

“Từ lúc ta bị người bắt đến đây, ngày hôm sau chúng ta liền bắt đầu hành động.”

“Cái gì?” Vì sao hắn một chút cũng không phát hiện?

“Chúng ta đầu tiên là liên hệ với quan phủ nơi này, rồi mới âm thầm thu thập chứng cứ phạm tội của các người, tiếp theo ngay tại tối hôm qua động thủ, thủ hạ của người đã sớm bất tỉnh nhân sự, hiện tại đang ở đại lao chờ thẩm vấn, mà người, đành phải chém đầu.” Du Trúc Liệt không nhẹ không nặng nói, cũng đủ khiến Hành Thiên mồ hôi lạnh ứa ra.

“Khả, đáng giận!”

“Hành Thiên, chỉ có thể trách người làm ác quá nhiều, nếu người an phận thủ thường, hảo hảo làm cái trại chủ, chỉ sợ cũng không có vận mệnh như vậy.” Du Trúc Liệt thở dài, “Võ Đạt, đem hắn đưa vào quan phủ, truyền khẩu dụ của ta, buổi trưa ngày mai..... Chặt đầu thị chúng!”

“Vâng.” Võ Đạt kéo Hành Thiên đã ngốc lăng nhanh chóng rời đi.

“Lãnh quân.....” Vì sao y luôn lạnh lùng như thế, chẳng lẽ không có thể cho ta một chút hoà nhã sao?

“Người ánh mắt đó ý gì?” Lãnh Quân bất mãn nhìn hắn một cái, không nói gì liền rời đi.

“Lãnh Quân, người muốn đi đâu?”

“Tửu lâu!” Cuối cùng xong xuôi, y cần phải hảo hảo thoải mái một chút mới được.

“Lãnh Quân, chúng ta nhanh hồi cung cho khỏe?” Gần đây, hắn cảm thấy được thân thể rất khác lạ, luôn đau đầu, đại khái là quá mệt mỏi, vẫn là nhanh hồi cung nghỉ ngơi tốt hơn.

“Vậy người chính mình về trước đi!” Lãnh Quân không có quay đầu lại, tiếp tục hướng phía trước đi.

“Không muốn, ta cùng với người trở về.”

“Người sợ ta đào tẩu?”

“Không, không phải.” Kỳ thật là có một chút!

“Vậy người hãy đi về trước.” Kỳ thật hắn trong lòng đối tiểu hoàng đế vẫn còn gút mắc, cần hảo hảo ngâm lại mới được.

Du Trúc Liệt bỗng nhiên bước nhanh cước bộ, một phen giữ chặt ống tay áo Lãnh Quân: “Lãnh Quân, người chán ghét ta thế sao?”

Lãnh Quân dừng lại bước chân, xoay người nhìn hắn: “.....”

“Lãnh..... Quân.....” Di? Kỳ quái? Sao đầu lại đau như thế.....?

Dựa vào thân thể Lãnh Quân, Du Trúc Liệt chậm rãi trượt xuống, trước khi té xỉu, trong mộng lung, hắn thấy đúng là..... ánh mắt lo lắng của Lãnh Quân.....

Không thể nào!? Nhất định là nhìn lầm rồi!

.....

Sự thật chứng minh, Du Trúc Tiệt đích thật nhìn lầm rồi, bởi vì chờ khi hắn tỉnh lại, chính mình vẫn còn đang nằm trên mặt đất, mà Lãnh Quân ngồi một bên uống rượu, nhất thời, tâm hắn chợt lạnh, lẽ nào Lãnh Quân chưa từng vì hắn lo lắng? (Viêm: tội bé a! TT^TT. Tiểu Lang: sẽ có ngày anh ôm bé mà khóc hận đây =A=)

“Người tỉnh?” Lãnh Quân thản nhiên hỏi, “Vì sao không ngủ ngon giấc?”

“Buổi tối không buồn ngủ.” Hắn trong đầu đều là Lãnh Quân, như thế nào có thể ngủ, “Lãnh Quân thực chán ghét ta sao?”

“Không chán ghét!” Khả câu tiếp theo lại khiến Du Trúc Liệt thất vọng thật lớn, “Cũng không thích.”

“Nga!” Du Trúc Liệt cúi đầu.

“Người ngồi ở chỗ kia làm gì, còn không mau đứng lên, người khác phải đi qua.” Lãnh Quân đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Nga.” Du Trúc Liệt vội đuổi kịp, “Vậy người vì sao không ôm ta trở về?” Hắn té xỉu nha! Chẳng lẽ y không thể bỏ thí cho hắn chút tình cảm sao?

“Lười.” Lãnh Quân thản nhiên trả lời, không quay đầu lại, “Hơn nữa, ta sợ bẩn.”

Du Trúc Liệt hơi hơi sững sốt: “Ta thực bẩn sao không?”

Lãnh Quân lạnh lùng liếc hắn: “Mấy ngày này, người có thay quần sao?”

“Ách? Không, không có!” Trong cung đều là cung nữ thay hắn làm, vừa ra ngoài, hắn cái gì cũng không biết!

“Hừ! Vậy người bảo ta làm sao ôm.”

“Nga, chính là nói.” Đúng vậy, Lãnh Quân có khiết phích, hắn nhớ rõ lần đó vì câu dẫn y, mà lên lên giường y, sau đó cả giường Lãnh Quân cũng đổi, lúc ấy hắn thật rất đau lòng.

“Thực xin lỗi!”

“Ân, đi thôi!”

“Nga!”

Cứ như vậy, Du Trúc Liệt nhắm mắt theo đuôi Lãnh Quân, cũng không dám tới gần, sợ y lại sinh khí, ngại hắn bẩn.

.....

Du Trúc Liệt phát hiện, Lãnh Quân không chỉ khiết phích nghiêm trọng, hơn nữa cá tính cũng thập phần kỳ quái, rõ ràng sợ bẩn, lại thà rằng trụ ở miếu đồ nát cũng không muốn đi khách ***, lý do là khách *** thực bẩn, Du Trúc Liệt thật sự không rõ nào y rốt cuộc nghĩ cái gì.

Còn có, Lãnh Quân hành trình thật sự rất chậm, bọn họ đều đã đi rồi bảy ngày, cứ nhiên ngay cả nửa đường cũng chưa đi xong, hắn không chỉ có lạnh lùng, còn rất kỳ quái, hơn nữa rất biết điều tiết, luôn biết thời điểm nào nên dừng lại nghỉ ngơi.

“Lãnh Quân, người không nằm xuống sao?” Du Trúc Liệt nằm ở trên giường cỏ Võ Đạt trải cho hắn, nhìn hướng Lãnh Quân.

“Không.” Lãnh Quân dựa vào tường nhẹ nhàng nói.

“Vì sao? Ngủ như vậy sẽ rất mệt, người không cần lo lắng, ta sẽ không tới gần người, ta ngồi ngủ cũng được.” Nói rồi, Du Trúc Liệt đã muốn đứng dậy, thối lui đến một bên tường biên.

Võ Đạt thở dài một hơi thật to, không nghĩ tới hoàng đế bọn họ lại thích Lãnh Quân đến thế, luôn không quan tâm chuyện y bất kính với mình, bây giờ còn đem địa phương mình ngủ cho y, cũng không biết Lãnh Quân này suy nghĩ cái gì, hoàng đế như vậy ai lại nhịn không được dao động, mà y thế nhưng vẫn bất động như núi, nếu là hoàng đế có thể đổi Võ Đạt hẳn bằng một phần mười Lãnh Quân, hẳn liền thỏa mãn a!

“.....” Lãnh Quân mở mắt, nhìn giường cỏ kia, lại nhìn vẻ mặt chờ mong của Du Trúc Liệt, thản nhiên mở miệng, “Không cần.”

“Nha!” Du Trúc Liệt khó nén thất vọng, “Lãnh Quân!”

“Nói không cần chính là không cần, kêu người ngủ, người nghe thấy không?” Lãnh Quân không hờn giận nhìn lại mi.

“Lãnh, Lãnh gia.....” Võ Đạt nhịn không được muốn giúp Du Trúc Liệt, thật không biết vì cái gì hoàng đế bệ hạ từ trước đến nay cao cao tại thượng, vừa đến trước mặt Lãnh Quân liền như thay đổi thành một người khác, đại khái đây mới là bộ mặt thật của hoàng đế a!

“Võ Đạt, người ngủ đi!” Du Trúc Liệt bắt đầu dĩ thử dài, “Lãnh Quân, người chê ta bẩn, ta biết, nhưng là người mỗi ngày ngồi ngủ như thế thật không tốt, đây là Võ Đạt vừa làm cho ta, ta mới nằm xuống chút thôi, người có thể ngủ được.”

Lãnh Quân nhắm mắt lại không để ý tới hắn.

Du Trúc Liệt khổ sở cắn cắn môi, dựa vào vách tường ngồi xuống, hai tay ôm lấy gối chuẩn bị ngủ.

Lãnh Quân hơi nheo lại mắt nhìn hướng Du Trúc Liệt, trong lòng đầy phức tạp.

Thật không rõ, vì sao chính mình càng là đối hắn như thế, hắn ngược lại càng dính chặt, mị lực của mình từ khi nào biến lớn đến thế!

Du Trúc Liệt a Du Trúc Liệt, ta nên làm đối sao với người a?

Thật sâu thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại.....

.....

Ngày hôm sau, Lãnh Quân mới từ chợ mua bầu rượu trở về, chỉ thấy Võ Đạt vẻ mặt lo lắng đứng ở cửa.

“Xảy ra chuyện gì?” Lãnh Quân trầm thấp hỏi, “Hắn còn không có tỉnh sao? Chúng ta còn phải đi.”

“Ta nghĩ Hoàng Thượng có thể là mệt mỏi, mới có thể ngủ như chết, Lãnh gia, không bằng chúng ta đợi lát nữa một chút.” Hiện tại gọi hắn tỉnh, thật sự đáng thương, Hoàng Thượng từ khi đăng cơ, mỗi ngày đều phải lâm triều, cho tới bây giờ không ngủ hảo một giấc, hôm nay ngủ trầm như thế, gọi thật nhiều cũng không tỉnh, thật sự không muốn quấy rầy Hoàng Thượng.

“Ta đã đợi hắn thật lâu, người xem đã đến chính ngo, thời tiết nóng nực, nếu không khởi hành, hôm nay sẽ không thể đi rồi.” Lãnh Quân khẩu khí không tốt tiêu sái tiến đến miếu đồ nát, chỉ thấy Du trúc Liệt cuộn tròn thân mình nho nhỏ ngủ ở chân tường.

“Du Trúc Liệt, thức dậy!” Lãnh Quân lấy tay trạc trạc đầu hắn.

Không phản ứng!

“Du Trúc Liệt, cẩn thận chúng ta bỏ lại người.” Lãnh Quân không kiên nhẫn tăng lớn âm lượng.

“Uy!” Đáng giận! Sao có thể ngủ như chết vậy nè.

Một bên Võ Đạt thật sự nhìn không được: “Lãnh gia, không bằng làm cho Hoàng Thượng ngủ đủ.....”

“Sao có thể!” Lãnh Quân đại hỏa đích đem cánh tay Du Trúc Liệt kéo lên, nào biết, hắn chẳng những không tỉnh, ngược lại cả thân mình đều ngã về một bên.....

“Du Trúc Liệt!!?” Lãnh Quân cảm thấy không thích hợp, lập tức nhanh ôm thân thể hắn, “Người.....” Trời ạ!

Du Trúc Liệt đôi môi phát tím, lỗ mũi còn hai hàng vết máu, ngay cả quần áo nguyên bản thuần bạch cũng nhiễm thượng máu hắn, Lãnh Quân cùng Võ Đạt không khỏi thở hốc vì kinh ngạc.

“Này, đây là làm sao?” Võ Đạt hoảng sợ hỏi.

Lãnh Quân nhanh cầm tay Du Trúc Liệt, phát hiện móng tay hắn toàn bộ đã muốn biến thành màu đen.

Sao lại?

Hắn trúng độc!?

Lãnh Quân vội lấy bàn tay Du Trúc Liệt để ở trong ngực, nhất thời, sắc mặt y trở nên trắng bệch.....

Triền độc??

Ông trời, hắn khi nào thì trúng loại độc được tà môn này?

Đúng rồi, là lần trước..... Lãnh Quân ôm lấy cánh tay Du Trúc Liệt, kéo xuống ống tay áo của hắn, quả nhiên thấy miệng vết thương nguyên bản đã hiện ra màu đen.....

“Chết tiệt!” Y cư nhiên không có phát hiện.

Loại độc này, vô sắc vô vị, người trúng độc cùng bình thường giống nhau, nhưng một khi độc tính phát tác liền..... Mà bình thường bệnh trạng nhiều nhất chính là..... Đầu choáng váng?

Lãnh Quân nhìn hai má tái nhợt cùng đôi môi tử sắc của Du Trúc Liệt, nhất thời cảm thấy ảo não, y cư nhiên một chút cũng chưa phát hiện, nguyên lai Du Trúc Liệt trúng kịch độc!?

“Lãnh gia, chúng ta hiện làm sao?”

Lãnh Quân không có ngần đầu, cũng chẳng nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Du Trúc Liệt, một tay nhu nhập trong lòng ngực, gắt gao ôm lấy, giống như muốn dung nhập hắn vào cơ thể, khiến Võ Đạt nhất thời trợn mắt há hốc mồm. (Tiểu Lang: chết chữa = ai bảo anh lãnh với người ta =)

“Ấn.....” Đại khái là bởi vì Lãnh Quân thật sự ôm rất chặt, Du Trúc Liệt không khỏi phát ra ngâm khê.

“Ách?” Du Trúc Liệt suy yếu mở to mắt, không thể tin được chính mình bị Lãnh Quân ôm lấy, hắn có chút thụ sủng nhược kinh mở miệng, “Lãnh..... Quân.....” Y không phải ngại mình bẩn sao? Hiện tại vì cái gì phải ôm mình?

thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

“Người tỉnh?” Lãnh Quân ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói, “Chúng ta hồi cung đi!”

“Ấn!” Hắn cũng hiểu được nên trở về cung hảo hảo nghỉ ngơi một chút, chính là.....”Lãnh Quân, người..... Người ôm thật là chặt.” Hắn cảm thấy đầu đau nhức choáng váng, ngực cũng rất khó chịu, Lãnh Quân còn ôm chặt như thế, khiến hô hấp của hắn đều nhanh đình chỉ.

Chính là, Lãnh Quân vì sao lại ôm hắn?

“Ngoan, nhắm mắt lại, đừng hỏi gì cả, ta chỉ là cảm thấy ngươi rất đáng thương, cho nên ôm ngươi một cái.” Lãnh Quân trong giọng nói mang ôn nhu trước nay chưa có, “Sao vậy? Ngươi không thích được ôm?”

“Di?” Hắn nhìn về phía Võ Đạt, thấy hắn vẻ mặt lo lắng, “Võ Đạt, rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Ta là sinh bệnh?”

Võ Đạt vội lắc đầu: “Đúng vậy.”

“Nga!” Khó trách!

Lãnh Quân cầm lấy một khối bố (vải) sạch sẽ, nhẹ nhàng lau vết máu trên mũi Du Trúc Liệt, rồi vỗ vỗ đầu hắn, ôn nhu nói: “Đến, ngủ.”

“Vì cái gì? Ta vừa mới tỉnh ngủ nha?” Du Trúc Liệt cúi đầu liền thấy vết máu trên quần áo, “Đây là gì?”

Lãnh Quân vừa nghe, vội an ủi nói: “Không có việc gì, là ta không cẩn thận cắt qua tay, người xem.” Lãnh quân đem bàn tay giấu ở phía sau đến trước mặt hắn, quả nhiên bàn tay có một đạo vết thương rất nhỏ, bất quá, cái kia hình như rất đau da!

“Này.....”

“Đừng nghĩ!” Lãnh Quân một tay lấy đầu của hắn áp vào trong lòng ngực, “Ta cảm thấy ta ôm người đến nghiện, cho nên ta quyết định trước khi trở lại hoàng cung phía đều sẽ ôm người như thế.” Lãnh Quân không để cho hắn cự tuyệt nói.

“A!” Du Trúc Liệt thụ sủng nhược kinh thở nhẹ, “Lãnh.....” Là làm mộng đi!

“Hừ, chúng ta nhanh lên đường đi!” Nói xong liền ôm lấy Du Trúc Liệt nhanh chóng tiêu sái rời khỏi miếu đồ, “Vô Đạt, đi chuẩn bị khoái mã, chúng ta phải tức tốc chạy về hoàng thành.”

Đi? Lãnh Quân kiệt phách thể nhưng muốn cưỡi ngựa?

Không kịp nghĩ lại, Vô Đạt liền hướng chợ phóng đi.

8. Chương 8

Này là gạt người đi!?

Mấy ngày nay, không biết có phải do tâm chân tình của hắn cảm động ông trời, hay là Lãnh Quân cuối cùng cũng có tình cảm với hắn, chính là Lãnh Quân luôn đối hắn thật tốt, mỗi ngày chỉ cần hắn tỉnh sẽ phát hiện mình đang nằm trong lòng ngực ấm áp của Lãnh Quân, hơn nữa Lãnh Quân trước giờ không thích tọa kỷ mã hay xe ngựa, thể nhưng hiện tại vì hắn thử nói một câu: “Có thể tọa xe ngựa không?”, liền tức khắc mệnh lệnh Vô Đạt làm ra một chiếc xe ngựa thoải mái, càng khiến hắn không thể tự nghị chính là Lãnh Quân trừ bỏ nói chuyện còn có chút điểm lạnh lùng, ánh mắt y nhìn hắn rất là ôn nhu, đây là mộng sao!?

Hay vẫn là do hắn sinh bệnh?

“Có chuyện gì? Sao không ăn?” Duy nhất không đổi chính là Lãnh Quân vẫn không thích trụ khách ***, giờ phút này bọn họ ba người đang ở trong rừng cây ăn ngủ.

“Không, không phải.” Con thỏ này là Lãnh Quân cùng Vô Đạt thật vất vả quơ được, sao có thể không ăn, chính là hắn thật sự không muốn ăn uống gì.

Mấy ngày này cũng không biết như thế nào, luôn ngủ như chết, còn có chút choáng váng đầu, đau ngực đến khó thở, Lãnh Quân nói cho hắn, là hắn bị lạnh, sinh bệnh, vốn không có khái niệm, nên đương nhiên hắn cũng cho rằng như vậy là đúng.

“Vay đem nó ăn hết.” Lãnh Quân lấy một chân thỏ phóng tới trước mặt Du Trúc Liệt, thần nhiên ra lệnh.

Du Trúc Liệt nhìn y, có đôi khi thực hoài nghi rốt cuộc y là hoàng đế hay mình mới là hoàng đế, mỗi lần, chỉ cần đối mặt Lãnh Quân, hắn căn bản không mang tí khí chất quân vương. Vốn nghĩ làm hoàng đế sẽ có được hết thảy, thậm chí có được Lãnh Quân, khả năng sai lầm rồi, hơn nữa là vạn phần sai, hoàng đế căn bản không phải vạn năng, yêu một người đã khó càng khó hơn. Nếu hiện tại hắn là người bình thường, đại khái còn có thể cùng Lãnh Quân tư thủ tình duyên này, nhưng hiện tại hắn là hoàng đế, nếu làm thế, không chỉ bị người trong thiên hạ thóa mạ, còn có thể làm bản danh dự hoàng thất.

Ai..... Xem ra hắn là bị phụ vương xinh đẹp giáo hoạt của mình lừa gạt rồi!

Phụ vương, người hại ta thật khổ a!

Cũng không biết vì sao, hắn nhưng không thể hận Du Trúc Thuận, có lẽ thật sự giống như Lãnh Quân nói, hắn rất nhân từ, căn bản không thích hợp làm hoàng đế.

Phụ vương, nếu là người, người sẽ làm sao?

Từ nhỏ, Du Trúc Thuận tự mình dạy hấn hết thảy, cả đạo lý làm người, đương nhiên trong đó cũng có lời dụ dỗ hấn làm hoàng đế. Trong mắt hấn, Du Trúc Thuận là một nam nhân hoàn mỹ, cho dù y làm ra nhiều chuyện khiến kẻ khác bất mãn, mọi người cũng sẽ nghĩ y có lí do riêng của mình. Y khiến mọi người không chỉ tâm phục khẩu phục, thậm chí cả khi y đường mấy trăm cái nam sủng cũng không hỏi đến nửa câu, còn cảm thấy đó là đương nhiên. Mà hấn, Du Trúc Liệt, dù đồng dạng như y, lại vẫn luôn thất bại!?

Bỗng nhiên, hai má truyền đến một trận ầm áp, đem suy nghĩ Du Trúc Liệt quay về.

“Suy nghĩ gì thế?” Thanh âm hảo ôn nhu, Du Trúc Liệt quay đầu nhìn khuôn mặt khiến hấn mê luyến mười năm, “Lãnh Quân, người yêu ta không?”

Câu hỏi của hấn khiến bàn tay Lãnh Quân vuốt nhẹ trên mặt hấn khẽ run lên.

“Lãnh Quân?”

“Du Trúc Liệt.....” Lãnh Quân thật mạnh thở dài, “Người biết không? Ta và người vĩnh viễn cũng không thể.”

Du Trúc Liệt thất vọng gục đầu xuống: “Là không thể, người căn bản là không có khả năng yêu thương ta?”

“Người đói bụng không? Ăn đi.” Lãnh Quân lạnh lùng cầm thịt thỏ nhét vào trong tay hấn, một bên im lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Rốt cuộc nhịn không được nước mắt lần thứ hai chảy xuống trước mặt Lãnh Quân, giống như bảo thạch trong suốt, tích lạc (rơi) trên mặt đất, khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Hoàng Thượng,” Võ Đạt không đành lòng vỗ nhẹ bả vai Du Trúc Liệt, “Hoàng Thượng, ngài còn đang bệnh, không cần kích động như thế.” Hấn thật sự là không rõ, vì sao Lãnh Quân không chấp nhận Hoàng Thượng, y rõ ràng biết Hoàng Thượng yêu y như thế nào. Nếu là đối thành chính mình, nhất định hội không nói hai lời liền đem hấn ôm vào trong ngực, chính là..... Kia chung quy không phải chính mình.

“Võ Đạt, người đừng quản ta. Ta ăn không vô.” Du Trúc Liệt đem thỏ thịt đưa tới trên tay Võ Đạt, chính mình đứng dậy bỏ đi.

“Hoàng Thượng, ngài muốn đi đâu?” Võ Đạt lo lắng theo sau.

Du Trúc Liệt quay đầu lại, cầu xin nhìn hấn: “Ta van cầu người, ta muốn một mình trong chốc lát, không cần đi cùng.” Hấn căn hảo hảo khóc một hồi mới được.

Võ Đạt khó xử nhìn thân ảnh hấn, hai chân như bị định trụ, không động đậy. Đúng vậy a, nhiều năm như thế trôi qua, hấn chỉ duy nhất nghe mệnh lệnh của Du Trúc Liệt. Cho dù bắt hấn tử, hấn cũng nguyện ý, chỉ cần Du Trúc Liệt vui vẻ, chính là, cuối cùng người hấn cần vẫn không phải là mình!

.....

Dưới tàng cây liễu cao lớn, một thân ảnh nho nhỏ cuộn mình run rẩy, giống như nếu đụng vào sẽ tiêu tán trong hư không, khiến Lãnh Quân ở xa xa nhìn thấy liền đau lòng.

Tiểu hoàng đế a! Ta nên bắt người như thế nào cho phải!

Ban này, Du Trúc Liệt vừa đi, y liền theo lại đây, đi vào phiến liễu trong rừng cây. Thấy hấn ở nơi này khóc, nhìn thân mình hấn run nhè nhẹ, y trong lòng vạn phần đau lòng a!

Mười năm trước, lúc y vẫn là một thiếu niên, cũng đã có đầy bụng tài hoa, lại vì mẫu thân ngăn cản mà không đi khảo khoa cử. Tuy rằng không biết vì sao, nhưng y cũng không có hỏi, bởi vì mẫu thân nếu không muốn nói, y không tất yếu miễn cưỡng.

Nhân năm y mười lăm tuổi, bắt đầu kinh doanh buôn bán, tuy rằng tuổi còn trẻ, cũng đã có sự thành thực của nam tử ba mươi tuổi, khiến người ta không thể không khâm ngợi y có tài buôn bán.

Mà lần đầu cùng gặp gỡ tiểu hoàng đế cũng là khi y cùng với mấy bằng hữu đồng hành đi du ngoạn. Lúc ấy, y trời sanh tính lạnh lùng, không thích cùng người thâm giao, mà cái gọi là bằng hữu cũng chỉ biết nịnh bợ y, bởi vậy ngày đó y không có lên thuyền. Mà đang lúc y tính toán trở về, lại bị một tầm mắt nóng bỏng

làm ngừng cước bộ. Ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đáng yêu kia liền thật sâu ẩn hạ trong tâm trí y.

Từ khi bắt đầu bốn tẩu chung quanh, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng y thật sự rất muốn nhìn lại đứa bé đáng yêu kia, vài năm tìm kiếm đều thất bại, dần dần y cũng đành từ bỏ.

Sau đến, có người mang đến cho mẫu thân y một tin tức phi thường kinh hỉ – phụ thân y, cũng chính là cái nam nhân phong lưu đương triều Thánh Thượng.

Lúc ấy, người truyền tin kia muốn y cùng trở về, bởi vì y là tứ hoàng tử của Thuận hoàng đế, tuy rằng là tư sinh tử, nhưng vẫn có thể danh chính ngôn thuận kế thừa ngôi vị hoàng đế. Lập tức, y liền cự tuyệt, bởi vì y hận nam nhân kia, rõ ràng là không yêu mẫu thân nhưng lại khiến nàng vì hắn tư thủ cả đời.

tư sinh tử: con riêng

Ai cũng biết đương kim Thánh Thượng hoa tâm đảo đế, cũng không biết đã làm thương tổn bao nhiêu lòng thiếu nữ.

hoa tâm: phong lưu chẳng?

Sau đó, y lại tiếp tục cuộc sống của mình, lại nghe các viên quan hay thuyết về tiếng tăm của tân hoàng đế, thế là lòng hiếu kỳ quấy phá, y khảo khoa cử. Nhưng do không muốn gây chú ý, y cố tình làm gã đồ cuối khoa, lại không nghĩ đến sẽ làm Tể tướng, càng không thể tưởng chính là, tiểu hoàng đế thiên tài quân đội thế nhưng là tiểu oa nhi mười năm trước, lập tức tâm y liền bị hung hăng đáng một cái, không ngờ hẳn dĩ nhiên là thân đệ đệ của mình, cho nên y không thể, không thể khiến mình yêu thượng hắn, đây là một đoạn tình cảm không nên có!

Gió nhẹ mơn trớn, liêu khởi vài ô ti, dừng trên khuôn mặt xinh đẹp của y, ma xát trên mặt như kéo dòng suy nghĩ của y quay về.

“Ân.....” Lãnh Quân cuối cùng cũng dứt hồi tưởng, mày kiếm nồng đậm xúc khởi nhìn thân mình nho nhỏ kia, “Người mỗi lần đều là một mình trốn đi khóc sao?” Thanh âm dịu nhẹ, lại rõ ràng bay đến bên tai Du Trúc Liệt.

“Lãnh, Lãnh quân?” Du Trúc Liệt kinh ngạc quay đầu lại, “Người sao lại?”

“Ta vẫn đều theo người.” Lãnh Quân không khởi trong lòng thở dài, có lẽ, đây là thiên ý trên người a!

“A!” Du Trúc Liệt đột nhiên nhảy lên, nhất thời một trận vụng huyên khiến hắn thiếu chút nữa té xỉu.

“Liệt!” Lãnh Quân một phen tiếp được thân mình hắn.

Du Trúc Liệt kinh ngạc nhìn Lãnh Quân, cánh tay nhỏ bé giữ chặt vạt áo trước ngực y: “Người, người vừa rồi bảo ta cái gì?”

“Không có.” Lãnh Quân ôm lấy hắn, “Người nên nghỉ ngơi, mai còn đi sớm, chạy nhanh hồi cung mới kịp.” Mấy ngày này Du Trúc Liệt môi không hề hiện ra sắc tím, lại phi thường tái nhợt, sắc mặt cũng trắng bệch dọa người, thân mình giống như càng ngày càng yếu, mà đáng ăn mừng là chính hắn còn không biết.

“Vì sao? Người không phải không thích tiền cung sao?” Du Trúc Liệt giữ chặt quần áo y, “Người muốn mau chóng đem ta trở về, vì người chán ghét ta bên cạnh người? Ta khiến người chán ghét đến thế sao? Người cho dù không thương ta, chẳng lẽ ngay cả một chút hòa nhã bố thí cũng không chịu cho ta, Lãnh Quân? Khụ khụ khụ..... Khụ khụ..... Ngô.....” Du Trúc Liệt càng nói càng kích động, một trận ho khan cứ thế phun ra huyết.

“Sao..... Khụ khụ..... Sao vậy..... Nôn.....” Du Trúc Liệt khổ sở lại nôn ra một lượng máu tươi.

Lãnh quân gì cũng chưa nói, chính là ôm chặt lấy hắn.

“Ta, ta rút cuộc.....” Mấy ngày này, hắn cũng phát hiện chính mình không thích hợp, nhưng là không dám xác định, hơn nữa thái độ của Lãnh Quân, lại làm cho hắn hoài nghi chính mình có hay không.....”Lãnh, Lãnh Quân, ta..... ta là..... Khụ khụ..... Sắp chết.....?”

“Không phải!” Kiên định nói, cũng tựa hồ muốn thuyết phục chính mình, Lãnh Quân lạnh lùng quát, “Người sẽ không chết.”

“Khả..... Chính là.....”

“Người sinh bệnh, rất tốt.” Lãnh Quân như là hồng (dỗ) tiểu hài tử lại xoa xoa đầu hắn, “Không có việc gì, ta ở bên cạnh người.”

“Không, không cần!”

.....

Đột nhiên bị đẩy ra Lãnh Quân, nhất thời phản ứng không kịp, y kinh ngạc nhìn Du Trúc Liệt như tiểu sư tử đang nổi bão.

Du Trúc Liệt mồm to suyễn khí, dưới thân mềm nhũn, vô lực ngồi dưới đất, hắn bị thương nhìn Lãnh Quân: “Không cần..... Ta không cần thương hại của người, không cần!” Hắn thà rằng y bố thí cho hắn, cũng không muốn y vì thương hại mà đối trá đối đãi mình như thế.

“Du Trúc Liệt, ta không phải.....”

“Ta biết, là bởi vì cho ta sắp chết đúng không? Cho nên người thương hại ta!”

“Không phải!” Lãnh Quân tức giận hướng hắn quát, “Người ngồi yên đừng nhúc nhích cho ta.” Hắn kích động như thế, sẽ làm độc phát tán nhanh hơn.

“Không, người không cần lại đây, ta chán ghét người.....” Du Trúc Liệt khóc lớn, giờ phút này hắn thật sự có thể nghe thấy thanh âm trái tim mình tan nát.

Mới trước đây, từng có người nói với hắn “Ta chưa từng có tâm, cũng chỉ vì Thuận mà đau lòng!”

Lúc ấy hắn không rõ tư vị đau lòng, hiện tại hắn cuối cùng hiểu được, cũng biết rõ tâm tình người kia.

Bất quá, hắn so với chính mình hảo, ít nhất hắn còn có phụ vương yêu thương, còn mình?

Tất cả đều là tự mình đa tình!

“Liệt, người hãy nghe ta nói, ta đối với người không phải thương hại, hơn nữa người sẽ không chết, người chính là.....”

“Chính là cái gì? Sinh bệnh sao!? Ta biết, các người gạt ta, người vì sao đối ta tốt như thế, không phải là bởi vì ta sắp chết sao?” Du Trúc Liệt gian nan đứng dậy, mỗi một bước đều như muốn chạy trốn khỏi Lãnh Quân.

Lãnh Quân tức giận xông lên, ôm trụ tay hắn, đưa hắn kéo vào trong lòng ngực: “Người hãy nghe ta nói, không phải, tuyệt đối không phải thương hại.”

“Buông!”

“Liệt, ta yêu người!”

“A??” Du Trúc Liệt nghĩ đến điều mình vừa nghe, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y, “Người, người nói gì?”

“Ta sẽ không nói lần thứ hai.” Lãnh Quân vùi đầu vào cổ hắn, thản nhiên nói, trong lòng lại vô cùng pháp phông, trời biết, muốn hắn nói ra ba chữ này có bao nhiêu khó khăn a!?

“Người gạt ta!” Khăng định là an ủi hắn.

“Không phải.” nếu bình thường y nhất định sẽ nói “Tin hay không tùy người”, nhưng là giờ phút này y hiểu được, chính mình trong tâm tưởng ít nhiều để ý tiểu hoàng đế này.

“Ta..... Ta sắp chết..... Cho nên người.....”

“Tuyệt đối không phải.” Lãnh Quân ôm tay hắn càng thêm chặt, “Không cần tái nói chữ tử được không? Người đại khái không sợ, nhưng là ta sợ, ta sợ a! Ta sợ hãi nhìn không thấy người, người biết không?”

“Lãnh Quân.....” Là thật sao?

Du Trúc Liệt quay lại ôm lấy lưng áo của y, xúc cảm này thật chân thực, khiến hắn không thể không tin tưởng a!

“Ta..... Cũng..... Hảo yêu người..... Lãnh Quân.....” Thanh âm phập phồng không ngừng ở bên tai Lãnh Quân tỏa nhiệt khí, lại bỗng dừng chậm rãi tiêu thất, như u hồn tan biết trong không gian.....

“Liệt!!” Lãnh Quân ôm lấy thân mình dần trượt xuống của hắn, không thể tin được chạm vào thân thể lạnh băng kia, “Không, không có khả năng!”

Cứ như vậy, Lãnh Quân ôm Du Trúc Liệt điên cuồng giục ngựa suốt đêm chạy đi, dọc trên đường ít nhất chết năm hảo mã, về tới hoàng thành, còn tìm đến thầy thuốc tốt nhất trong thành, thậm chí cao thủ dụng độc ở quan ngoại y cũng mời về, chính là vì cấp Du Trúc Liệt giải độc, mọi người sau này hồi tưởng lại, ánh mắt y lúc ấy như dã thú hung mãnh, quần thần không khỏi bị khí thế hắn nhiếp trụ, đó là..... Chân chính hơi thở vương giả, liền giống như Thuận hoàng đế tái thế, khiến người ta không khỏi thần phục.

Mà sau khi hắn điên cuồng vận dụng nhân lực vật lực, liền ngay cả người trên giang hồ cũng tìm đến, truy tìm kẻ hạ độc Du Trúc Liệt, nguyên lai là một đám truy nã phạm nhân, càng làm cho người ta bất khả tư nghị chính là sát thủ là thủ hạ của Thượng Thư đại nhân, mà đứng sau giật dây lại là đương kim Trọng Nguyên Âu Ưng Hữu.

Lãnh Quân lập tức đưa hắn cả nhà lưu đầy, tuy rằng y không phải hoàng đế, khả khí thế của y lại làm cho mọi người nghe lệnh, liền cả việc y tước đoạt mũ cánh chuồn (mũ quan) của Thượng Thư đại nhân, cũng không ai có nửa câu oán hận.

Chuyện tích lần này của Lãnh Quân rất nhanh truyền khắp cả nước, mọi người vì hoàng đế mà thương xót đồng thời cũng vì quốc gia có một Tể tướng như thế mà cảm thấy vui mừng, mà điều đáng tán thưởng chính là, Lãnh Quân không chỉ có sửa đổi một ít quốc sách, còn chỉnh kí lại thứ tự nhân dân, bù lại hết thảy những điều mà Du Trúc Liệt còn thiếu, mọi người không thể không thừa nhận y quả thật là một nhân tài, dần dần sáng khoái quên đi ý tưởng y là nam sủng.

Mà hết thảy những điều Lãnh Quân làm điều chỉ vì một người, chính là..... Du Trúc Liệt!

Viêm: chương này có nhiều chỗ ta không hiểu nên chém khá nhiều, cũng có vài từ ko biết là gì nên giữ nguyên, các nàng thông cảm =.=!

Tiểu Lang: beta trẻ quá T~T lần sau còn post buổi chiều ta sẽ chém nàng, Tiểu Viêm a Mà, anh Lãnh định lên làm vua rồi đẹp em Liệt xuống làm tể tướng hửm, ẻm là thiên tài dụng binh mà =A= hay đem vào hậu cung làm hoàng hậu nhỡ =A=

9. Chương 9

Nửa năm sau, phương Bắc chiến loạn, Đại tướng quân Võ Đạt lĩnh mệnh nghênh chiến phương Bắc. Mà thân tín bên cạnh hoàng đế bệ hạ không biết vì sao ở đêm đó cũng đào tẩu, chuyện này Lãnh Quân không có truy cứu, bởi vì y đại khái hiểu tâm tình Tối Hành, hơn nữa y hiện tại duy nhất quan tâm chính là Du Trúc Liệt đã hôn mê nửa năm.

Lúc trước đem hắn mang về cung, liền tức tốc truy tìm hung thủ, muốn lấy giải được, nhưng là đã muộn. Tuy rằng sinh mệnh không có nguy hiểm, nhưng lại khiến Du Trúc Liệt mê mang bất tỉnh. Bất quá như vậy cũng đã là bất hạnh trong vạn hạnh, y tin tưởng hắn nhất định hồi tỉnh.

“Tể tướng đại nhân, đây là danh sách trận đấu thi phú ba ngày sau, thỉnh ngài xem qua.” Thái giám cung kính trình lên danh sách, Tể tướng đại nhân này làm cho người ta khó nén cảm giác bị áp bách, khiến hắn cảm thấy được y so với Hoàng Thượng càng giống hoàng đế hơn.

thi phú: thi ca và từ phú.

“Ân.” Lãnh Quân lạnh lùng lên tiếng, tiếp nhận danh sách đặt ở một bên, chính mình tiếp tục giúp Du Trúc Liệt chậm rãi uy dục. Từ nửa năm trước, vì để tiện chăm sóc Du Trúc Liệt, y liền trụ ở hoàng cung. Đương nhiên, loại sự tình này cũng không ai dám phản đối, hiện tại ở trong mắt những người đó, y đã chân chính là dưới một người trên vạn người.

Tiểu thái giám nuốt nuốt nước miếng, muốn mở miệng rồi lại không dám quấy rầy đến y, nhưng đây là do các đại thần bên ngoài bảo hấn hỏi a!

“Còn có sự gì sao?” Lãnh Quân buông chén thuốc, liếc nhìn tiểu thái giám.

“Ách, là, là như vậy, các đại thần đều ở bên ngoài, xin hỏi ngài ba ngày sau muốn hay không đi thi phú đại tái?”

đại tái: giải thi đấu.

“Không đi.” Y phải chiều cổ Du Trúc Liệt.

“Chính là.....”

“Không có chính là, đi ra ngoài.”

“Tể tướng đại nhân.” Tiểu thái giám phi thường khó xử.

“Đi ra ngoài!” Lãnh Quân mắt lạnh nhìn hấn một cái, dọa tiểu thái giám cũng không dám ... nhiều lời nữa, nhanh lui ra ngoài.

Nào biết, Lãnh Quân vừa mới cởi áo Du Trúc Liệt, chuẩn bị thay hấn lau người, liền gặp tiểu thái giám lại vọt tiến vào, Lãnh Quân vội đem xiêm y mặc cho Du Trúc Liệt, không hờn giận nhìn tiểu thái giám.

“Ai chuẩn người vào?”

“Ta, ta là tới hỏi, ngài muốn hay không gặp các đại thần?”

“Không muốn.” Phiên chết được, vì muốn giúp tiểu hoàng đế này mỗi ngày y phải xử lý mấy việc nhỏ nhất như lông gà vỏ tỏi, thật đúng là phiền phức. Khẽ vuốt hai má có chút tái nhợt của Du Trúc Liệt, Lãnh Quân không khỏi hoài nghi hấn nhỏ như thế, làm sao có thể gánh vác cả quốc gia?!

“Chính là.....”

Lãnh Quân không hờn giận nhú mày: “Quên đi, cho bọn họ tiến vào.”

“Vâng.” tiểu thái giám cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, vội đi ra ngoài tìm người.

Không lâu, một đám đại thần liền toàn bộ đi vào Linh Long cung của Du Trúc Liệt, nhìn đến bóng dáng thân thể sau màn trướng, đều không khỏi cuối đầu thở dài, hoàng đế hấn đã muốn bị bệnh rất lâu a!

“Các người rốt cuộc có chuyện gì?” Lãnh Quân ngồi ở ghế trên bên giường, có chút bất mãn nhìn bọn họ.

“Lãnh tương gia, chúng ta là tới thuyết phục ngài đi tham gia thi phú đại tái ba ngày sau.” Đây đại tái là lễ mừng long trọng mỗi năm một lần của Nam Anh quốc, đến ngày đó, không chỉ có hoàng tử, Vương gia, thậm chí các tử sĩ có tài trên toàn quốc đều tham gia, mà này vốn là lễ mừng Du Trúc Liệt thích nhất. Trước đây đại hoàng tử đã từng cùng người ngoại tộc tham gia thi đấu giành thể diện cho quốc chủ, hiện tại hoàng đế bọn họ không thể tham dự, nếu không tìm người thay thế, nhất định sẽ đưa đến ít nhiều bất mãn.

Mà Lãnh Quân đó là lựa chọn tốt nhất.

“Không phải nói không đi sao?”

“Chính là đây là lễ mừng bệ hạ thích nhất, nếu cứ như thế liền bỏ, hoàng đế bệ hạ nhất định sẽ khổ sở.” Sự tình lâu như thế, ai nấy đều thấy được Lãnh Quân đối hoàng đế rất đặc biệt.

“Hảo, ta đi.” Lãnh Quân đứng dậy, lạnh lùng đối bọn họ hạ lệnh, “Các người đi ra ngoài đi!”

“Vâng.”

Đợi mọi người rời đi, Lãnh Quân mới gọi tiểu thái giám, "Lần sau người nếu tái xông vào nơi này như thế, ta sẽ giết cả nhà ngươi."

Tiểu thái giám không khỏi mồ hôi lạnh ứa ra, vội gập đầu đáp ứng.

"Hừ!" Không để ý tới tiểu thái giám, Lãnh Quân tự bản thân ôm Du Trúc Liệt, "Đi ra ngoài đi!"

Tiểu thái giám ở trong lòng một phen mồ hôi lạnh, lập tức đứng dậy rời đi.

.....
Đẹp quá!

Thanh nhã cao quý chính là tiếng đàn giống như tiên nhạc bao phủ cả hội trường thi phú đại tái, khiến không người nào ở đây không vì y mà mê đắm, trọng yếu hơn là tiếng đàn không chỉ đẹp mà người đánh đàn cũng như tiên tử!

"Hảo hảo hảo, không nghĩ tới Tể tướng quý quốc không những có tài trị quốc, mà còn là mỹ nhân!" Nhóm hoàng tử, quốc vương đến từ khắp nơi đều tỏ vẻ tán dương.

"Xem ra lần này quả thực không uổng công." Bắc Lệ quốc đại hoàng tử Tang Địch Hằng nheo lại mắt vừa lòng nhìn nam nhân đang đánh đàn, "Thật sự rất đẹp, đáng tiếc a!" Một cái nam nhân.

Bất quá nam nhân cũng không sao, hắn từ trước đến nay thích cái đẹp, ban đầu nâng niu họ như trân quý, sau cất trong cung như phẩm vật, đây là ham thích của hắn.

"Đại hoàng tử thích?" Người hầu bên người hắn lộ ra biểu tình gian trá, "Đại hoàng tử nếu là thích, kỳ thật cũng không khó có được."

"Nga?"

"Đại hoàng tử không biết sao? Từ tám tháng trước hoàng đế Nam Anh quốc trúng độc không dậy nổi, quốc gia này hiện tại có thể nói căn bản không có chủ nhân, nếu hoàng tử hiện tại huy binh tiến công, không những được đến mỹ nhân, còn có thể chiếm Nam Anh quốc, nó chính là một đại quốc nga!"

"Ha ha ha....." Tang Địch Hằng vỗ vai của hắn thật mạnh, "Xem ra ngươi còn không quá ngốc!" Hắn từng nghe nói, hoàng đế Nam Anh quốc là thiên tài dụng binh, Đại tướng quân bọn họ mỗi lần dùng đều là kế sách lãnh binh của hắn, chưa từng thất bại, hơn nữa nghe nói hắn bất quá là một tiểu hài tử mười tám tuổi, nhưng thật khiến Tang Địch Hằng phi thường cảm thấy hứng thú!

Cũng không nghĩ sẽ có duyên gặp gỡ, bất quá không quan hệ, Tể tướng này cũng thực hợp khẩu vị của hắn, tuy rằng người hơi cao một chút, nhưng là tư vị hắn rất tuyệt, hơn nữa y như một tác phẩm nghệ thuật, phi thường hoàn mỹ.

Liếm liếm thần biện, Tang Địch Hằng trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra tươi cười tà ác.

thần = môi, biện = cánh hoa ^^

"Sao có thể công thành, sẽ làm mỹ nhân thương tâm a." Trên thực tế hắn là lừa, nếu vì một tác phẩm nghệ thuật mà khiến cho hai quốc phân tranh, thật sự không phải hắn mong muốn, đến lúc đó hắn sẽ phiền muộn chết.

"Vâng, phải." người hầu vừa thấy mặt tươi cười kia của chủ tử, lập tức ngậm miệng, bởi vì, chỉ cần chủ tử lộ ra cái loại tươi cười này, nhất định sẽ có người gặp tai ương, mà hắn, căn bản không nghĩ muốn chết sớm như vậy.

Một khúc kết thúc, Lãnh Quân tao nhã cầm lấy cầm, chuẩn bị rời đi.

"Ách Lãnh tướng gia, sao lạ đi mau như thế a!? Thi phú đại tái mới tiến hành một nửa nga! Hơn nữa ngươi còn chưa thi đâu!" Thấy Lãnh Quân muốn đi, Tang Địch Hằng bước lên ngăn ở trước mặt y, "Lãnh tướng gia, không bằng chúng ta đến đối thi."

Lãnh Quân lạnh lùng liếc hắn, không rõ nam nhân này rốt cuộc muốn làm gì: "Tránh ra."

Ách? A! Thật to gan! Bất quá, hắn thích.

“Lãnh tướng gia, không cần lạnh lùng như thế! Ta chính là hảo ý.”

“Tránh ra!” Lãnh quân xúc khởi mây liễu.

Tang Địch Hằng thân thủ xoa xoa mi tâm: “Mỹ nhân, ta khiến ngươi sinh khí?”

Lãnh Quân chán ghét huy khai tay hấn: “Ghê tởm, tránh ra.”

“Không cho!” Tốt! Hấn là muốn cùng y khiêu chiến.

Lãnh Quân không nói gì nhìn hấn trong chốc lát, xác định hấn căn bản không có ý tứ tránh ra, liền một phen đẩy hấn, đường vòng mà đi. Người ở bốn phía, không có ai dám đối đầu với hai người này, bởi vì không ai không biết hai người đó là khó dây vào nhất. Đặc biệt Tang Địch Hằng, hấn ở Bắc Lệ quốc nổi danh tàn khốc, hành vi bá đạo, không ai dám chọc giận, mà Lãnh Quân lạnh lùng cũng là ở Nam Anh quốc nổi danh không dễ chọc, bởi vậy, nhiều người lựa chọn không đếm xỉa đến, bàng quan.

“Lãnh tướng gia, ta chính là phi thường để mắt ngươi nga!” Mẹ nó, thật muốn ném thử một chút thân thể xinh đẹp này.

Lãnh Quân hàn lãnh nhìn hấn, làm sao không biết ý tưởng ghê tởm trong lòng hấn.

Lại đẩy Tang Địch Hằng ra, Lãnh Quân quyết định không để ý đến hấn.

Khả Tang Địch Hằng làm sao như thế dễ dàng buông tha y, thái độ Lãnh Quân thật khiến cho hấn bất mãn, thế là thân thủ dùng sức nắm cổ tay y lên: “Lãnh tướng gia, mời ngươi đừng không biết tốt xấu.”

“Phóng.....” Lãnh quân còn chưa nói xong, liền nghe thấy một đạo thanh âm trong trẻo cướp đi quyền lên tiếng của y.

“Buông tay!!”

.....

Mọi người không hện mà cùng nhìn về kẻ không biết sợ chết này, nhất thời trợn mắt há hốc mồm!

Này không phải ai khác, mà là bọn họ hoàng đế bệ hạ hôn mê đã lâu của Nam Anh quốc.

“Hoàng, hoàng.....”

“Hoàng cái gì mà hoàng?” Du Trúc Liệt nhìn đại thần đang lắp bắp, “Các ngươi nhìn người khác bị khi dễ cư nhiên ở trong này bàng quan?” Du Trúc Liệt trừng mắt nhìn bọn họ, khiến bọn họ càng thêm khẳng định Du Trúc Liệt thật là tồn tại.

“Hoàng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!!” Một đám người toàn bộ không hện mà cùng quỳ xuống hành lễ.

“Tốt lắm, tốt lắm, bình thân.” Du Trúc Liệt có chút bất đắc dĩ đích phát phát tay, rồi mới đi đến trước mặt Tang Địch Hằng cùng Lãnh Quân, hấn nhỏ xinh ở trước mặt hai người, thật sự như một đứa trẻ, bất quá, lại che dấu không được khí tức vương giả.

“Buông y ra!”

Đây là hoàng đế Nam Anh quốc, hảo nhỏ!

Đích xác, liền ngay cả Lãnh Quân đứng trước mặt Tang Địch Hằng cũng khá nhỏ, huống chi là Du Trúc Liệt?

Tang Địch Hằng thú vị nhìn hoàng đế nho nhỏ đáng yêu này, không thể tưởng được nhỏ xinh như hấn có thể tản mát ra khí thế bức nhân, đặc biệt là bộ dáng như sư tử con giương nanh múa vuốt, đáng yêu cực kỳ.

Du Trúc Liệt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bởi vì tức giận mà ra hiện một chút phấn hồng, bộ dáng quả đáng yêu, khiến người ta nhịn không được nghĩ muốn.....

Tang Địch Hằng mới vươn tay, lập tức liền bị Lãnh Quân huy khai: “Đừng loạn bính.”

Nhíu nhíu mi, Tang Địch Hằng thức thời thu hồi tay: “Yêu! Không nghĩ tới, hoàng đế quý quốc đáng yêu như thế!”

“Người!” Du Trúc Liệt tiến lên giữa đầu trường hấn, “Người không cần quá kiêu ngạo, cẩn thận ta mang binh đánh cho các người phiền giáp bất lưu.” Người này cứ nhiên dám có chủ ý với Lãnh Quân.

phiền giáp bất lưu: không còn mảnh giáp (Google đó, ta chả biết đúng không, vị nào biết thì nói ta sửa lại ah =A=)

“Ha ha ha..... Hảo hảo, người tới đánh, ta sẽ không ngăn cản người.”

“Người.....” Du Trúc Liệt còn chưa nói hết, thân mình liền bị người hung hăng lôi kéo, lập tức rơi vào cái ôm ấm áp quen thuộc, “Lãnh, Lãnh Quân?”

“Người tỉnh?” Lãnh Quân mặt không chút thay đổi nhìn hấn, tuy rằng miệng là thản nhiên, khả trong mắt lại tràn ngập ôn nhu.

“Àn, thực xin lỗi, để người đợi lâu.”

“Đúng vậy!” Lãnh Quân thở dài, buông hấn ra, “Cho nên người rất đáng giận, thế nhưng khiến ta chờ lâu như thế.”

Gặp Lãnh Quân sinh khí, Du Trúc Liệt tước khởi cái miệng nhỏ nhắn cười lầu bầu: “Thực xin lỗi! Ta cũng không phải cố ý.”

“Nga!” Lãnh Quân lạnh lùng nhìn hấn một cái, “Người tới làm gì?” Ngày gia khóa, vừa mới tỉnh lại đến nơi này, cũng không ngẫm lại thân thể của chính mình có hay không còn suy yếu.

“Bởi vì ta muốn gặp người.” Hấn vừa tỉnh liền không gặp Lãnh Quân, hại hấn nghĩ đến Lãnh Quân không cần mình, sau từ trong miệng tiểu thái giám biết Lãnh Quân ở nơi này, hấn mới liều mạng chạy tới.

“Ngu ngốc.” Lãnh Quân không để ý đến hấn, chính mình tính toán ôm người rời đi.

Bị ngó lơ ở một bên Tang Địch Hằng cuối cùng nhịn không được ngăn trở đường đi của Lãnh Quân.

“Người thế nhưng bỏ qua sự tồn tại của ta?” Tang Địch Hằng oán hận trừng trứ Lãnh Quân, mẹ nó, hấn từ trước đến nay muốn gì mà không chiếm được, giờ lại bị ngó lơ thế này.

“Uy, người rốt cuộc làm gì? Đăng đồ tử!” Du Trúc Liệt bất mãn nhìn hấn, “Người tới, đem tên này bắt lại cho trẫm.”

đăng đồ tử: chỉ kẻ háo sắc.

“Người dám.” người hầu bên cạnh Tang Địch Hằng đứng dậy.

“Ta sao không dám? Ta là hoàng đế Nam Anh quốc.” Nhìn tên người hầu, Du Trúc Liệt cả người tràn ngập khí thế vương giả lập tức khiến hấn chùn bước, “Cút qua một bên đi.”

“Người tới!”

“Vâng!” Một đám binh lính chợt xuất hiện trước mặt Du Trúc Liệt, “Hoàng Thượng!”

“Bắt hấn cho ta.”

Tang Địch Hằng đột nhiên lạnh lùng cười nói: “Tiểu hoàng đế, người có biết ta là ai không?”

“Ta quản người là ai.” Dám để ý Lãnh Quân đều là tử tội.

“Ta là Bắc Lệ quốc đại hoàng tử Tang Địch Hằng.”

“Bắc Lệ quốc?” Du Trúc Liệt suy nghĩ, “Hừ! Thì tính sao? Người công nhiên đùa giỡn Tể tướng của quốc gia ta, ta không chém người đã là thực nhân từ.”

“Nga?” Xem ra tiểu sử tử này chưa được dạy dỗ.

“Còn không bắt lấy hấn cho ta.”

“Hoàng Thượng, xin dừng tay.” Lãnh Quân vẫn không nói cuối cùng mở miệng, “Hoàng Thượng, thỉnh không cần vì loại người hạ lưu này mà khơi mào chiến tranh không cần thiết.”

Lãnh Quân lời nói làm cho Du Trúc Liệt lập tức tỉnh ngộ, nguy rồi, hắn lại không lịch sự rồi.

Du Trúc Liệt trộm ngấm Lãnh Quân, sợ chính mình lại chọc y sinh khí, dư quang khóe mắt liếc nhìn tên Tang Dịch Hằng đáng chết ngàn vạn lần đang cười kia. Chết tiệt, gì mà tang với tử, ta hận không làm thịt được người.

Mà Tang Dịch Hằng càng đắc ý hướng hắn nhử nhử mảy kiếm, rồi mới vút cho lãnh quân một cái tươi cười khiến Lãnh Quân muốn phun (ói, nôn): “Ta biết mỹ nhân sẽ vì ta nói chuyện.”

“Ghe tởm!”

Lưỡng đạo thanh âm đồng thời vang lên.

“Ô! Các người hai cái thật là thông minh sắc sảo a!”

Tang Dịch Hằng cười, trong lòng thề nhất định phải có tác phẩm nghệ thuật như Lãnh Quân, còn tiểu hoàng đế đáng yêu kia, ha hả, cũng không phải loại hình hắn trân quý.

Nhìn hai người bộ dáng không coi ai ra gì rồi đi, Tang Dịch Hằng trong mắt xuất hiện một tia âm lãnh.

Lãnh quân một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, người, là của ta!!

Tiểu Lang: Hảo một =A= Dài quá =A=

Tên này đùa với quỷ rồi, để xem người cười được bao lâu. Bọn Liệt nhỏ nhỏ thế nhưng ăn dấm chua vào rồi là thành sư tử Hà Đông đấy a

Viêm: chương này.... có cảnh mọi người mong đợi... nhưng không nhiều ah ^^

10. Chương 10

Từ sau khi Du Trúc Liệt tỉnh lại, Lãnh Quân liền không nói hai lời dọn khỏi hoàng cung. Càng khiến Du Trúc Liệt đau đầu là thái độ của y vẫn lạnh lùng như xưa, một chút cũng không thay đổi. Có đôi khi Du Trúc Liệt thật hoài nghi lúc y nói yêu mình, có phải hay không mình đang nằm mơ.

Ghe tởm hơn là cái tên Tang Dịch Hằng kia cứ nhiên nghênh ngang đến trụ nhà Lãnh Quân, bắt quá may mắn Lãnh Quân cự tuyệt, nhưng là tên kia lại muốn vào cung, ngại tên kia là khách nhân hắn không tiện cự tuyệt, thế là liền bắt đầu một hồi giằng co.

Nhớ tới cảm giác Lãnh Quân ôm chặt mình lúc bị trúng độc nửa năm trước, hắn cảm thấy hảo hạnh phúc, khi đó, hắn mới chính thức cảm nhận được nội tâm Lãnh Quân, hắn sợ hãi!

“Lãnh Quân.....”

“Chuyện gì?”

“A!” thanh âm Lãnh Quân đột nhiên xuất hiện sau lưng, khiến Du Trúc Liệt một hồi kinh hách, “Người, người từ đâu ra?”

“Sao vậy? Người không thích nhìn ta?” Lãnh Quân im lặng ngồi xuống bàn, đôi mắt không ngừng ở trên người Du Trúc Liệt chạy loạn, “Hôm nay khí sắc không tồi.” Sắc mặt hắn đã không còn tái nhợt như ngày đầu mới tỉnh, đôi môi cũng hồng nhuận lên nhiều, thật đúng là câu nhân.

Lãnh Quân bỗng nhiên kéo hắn một phen: “Vì sao người lại là hoàng đế?” Vì sao hắn không chỉ thuộc về một mình y?

“Di?”

“Người thích làm hoàng đế?” vấn đề của Lãnh Quân thật khiến Du Trúc Liệt mặc danh kỳ diệu.

“Ta, ta không biết, ta chỉ muốn cùng một chỗ với người.” Kỳ thật làm hoàng đế bất quá chỉ vì Lãnh Quân, mà hiện tại cũng chẳng được thuận lợi, ngược lại suy sụp liên tục. Nói thật, hắn cũng rất chán ghét ngôi vị này, nhưng đây là do phụ thân tần tần khổ khổ thống trị thiên hạ mà nên, hắn cũng không thể nói bỏ là bỏ.

“Phải không? Nói vậy người không muốn làm hoàng đế?”

“Kỳ thật, làm hoàng đế là vì Lãnh Quân, hơn nữa hoàng đế mệt mỏi quá, rất mệt mỏi..... Lãnh quân, người có biết? Quá khứ ta thường xuyên khóc một mình, ta..... Ngõ.....” Nhất thời, tất cả ngôn ngữ đều bị Lãnh Quân nuốt vào trong miệng.

Lãnh Quân điên cuồng nhắm nháp hương vị ngọt ngào của Du Trúc Liệt, thật cẩn thận ôm hắn như trân bảo.

“Ân.....” Vừa dứt nụ hôn say đắm, Du Trúc Liệt toàn thân đã muốn hư nhuyễn, “Lãnh Quân.” Hắn hôn ta, hôn ta da! Du Trúc Liệt hưng phấn nghĩ, thần tình đỏ bừng xem xét Lãnh Quân.

Cho dù trong lòng vẫn lưu luyến ấy, Lãnh Quân cũng không biểu hiện ra ngoài, y chính là lạnh lùng hỏi: “Người thích làm hoàng đế?”

“Không thích, ta chỉ vì Lãnh Quân.” Du Trúc Liệt mỉm cười ngọt ngào, bộ dáng thiên chân vô tà, khiến Lãnh Quân không khỏi thở dài.

Hắn đích xác không thích hợp ngôi vị hoàng đế! Từ lần đầu nhìn thấy hắn, y liền khẳng định như thế.

“Người yêu ta sao?”

“Đi?” Du Trúc Liệt vừa nghe, không khỏi lộ ra biểu tình kinh ngạc, quái dị nhìn y, “Người, người nói gì?” Lãnh Quân thế nhưng cũng hỏi hắn loại vấn đề này, có phải nghe lầm hay không.

“Người không có nghe sai, ta hỏi người, người sẽ vĩnh viễn yêu ta sao? Dù ta có thể sẽ làm chuyện người không thể tha thứ?”

“Ân, hơn nữa Lãnh Quân làm chuyện gì nhất định cũng có nguyên nhân.”

Lãnh Quân không nói gì ôm hắn vào ngực.

“Lãnh Quân?” Hắn sao cảm thấy Lãnh Quân gần đây rất lạ?

“Đừng nói, hôm nay, ta muốn người, được không?” Không đợi đối phương đồng ý, tay Lãnh Quân đã khấn cấp tham nhập nội y hắn, lập tức gạt bỏ xiêm y Du Trúc Liệt, “Thân thể của người..... Đẹp quá!” Tất cả là của y, bảo vật của y.

“Ân..... Lãnh..... Lãnh Quân.....” Ách! Tuy nói hắn rất thích, chính là cũng quá đột ngột đi!?

“Ngoan, đừng sợ..... Lần đầu tiên đau một chút, bất quá rất nhanh sẽ không đau nữa.” Lãnh Quân điên cuồng trên thân thể xinh đẹp của Du Trúc Liệt lưu lại ấn ký.

Kia xúc cảm mềm mại so với tưởng tượng càng khiến y trầm mê, giờ phút này y rốt cuộc không còn cố kỵ cái gì huynh đệ loạn luân, y muốn hắn.

“Ân..... A a..... Lãnh Quân..... Ta nóng quá.....” Không xong, thân thể dần mất khống chế, nhiệt độ cũng chậm rãi tăng cao..... “Lãnh Quân.....”

“Ngoan, ta muốn vào!” Nói xong, Lãnh Quân cuối cùng nhịn không được dục hỏa động thân tiến vào.....

“Oa a oa a oa a ” ai nói không đau, căn bản là đau muốn chết!

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết như heo bị giết truyền khắp cả hoàng cung, hoa hướng thiên tế, Lãnh Quân lập tức thê trong lòng sau này bất luận dục hỏa mãnh liệt như thế nào, hắn tuyệt không tái bính Du Trúc Liệt dù chỉ một chút!!

hoa hướng thiên tế: giống ngựa mặt nhìn trời

Bởi vì, thật sự rất mất mặt!

Thật không hiểu sao hắn có thể kêu khó nghe lại vang như vậy, cái loại tiếng kêu thảm thiết như heo bị giết này, thật khiến người ta không dám khen tặng, quá mất mặt mà, nếu mỗi lần hắn đều kêu như thế, y thật không dám gặp người.

Nhưng vấn đề hiện tại là sau tiếng kêu ghê tởn của Du Trúc Liệt, y *** cũng không có nửa điểm giảm bớt, y đối với thân thể hắn trình độ mê luyện đã vượt xa phạm vi tưởng tượng của chính mình.

Cho nên, rơi vào đường cùng, Lãnh Quân chỉ có thể nhẫn nhịn một đêm tiếng trư kêu!!

.....
“Nga? Người muốn làm hoàng đế?” Nam nhân tóc đen hỗn độn hơi hơi khuyh đầu nheo lại mắt hướng nam nhân tuấn mỹ bên kia.

“Hừ!” Lãnh Quân hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn hắn, “Đúng vậy, Đĩnh Thịnh hoàng triều cần thay đổi triều đại.” Y muốn tiểu hoàng đế chỉ thuộc về mình y.

“Người muốn ta giúp người?” Nam nhân này thực thông minh, muốn hủy diệt Đĩnh Thịnh hoàng triều mà tìm tới hắn, còn nói gì chỉ cần hắn đáp ứng, y sẽ làm theo yêu cầu của hắn, điều kiện này đích xác khiến hắn tâm động không thôi, nhưng là..... “Hoàng đế kia thích người.”

“Ta biết.”

“Vậy người vì sao muốn làm phản? Như thế sẽ khiến tiểu hoàng đế kia tổn thương.” Hắn cũng không tin Lãnh Quân lại lạnh lùng như thế, hơn nữa hắn cũng rất đồng tình với tiểu hoàng đế đáng yêu kia.

Lãnh Quân lộ ra nụ cười khinh miệt: “Hắn là nam nhân, ta không thể nhận.”

“Nga?” Tang Dịch Hằng nhíu mi, tựa hồ đối lời y nói tràn ngập hoài nghi.

“Người có đáp ứng hay không? Ta muốn mười vạn binh mã.” Hắn đã tính toán tất cả, Du Trúc Liệt tuyệt đối không có đường sống.

“Hảo, ta đáp ứng, nhưng điều kiện tiên quyết là, người phải làm tù binh một năm của ta.” Rồi mới xem hắn như trân bảo đưa vào “Bảo Ngọc lâu”.

“Không thành vấn đề.” Chỉ cần có thể hủy diệt Đĩnh Thịnh hoàng triều, y cái gì cũng nguyện ý làm. “Nhưng người phải giữ chữ tín.”

“Đó là đương nhiên.” Tang Dịch Hằng dừng một chút, “Người thật muốn làm hoàng đế?” Hắn không tin Lãnh Quân là loại người vì danh lợi mà không từ thủ đoạn.

Lãnh quân lạnh lùng liếc hắn: “Đúng vậy.”

“Hảo, ta sẽ thỏa mãn người, chỉ cần người tuân thủ ước định, ta nhất định thỏa mãn nguyện vọng của người, đến nỗi cái tiểu hoàng đế kia.....”

“Thả hắn đi.”

“Vì sao?” Tang Dịch Hằng kỳ quái nhìn y, “Người không biết diệt cỏ phải diệt tận gốc sao? Hắn tuy còn nhỏ, nhưng lại là thiên tài binh pháp, vạn nhất ngày nào đó hắn khởi binh trả thù, người liền xong đời.” Hắn cũng không cho phép tác phẩm nghệ thuật của hắn bị hư hại gì, cho nên.....

“Hừ, hắn, không có cơ hội xoay chuyển đâu.” Lãnh Quân lạnh lùng trả lời.

“Xem ra người rất nắm chắc.”

“Ta có thể làm tù binh một năm của người, nhưng một năm sau, người phải để ta tự do, không hề dây dưa.”

Lời y nói khiến Tang Dịch Hằng có chút kỳ quái: “Ta thích người, người biết không? Cho nên ta sẽ khiến người yêu thương ta, bởi vậy, chỉ sợ đến lúc đó người muốn dây dưa không phải là ta!” Mỗi bảo vật của hắn đều ra điều kiện như thế, ngay từ đầu thì chết không theo, đến cuối cùng, ha ha, còn không phải nguyện ý vì hắn mà chết sao.

Lãnh Quân cười khê: “Không có khả năng!”

“Vì sao?” Tang Dịch Hằng nảy sinh ác độc nhìn y, “Chẳng lẽ ngươi có ý trung nhân?”

“Đúng vậy.” Lãnh Quân thành thật nói, “Một người ta yêu đời đời kiếp kiếp, vì hắn, ta có thể làm tất cả, cho nên ngươi cần bản không có cơ hội.”

“Nàng, nhất định thực hoàn mỹ.” Bởi vì trong mắt hắn, Lãnh Quân đã là rất hoàn mỹ, mà người Lãnh Quân nhất định càng thêm hoàn mỹ, “Nhưng ta nói ngươi biết, ta so với nàng tốt hơn.”

“.....”

“Hảo, ta đáp ứng ngươi, nếu một năm sau, ngươi vẫn không thể yêu ta, ta đây để ngươi trở lại bên người đó.” Nhưng là tuyệt đối không có khả năng, tất cả các trân quý phẩm của hắn đều yêu thương hắn.

“Kia cảm ơn ngươi.” Lãnh Quân lạnh lùng cho hắn một cái xem thường, xoay người rời đi.

Tang Dịch Hằng một phen giữ chặt y, đưa y kéo vào ôm ấp: “Đêm nay, ta muốn thi hành quyền sở hữu, khế ước tính từ hôm nay trở đi.”

“Ngươi!”

“Nếu là ngươi phục tùng, bằng thực lực của ta, ta cam đoan có thể ở trong vòng một ngày sẽ khiến tiểu hoàng đế kia xuất kì bất ý.” Tang Dịch Hằng híp lại đôi mắt, tiểu hoàng đế kia tuy là thiên tài quân sự, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có sự chuẩn bị trên chiến trường, trong khi hiện tại tiểu hoàng đế lại không hề có tí phòng bị.

Lãnh Quân thực thông minh, hiện tại Du Trúc Liệt căn bản không biết người hắn tối tin nhiệm nhất lại phản bội hắn, cho nên, nếu giờ phút này tấn công hoàng cung, ha ha, chỉ cần hai mươi danh tử sĩ cũng đủ rồi, không cần dụng mười vạn tinh binh?

“Ngươi nếu không đáp ứng, cẩn thận ta đổi ý.” Tang Dịch Hằng ghé vào lỗ tai y thổi khí, “Như thế nào?”

“Hảo!” Lập tức đẩy hắn ra, chính mình đi đến bên giường, bắt đầu cởi quần áo. (Viêm: không cần ah Lãnh ca TT^TT. Tiểu Lang: trời đánh thẳng Tang Dịch Hằng đi T^T)

“Ngươi, ngươi làm gì?” Hành động của Lãnh Quân khiến hắn không kịp phản ứng.

“Ngươi không phải muốn ta sao? Vậy đến đây đi?” Lãnh Quân mắt lạnh nhìn hắn, “Nhanh lên.” Y không kiên nhẫn nói, “Ngươi muốn ở trên hay ở dưới, ta không sao cả.” Lãnh Quân buông tay.

“Ha ha ha..... Lão thiên gia a, ta chính là thích ngươi như thế.” Tang Dịch Hằng giống như mãnh thú bổ nhào vào người y, đưa y đặt ở dưới thân, “Bất quá, ta từ trước đến nay thích làm người chủ đạo.”

“Bớt sàm ngôn.”

“Lãnh quân, ngươi không thể biểu hiện quyền rũ một chút sao?” Thực không tình thú da!

“Ngươi rốt cuộc muốn hay không thượng?”

“Phải phải phải.” Sao lại không cần, hắn chính là đợi đã lâu.

(Viêm: ta nói Lãnh ca không muốn mà TT^TT tên Tang Dịch Hằng đáng phan thất kia)

.....

Hôm nay, Du Trúc Liệt đặc biệt vui vẻ, bởi vì Lãnh Quân lần đầu tiên chủ động yêu cầu cùng hắn ăn cơm, thế là hắn thỉnh ngự trù làm đồ ăn Lãnh Quân thích nhất.

“Lãnh Quân, ngươi sao chậm như thế a?” Du Trúc Liệt tức khởi cái miệng nhỏ nhắn oán giận, “Ta sắp chết đói rồi.”

Lãnh Quân mặt không chút thay đổi ngồi xuống bên cạnh Du Trúc Liệt, cái tên dã thú kia mỗi ngày mỗi đêm đều muốn y, đêm qua còn bị tên đó làm đến vài lần, đến bây giờ y vẫn thấy thật ghê tởm. (Viêm: “=” đúng đó, ghê tởm ah, Lãnh ca bỏ tên đó đi. Tiểu Lang: bóp bóp thật là... sao cứ nhảy vào truyện người ta thế kia, ra mau. Nói thế chứ mình cũng vậy T^T)

“Lãnh Quân, người xảy ra chuyện gì? Có phải hay không sinh bệnh?” Du Trúc Liệt thân thủ xoa trán y, “Àn..... Không có a! Kia sao sắc mặt khó coi thế?” Du Trúc Liệt lo lắng nhìn y.

Lãnh Quân bỗng nhiên bắt lấy tay hắn: “Liệt, người nguyện ý cùng ta chung sống? Buông tha ngôi vị hoàng đế.”

“Đi?”

“Trả lời ta.”

“Ta..... Ta không biết.” Nếu hắn không làm hoàng đế, kia ai làm?

“Nói cho ta biết, người thích làm hoàng đế sao?” Lãnh Quân vội vàng ép hỏi, khiến Du Trúc Liệt không biết nên như thế nào trả lời.

“Vấn đề này người lần trước không phải hỏi qua sao?”

“Ta phải xác nhận một lần.” Lãnh Quân lãnh đạm nói.

“Ta nói rồi ta chỉ vì Lãnh Quân, nếu làm hoàng đế mà có được người, ta sẽ làm.”

“Kia nếu làm hoàng đế vẫn không chiếm được ta!” Lãnh Quân dừng một chút nói, “Người biết không? Ta căn bản không muốn làm Tể tướng của người.”

“A? Vì cái gì?” Bọn họ hiện tại không tốt sao?

“Không vì gì cả.” Bởi hắn như vậy không thể cùng y bên nhau. “Người yêu ta không?”

“Yêu a!” Sao gần đây Lãnh Quân thật kì quái, hiện tại bắt đầu hỏi hắn mấy vấn đề thật khó hiểu.

“Cái gì cũng nguyện ý cho ta?”

“Àn.”

“Hảo.” Lãnh Quân cười lạnh, “Ta muốn ngôi vị hoàng đế của người!”

Du Trúc Liệt đột nhiên cảm thấy trời đất đảo lộn, trong đầu nhất thời trống rỗng, hắn bất khả tư nghị nhìn Lãnh Quân, không thể tin được y thể nhưng nói những lời này.

Du Trúc Liệt ngây ngốc cười nhìn Lãnh Quân: “Ha ha, người, người là đang nói đùa đi!”

“Không có, ta muốn ngôi vị hoàng đế, ta đã sớm nói qua người không hợp làm hoàng đế.” Lãnh Quân buông tay hắn, tầm mắt băng lãnh như xuyên thấu trái tim Du Trúc Liệt, “Người không có nghe sai, ta muốn làm phản, nếu người tự giác giao ra ngôi vị hoàng đế, ta liền cho người một con đường sống.”

“Không..... Không có khả năng.....” Lãnh Quân sao có thể như vậy, nhất định là lừa.

“Sao vậy? Không chịu?”

“Không, không phải.....” Cái gì hắn cũng có thể cho Lãnh Quân, thậm chí sinh mệnh, nhưng là vì cái gì, vì cái gì Lãnh Quân muốn phản bội hắn, chẳng lẽ y thật sự chán ghét hắn đến thế, ngay cả nhìn cũng không muốn, như vậy, y đối hắn tốt cũng là..... “Chẳng lẽ người, người vẫn luôn gạt ta?”

“.....?”

“Người nói người yêu ta, cũng là gạt ta?” Du Trúc Liệt không thể tin nhìn Lãnh Quân vẻ mặt lạnh lùng.

Lãnh Quân phức tạp nhìn hắn một cái, liền không thềm nói lại.

Du Trúc Liệt gật gật đầu, nhất thời cảm thấy được chính mình thật nực cười, nguyên lai từ trước đến nay, tất cả những điều Lãnh Quân đối hắn tốt đều là dối gạt. Khó trách hắn tổng cảm thấy tình cảm Lãnh Quân dành cho mình có điểm không đúng, thật mờ mịt. Ha ha ha, không nghĩ tới, thật sự toàn bộ là giả, hết thảy đều là vì ngôi vị hoàng đế này.

“Lãnh Quân, người bằng gì phản trấm?” Du Trúc Liệt đứng lên, mười phần khí phách trừng Lãnh Quân, “Người phải biết rằng người chỉ là cái Tể tướng, hơn nữa người căn bản không có binh lực, dựa vào tri thức của người, người cho rằng có thể là đối thủ của trấm?”

“Hừ!” Lãnh Quân thay chính mình châm một chén rượu, “Tiểu hoàng đế, người rất khờ dại, người nghĩ rằng ta sẽ làm chuyện không có nắm chắc sao?”

“Lãnh Quân, người để ta chờ thật lâu a.” Lúc này, Tang Dịch Hằng mang nụ cười cuồng ngạo tiến vào, hần đi đến bên người Lãnh Quân, ôm cổ y, “Người thật sự là cái yêu nhân, tối hôm qua người khiến ta thật thất thái.” Nhưng điểm duy nhất ... không ... Lãnh Quân luôn rất lạnh lùng, bất luận khi y ở cao trào, hoặc khi hần làm y hưng phấn, y luôn lộ ra biểu tình băng lãnh, dường như không quan tâm hai người đang làm chuyện kia, thế nhưng lại khiến hần dục hỏa tăng vọt không ngừng, này Lãnh Quân thật rất quái, ít nhất cũng kêu một tiếng đau chứ!

Lãnh Quân chán ghét đẩy tay hần ra: “Ít lời.”

“Người, các người.....” Du Trúc Liệt sắc mặt nhất thời trắng xanh, “Vì cái gì?”

“Hoàng đế bệ hạ, không phải ta, ta chỉ là đáp ứng trợ giúp tài nguyên mưu phản cho y thôi.” Tang Dịch Hằng nhìn Du Trúc Liệt biểu tình bị thương, cái loại biểu tình này khiến hần có chút khó chịu? Ha hả, kỳ quái, chính mình từ trước đến nay tàn khốc nhưng lại có cái tình tự kì quái như thế, xem ra nơi này không thể ở lâu dài, hần phải tốc chiến tốc thắng mới được.

“Vì sao?”

Lãnh Quân dời tầm mắt, không muốn nhìn nét mặt bi thương của Du Trúc Liệt, “Bởi vì ta mới là hoàng đế chân chính.”

“Người bằng gì?”

“Chỉ bằng, ta là tứ hoàng tử của Tiên Hoàng.” Lãnh Quân xuất ra một quyển trục màu vàng, “Đây là di chiếu tiên hoàng để lại, mặt trên rành mạch viết thân thế của ta.”

“Như vậy, lời người nói với ta, quả nhiên là giả?” Du Trúc Liệt thanh âm khàn khàn khiến Lãnh Quân một trận đau lòng, chính là hiện tại y không thể mềm lòng.

“Hoàng Thượng, nói thật cho người biết, Lãnh Quân đã là người của ta.” (Viêm: ta phi, hừ!)

“A!” Du Trúc Liệt sắc mặt tái nhợt lui hai bước.

“Hoàng Thượng, ta khuyên người vẫn là nhanh lên đầu hàng, hai mươi tử sĩ của ta đã đem toàn bộ thị vệ đại nội bên ngoài chế trụ, hơn nữa mười vạn binh mã của ta đại khái cũng đến ngoài cửa hoàng thành.” Tang Dịch Hằng không đến nơi đến chốn nói, “Thật sự là ngượng ngùng, bởi vì bảo bối của ta, cho nên từ lúc ba ngày trước ta liền lệnh nhân mã rong ruổi đuổi tới, chỉ có thể trách hoàng đế ngồi qua trầm mê, chìm đắm trong sắc đẹp của Lãnh Quân, mới có thể như thế.”

“Không..... Sẽ không, Lãnh Quân, người nói cho ta biết hết thấy đều là giả đúng không?” Du Trúc Liệt cầu xin nhìn Lãnh Quân, mà đối phương chỉ lạnh lùng hé ra khuôn mặt tuần tú.

“Hoàng đế bệ hạ, nói cho người một sự kiện, quân trú chiến ở phương bắc của ngài cũng đã lọt vào đội quân đánh lén của quốc gia ta, Võ Đạt tướng quân cùng gã thủ vệ bên người hần đều chết dưới tay thủ hạ của ta.” Tang Dịch Hằng đắc ý nói.

Du Trúc Liệt nhất thời hai chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất: “Võ Đạt..... Cẩm ca ca.....” Sao lại như vậy, “Vì sao? Vì sao không ai nói cho ta biết?”

“Hoàng đế bệ hạ, ngài sẽ không quên đi! Mấy ngày nay, người phê toàn bộ tấu chương đều là Tể tướng tối tin cậy của ngài a.”

“A!” Du Trúc Liệt vẫn không tin nhìn Lãnh Quân, “Không phải là thật đi!”

“Là thật.” Tang Dịch Hằng lại mở miệng, tiểu hoàng đế này bị thương cũng đại biểu cho quốc tộc của hần cũng tàn lụi, Tang Dịch Hằng ta, đối tình địch là tuyệt đối không thủ hạ lưu tình, “Còn có.....”

“.....”

“Đừng nói nữa.” Lãnh Quân bỗng nhiên giận dữ hét.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không cần lãng phí thời gian, nhanh bắt hoàng đế này, chúng ta liền không chiến mà thắng.” Lời Lãnh Quân, khiến Du Trúc Liệt tâm nhất thời lạnh lẽo, dừng nói là đứng lên phản kích, hấn ngay cả khí lực đứng dậy cũng đã không còn.

“Vì cái gì người muốn đoạt đi hết thầy của ta.” Một giây đó, hấn chẳng những mất đi gia viên, ngay cả Lãnh Quân cũng mất đi.

Lãnh Quân lạnh lùng nhìn hấn, không biết nên như thế nào mở miệng.

Liệt, Liệt của ta a! Ta không có cướp đi của hết thầy người, người còn có ta, còn có ta!

Xả Stress, thỉnh các bạn không cần quan tâm T~T. Chẳng qua do k xem hết truyện mà nhào vào edit nên bây h tâm hồn non nớt của 2 bạn trẻ bị tổn thương nghiêm trọng.

Viêm:

Hình tượng Lãnh ca tan vỡ ...ớ ...ờ ...

Con tim thiếu lữ của ta vì vậy mà ra đi ...ớ ...ờ ...

Chỉ còn lại nước mắt ...ớ ...ờ...

Cùng cái đầu bị sì trét ...ớ ...ờ ...

Nên chương mới của lãnh liệt ...ớ ...ờ...

Chắc không có liên đầu ...ớ ...ờ ...

Mọi người thông cảm nha ...ớ ...ờ ...

@tiểu Lang: cầm sơ rở vào bài hát của ta, không ta xử đẹp nàng.

Tiểu Lang: vâng, vâng, ta “k dám” rở vào bài hát của nàng =A=

11. Chương 11

Vì sao người lại là hoàng đế? Vì sao người không chỉ thuộc một mình ta? Vì sao mỗi lần nhìn thấy người đều là vất vả như thế? Vì sao chúng ta cứ phải lén lút? Vì sao ta cùng người không thể quang minh chính đại bên nhau?

Ta phải hủy diệt bức tường ngăn cách ta và người, hủy diệt dây thừng trói buộc người..... Ta muốn người chỉ là của ta, vì mục đích này ta có thể không từ thủ đoạn, thậm chí thế giới diệt vong, ta cũng muốn đem người chiếm riêng mình.

“Dem Du Trúc Liệt mang ra hoàng thành, vĩnh viễn không thể tái bước vào đây.” Bá đạo ôm lấy lưng áo Du Trúc Liệt, Tang Dịch Hằng mang nụ tà ác nhìn Du Trúc Liệt, hấn không muốn nét mặt bi thương của tiểu tử này ảnh hưởng đến tình tự của mình.

“Tuân lệnh.” hai gã binh lính đi đến trước mặt Du Trúc Liệt, nhưng không có hành động, bởi vì người nọ mới đây còn là hoàng đế của bọn hấn, “Hoàng..... Du Trúc Liệt..... Thỉnh!”

Du Trúc Liệt nhìn bọn họ, hấn không biết nên khóc hay nên cười, những người này, nguyên bản đều chỉ nghe lệnh hấn, không nghĩ đến hiện tại thế nhưng tới bắt mình.

“Ta bảo các người đem hấn mang ra hoàng thành, các người điếc sao, làm gì còn chưa động thủ?” Tang Dịch Hằng không kiên nhẫn quát.

Binh lính khó xử nhìn về hướng người sắp tiếp nhận ngôi hoàng đế Lãnh Quân, “Lãnh gia?”

Lãnh Quân hướng bọn họ gật gật đầu.

Binh lính lập tức nói một tiếng thật có lỗi, liền ôm khởi Du Trúc Liệt đi ra ngoài.

“Buông!” Du Trúc Liệt lớn tiếng quát, khiến binh lính không khỏi dừng lại cước bộ, hắn quay đầu lại nhìn Lãnh Quân, trong mắt không có oán hận, vẫn là vô tận yêu thương, khiến tâm Lãnh Quân một trận rung động, y biết, tiểu hoàng đế vĩnh viễn cố chấp như thế, thật khiến người ta đau thương.

Ồn nhu kia, yêu không hề oán hận, khiến Tang Dịch Hằng cũng lâm vào động dung.

“Lãnh Quân, ta..... Sẽ không hận ngươi, bởi vì ta yêu ngươi, cho dù ngươi là ca ca của ta, ta vẫn yêu ngươi, cho dù trái với luân lý, ta cũng yêu ngươi, cho dù ngươi muốn giết ta, ta cũng yêu ngươi. Chính là ta không rõ, ngươi vì cái gì muốn làm phản, ngươi sao không nói thẳng, ngươi có biết, chỉ cần ngươi nói một câu, ta chắc chắn hai tay dâng vị trí này. Ta chưa bao giờ biết ngôi vị này có mị lực lớn thế, các hoàng huynh của ta đều như độc xà tránh né nó, mà ngươi lại vì nó cam tâm nói yêu ta, cam tâm làm tù binh của nam nhân khác. Nếu ta sớm biết, ta nhất định sẽ dùng nó lấy lòng của ngươi.” Du Trúc Liệt lộ ra nụ cười mỉa mai, làm mọi người sững sờ, thậm chí Tang Dịch Hằng cũng vì mặt tiểu dung hư ảo kia của hắn mà nhiếp trụ, “Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi có hay không thích ta, một chút cũng đủ rồi.”

Tang Dịch Hằng nhú mày, đột nhiên, một cổ tình tự khác thường xẹt qua trái tim hắn, đó là tình tự hắn chưa từng có qua. Từ nhỏ hắn cũng chỉ biết đoạt lấy, chỉ cần xinh đẹp gì đó, hắn đều thích cất chứa. Lãnh Quân với hắn mà nói là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất, mà khuôn mặt búp bê kia của Du Trúc Liệt căn bản không phải loại hình hắn thích, chính là mỗi hành động của Du Trúc Liệt lại khiến hắn sinh ra cảm giác thật kì lạ, như không còn là chính mình, kia rốt cuộc là gì?

Nụ cười tuyệt đẹp kia của Du Trúc Liệt nhanh chóng chế trụ trái tim hắn, giống như trong nháy mắt không thể hô hấp, loại cảm giác này..... Hắn nhìn về phía Lãnh Quân bên cạnh.....

“Lãnh Quân, ngươi là yêu hắn đi?” Hắn cuối cùng hiểu, vì cái gì Lãnh Quân muốn làm phản, nếu đổi lại là hắn, hoặc mang tiểu búp bê này rời đi hoặc là giết để trừ hậu họa.

Lãnh Quân lạnh lùng liếc hắn, sau đem tầm mắt dời về phía Du Trúc Liệt, lạnh lùng nhìn thẳng đôi mắt như gương sáng kia: “Không có! Cho nên, ngươi đi đi!”

Du Trúc Liệt đột nhiên cười ha hả: “Đi? Ngươi muốn ta đi nơi nào?” Trừ bỏ nơi này, hắn còn có nơi nào dung thân?

“Đi nơi ngươi nên đi.” Bất luận hắn ở nơi nào, y cũng sẽ tìm được hắn.

“Ta yêu ngươi! Lãnh Quân.....” Không cam lòng a! Vì sao phải đối xử như thế!? Hắn hiện tại còn không bằng chết đi.

“Đem hắn mang ra ngoài.” Lãnh Quân lạnh lùng hạ lệnh, không nói gì rời đi.

“Chờ một chút.” Đột nhiên, Tang Dịch Hằng phát ra một trận điên cuồng hét lên, khi mọi người ở đây còn không kịp phản ứng, đột nhiên một đạo ngân quang hiện lên, thẳng tắp bắn về phía ngực Du Trúc Liệt.

“Liệt!!” Thấy Du Trúc Liệt thân hình thẳng tắp đột ngột ngã xuống, Lãnh Quân trong đầu nhất thời trống rỗng.

“Chết tiệt!” Tang Dịch Hằng bay nhanh tiếp được thân hình giống như lá rụng kia, rống to.

“Vì sao?” Lãnh Quân vọt tới bên người Du Trúc Liệt, tức giận nhìn Tang Dịch Hằng, “Vì sao cho người bắn lên?”

“Ta, ta vốn nghĩ muốn thay ngươi diệt trừ tận gốc.....”

“Ngươi hỗn trướng.” Lãnh Quân hung hăng tát hắn một cái, lần thứ hai trước mặt người khác lộ ra bản tính, “Ngươi đã đáp ứng ta.”

“Ngươi là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, ta phải vĩnh viễn trân quý.” Chính là, hiện tại hắn hối hận.

“Người mơ tưởng.”

Tang Địch Hằng lạnh lùng nở nụ cười: “Lãnh Quân, ta quả nhiên không đoán sai, người trong lòng cũng không phải thật sự muốn làm hoàng đế, người là nghĩ muốn đem hắc độc chiếm, bất quá, lần này người tính sai, người đã thua vì đã để ta nhìn thấy hắc.”

“Cái gì?”

“Hắc là của ta.” Tang Địch Hằng nhanh chóng ôm lấy Du Trúc Liệt nhảy ra mấy thước, hai mươi tử sĩ không biết khi nào đã đi đến bên cạnh hắc, “Người đã cho ta nhìn thấy bảo vật chân chính.”

“Người, Tang Địch Hằng!” Lãnh Quân biến sắc, khuôn mặt nguyên bản tuấn mỹ nhất thời trở nên dữ tợn, “Đem hắc trả lại cho ta.”

“Đã quá muộn.” Tang Địch Hằng tà ác nhìn y một cái, “Chúng ta đi!”

“Ngô.....” Du Trúc Liệt trong lòng ngực Tang Địch Hằng bởi vì động tác của hắc mà thống khổ ngâm khê, khiến Lãnh Quân trong lòng tức giận.

“Ngoan, người sẽ không có việc gì.” Tang Địch Hằng hôn môi hắc, thân thủ cầm chuôi kiếm, không nói hai lời một phen rút ra, hướng phía Lãnh Quân, “Hẹn không gặp lại.”

“Ngô.....” Đau, đau quá! Hắc là xảy ra chuyện gì? Sẽ chết sao? “Lãnh, Lãnh Quân.....”

“Ngoan, không có Lãnh Quân, chỉ có ta Tang Địch Hằng.”

“Cái..... Cái gì.....”

.....

Lãnh Quân thi triển khinh công, nhanh chóng đuổi theo Tang Địch Hằng, ngăn ở trước mặt hắc.

“Đem hắc trả lại cho ta.” Lãnh Quân mắt đầy tơ máu, khiến Tang Địch Hằng không khỏi buồn cười.

“Là người cho ta cơ hội.”

“Đem hắc trả lại cho ta.”

“Không.” Tang Địch Hằng kéo xuống vạt áo thay Du Trúc Liệt cầm máu, “Ta hiện tại mệnh lệnh người tránh ra.” Tiểu gia hỏa này sắc mặt đã muốn bắt đầu phát xanh, nếu không mau cứu trị, liền chậm.

“Không cho.” Lãnh Quân nhìn thẳng tiểu thiên hạ trong lòng ngực hắc, lòng tràn ngập lửa giận, dám dẫm thương bảo bối của y, y nhất định khiến hắc phẫn hận vạn đoạn.

“Không cho?” Tang Địch Hằng nhíu mi nhìn người trong lòng ngực hô hấp càng ngày càng dồn dập, “Người muốn hắc chết sao?”

“Ta.....”

“Nếu không cứu trị, hắc sẽ chết, người ta nếu chỉ lo phân thắng bại, đến lúc đó ai cũng không chiếm được hắc.” Tang Địch Hằng trừng mắt nhìn Lãnh Quân, “Nếu người muốn, ta không phản đối người theo ta về nước.”

“Ta.....” Hắc không thể bỏ lại Nam Anh quốc, như vậy càng có lỗi với Du Trúc Liệt, “Tang Địch Hằng, ta sẽ đem hắc cướp về!!” Lãnh Quân lạnh lùng hướng Tang Địch Hằng bỏ lại chiến thư, “Người chờ, ba tháng sau, trên chiến trường gặp!”

“Hảo!!” Không hổ là tác phẩm nghệ thuật hắc nhìn trúng, quả nhiên có sự can đảm.

Tang Địch Hằng ôm Du Trúc Liệt đảo mắt biến mất ở trước mặt Lãnh Quân, mà Lãnh Quân ánh mắt chợt biến trở về lạnh lùng, nhìn nơi Tang Địch Hằng biến mất, bề ngoài lạnh lùng bên trong lại cuộn trào mãnh liệt, y không nghĩ tới, kế hoạch của y thế nhưng bởi vì Tang Địch Hằng hay thay đổi mà rối loạn, thật sự là tính sai!

Y đã quá xem thường Tang Địch Hằng này

..... Ta yêu người, cho dù người là ca ca của ta, ta vẫn yêu người, cho dù trái với luân lý, ta vẫn yêu người, cho dù người muốn giết ta, ta vẫn yêu người.....

Bên tai không ngừng vang lên thanh âm Du Trúc Liệt, cơ hồ làm cho Lãnh Quân phát điên!

Tang Dịch Hằng, người phải chết!!

.....
Cả người đau nhức tỉnh lại, trước mắt Du Trúc Liệt hé ra tuần nhan tà mị, khóe miệng cười tà nhìn mình.

“Ách?” Tang Dịch Hằng?

Du Trúc Liệt vừa thấy khuôn mặt đối phương, đột nhiên nhảy dựng lên, lại lộng đau miệng vết thương chưa lành, “Người..... Ngõ.....” Đau quá, ngực đau quá!

Tang Dịch Hằng thấy hấn vẽ mặt thống khổ, mỉm cười, nhẹ nhàng đưa hấn ôm vào trong ngực: “Đừng nhúc nhích, miệng vết thương sẽ vỡ ra, người biết không? Người bị thương thật rất nặng, hôn mê cũng đã ba ngày.” Hấn lau đi mồ hôi lạnh tích tụ trên trán Du Trúc Liệt, trù mến hôn môi.

“Ân, người, người tránh ra!” Du Trúc Liệt ý đồ đẩy ra hấn, chỉ tiếc toàn thân căn bản sử dụng không ra lực, “Ngõ..... Khụ khụ.....” Đáng giận!

“Ai! Bảo bối, bảo người đừng kích động như thế, người xem xem, ho khan rồi!” Tang Dịch Hằng sẵn sóc vỗ nhẹ lưng hấn.

“Không, không cần người lo!” Nam nhân này rốt cuộc muốn làm gì?

“Sao vậy có thể mặc kệ, người chính là bảo bối của ta, nếu người có gì không hay xảy ra, ta sẽ rất thương tâm.” Tang Dịch Hằng một tay kéo hấn vào lòng, mà Du Trúc Liệt vô lực chỉ có thể cố sức hít thở trong lòng hấn, “Sao vậy? Đói bụng sao?” Nói rồi liền phân phó thị nữ bên người đi chuẩn bị điểm tâm.

“Vù vù..... Người, người rốt cuộc muốn làm gì?” Đáng giận, hấn bị bắt làm tù binh sao? Kia Lãnh Quân đâu? Y không phải đáp ứng làm tù binh một năm của tên ác ma này sao!?

Tang Dịch Hằng gian ác tươi cười, tà mị mà hoặch nhân, chính là ở trong mắt Du Trúc Liệt lại phá lệ chói mắt.

“Đúng rồi, ta quên nói cho người, từ hôm nay trở đi người chính là của ta, tiểu bảo bối của ta!” Tang Dịch Hằng yêu thương hôn môi hấn bài khai đôi môi đỏ mọng, “Người biết không? Lãnh Quân kẻ sách phi thường hoàn mỹ, chính là y lại thua trận, mà sai tất cả đều ở người, người ngay từ đầu liền gọi cho ta tình tự bất đồng, người thành công gọi lên phần tình cảm chôn dấu sâu trong nội tâm ta, ta muốn giữ lấy người!” Cùng Lãnh Quân giống nhau, hấn đối Du Trúc Liệt là tuyệt đối ích kỷ.

“Người thần kinh!” Du Trúc Liệt đẩy mặt hấn ra, “Thả ta đi.”

“Không có khả năng.”

Du Trúc Liệt chán ghét quay đầu sang một bên: “Ta sẽ không đi vào khuôn khổ, người cũng không nên uống phí thời gian, nếu là hận ta liền nhanh chút giết ta.” Nam nhân này không chỉ có làm bẩn Lãnh Quân, thể nhưng còn muốn vũ nhục mình, hấn biết, tên này nhất định là bởi vì không chiếm được Lãnh Quân mà giận chó đánh mèo.

Tang Dịch Hằng bất đắc dĩ thở dài: “Ta ở thời điểm nào hận người, chẳng lẽ những điều ta vừa nói người nghe không hiểu? Ta yêu người, ngay tại nụ cười hờ hững của người, lòng ta liền thuộc về người!” Tang Dịch Hằng để hấn đối mặt mình, “Ta nói nhiều như thế, người hiểu chưa?”

Du Trúc Liệt bằng lãnh trừng hấn: “Hừ! Ghê tởm!”

“Người!” Tang Dịch Hằng nhần lại mày rậm, khuôn mặt tuần mỹ xuất hiện giận dữ, “Ta cuối cùng hiểu được vì cái gì Lãnh Quân trăm phương nghìn kế muốn đoạt đi ngôi vị hoàng đế.” Du Trúc Liệt quá quật cường, một khi quyết định liền sẽ không thay đổi, nghĩ muốn loại tùy hứng, cá tính đơn thuần này, làm hoàng đế một ngày nào đó sẽ có hại.

“Người nói cái gì?” Mẹ nó, ngay cả hấn cũng nói mình không thích hợp làm hoàng đế?

“Ha hả..... Đừng kích động, thương thể của người còn đau không?” Ngày đó ngự y tốn bao công sức mới có thể thay hấn cầm máu, mà sau đó hấn lại bắt đầu sốt cao, thật sự làm cho người ta thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp), bất quá may mắn, hiện tại hấn không có việc gì.

“Người, người đừng đụng ta, ” huy khai tay hấn, Du Trúc Liệt song mâu tràn ngập địch ý nhìn hấn, “Người đối Lãnh Quân ra sao?”

Tang Dịch Hằng hai mắt nhất thời đầy âm trầm: “Y cướp đi hết thấy của người, người còn quan tâm y?”

“Ta nói rồi, cho dù y muốn ta chết, ta cũng yêu y.”

“Người thật sự là phạm tiện!” Tang Dịch Hằng nghiêng rắng nghiêng lợi nói, “Người biết không? Y hiện tại không cần người, hấn hiện tại đang ngồi ở hoàng đế ngai vàng kia, y đem người đưa cho ta, đây là cái giá ta giúp y đoạt ngôi.” Hận đi! Hận y đi!

“Như thế nói.....” Du Trúc Liệt nghi hoặc nhìn hấn, “Người không có bắt hấn làm tù binh!?” Thật tốt quá!

Tang Dịch Hằng vừa nghe, nhất thời một cổ tức giận nẩy lên trong lòng.

“Người rốt cuộc sao vậy? Y đối với người như thế, người còn thương y?”

Du Trúc Liệt mắt to bình tĩnh nhìn, hai hàng thanh lệ như thủy tinh nhẹ nhàng rơi xuống, khiến Tang Dịch Hằng từng trận đau lòng.

Thân thủ tiếp được nước mắt chính mình, Du Trúc Liệt kinh ngạc nhìn bàn tay.

Khóc, hấn thế nhưng trước mặt người ngoài khóc..... Ha ha ha..... Hấn lúc này mới phát hiện, nguyên lai chính mình quá yếu đuối a!

Tang Dịch Hằng một tay đưa hấn vào lòng, gắt gao ôm chặt: “Đừng khóc! Người khóc lòng ta sẽ đau, người biết không!? Yên tâm, ta có thể khiến người càng hạnh phúc, ta có thể làm tốt hơn y rất nhiều, hảo? Ta sẽ đem tất cả tình yêu đều cho người.”

“Vì sao? Người nói cho ta biết vì sao? Vì sao y phải như thế đối ta?” Du Trúc Liệt nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu đã phủ kín nước mắt nhìn hấn, “Người nói cho ta biết..... Ô ô.....”

Tang Dịch Hằng ôm hấn, không biết nên như thế nào cho phải, hấn không thể nói cho tiểu tử này nguyên nhân chân chính, như vậy hấn sẽ mất đi tiểu tử này.....

“Ô ô.....”

“Liệt, đừng khóc, ta yêu người!” Hôn nước mắt hấn, Tang Dịch Hằng ôn nhu nói.

“Không cần..... Không nên đụng ta.....”

Tang Dịch Hằng cũng không có ý định buông hấn ra, gắt gao dích ôm chặt hấn: “Người có thể không thương ta, nhưng là người không thể ngăn cản ta thương người, bảo bối của ta!”

Lời nói của hấn, làm cho Du Trúc Liệt khóc càng nhiều.

“Đáng giận, đừng khóc.” Cho dù quá khứ chạm qua nhiều nữ nhân hoặc nam nhân, hiện tại đối mặt ái nhân đang khóc, hấn vẫn là không có cách a!

“Ô ô..... Ô..... Vì cái gì? Vì cái gì người đối ta hảo như thế? Ô ô..... Đáng giận.....”

“Yên tâm, từ hôm nay trở đi, ta sẽ bảo hộ người.”

“Không cần, không cần, không cần, ta muốn Lãnh Quân, ô ô..... Ta muốn..... Lãnh Quân..... Ô.....” Lãnh Quân sẽ không, tuyệt đối sẽ không phản bội mình, tuy rằng y bình thường đối mình lời nói lạnh nhạt, nhưng là hấn vẫn là tin tưởng y, y nhất định có nguyên nhân, nhất định có.

“Lãnh Quân phản bội người, y khiến người mất đi hết thấy.”

“Không, không phải, y, y..... Ô.....”

“Tốt lắm, ngoan, đừng khóc!” Võ nhẹ lưng hắn, Tang Địch Hằng thật không biết nên như thế nào an ủi hắn. “Ồ ô.....” Khóc dần biến thành nhẹ nhàng nức nở, lại càng tác động miệng vết thương Du Trúc Liệt, “Ồ..... Đau quá.....”

“Đau?” Tang Địch Hằng mạnh mẽ ôm chặt hắn, “Đừng khóc, đừng khóc.” Nhất định là khóc tác động miệng vết thương, vừa nghĩ, thân thủ liền điểm huyết hãn, “Ng ngoan bảo bối, hảo hảo ngủ đi!”

“Ân..... Ân.....” Nằm trong lòng Tang Địch Hằng Du Trúc Liệt nhẹ nhàng nức nở, mi mắt run rẩy, khiến người ta rất đau lòng.

Tang Địch Hằng nhẹ nhàng đưa hắn thả lại trên giường, ở trên trán hắn khê hôn, liền đứng dậy rời đi, hắn đi hảo hảo chuẩn bị chiến sự ba tháng sau, trận chiến giữa hắn cùng Lãnh Quân, quyết định tiểu bảo bối thuộc về ai, mà hắn, tuyệt đối sẽ không thất bại!

12. Chương 12

“Ách a Lãnh Quân!!”

Hồ là mộng a?

Sợ hãi vỗ vỗ ngực, nhìn bốn phía vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm, Du Trúc Liệt đã không biết chính mình bị mộng tỉnh bao nhiêu lần. Trong mộng Lãnh Quân lạnh lùng khiến hắn đau lòng, cuối cùng y lạnh lùng rời đi càng làm cho hắn tê tâm liệt phế.

“Du Trúc công tử, ngài tỉnh?” Thị nữ lấy một bộ y phục phong vị Bắc Lệ Quốc đi đến bên người Du Trúc Liệt, “Thỉnh công tử thay xiêm y, đại hoàng tử ở đại sảnh chờ đã lâu.”

“Di? Hiện tại là lúc nào?”

“Thưa công tử, hiện tại đã là giữa trưa.”

“Cái gì?” Trời ạ, hắn lại ngủ thẳng đến chiều? Miệng vết thương của hắn đã sớm khép lại không sai biệt lắm, không nghĩ tới còn có thể ngủ lâu như thế.

“Là đại hoàng tử bảo chúng nô tỳ không cần kêu ngài, nói để ngài ngủ nhiều chút, đại hoàng tử nói hôm nay muốn dẫn ngài đi ra ngoài dạo, cho nên, thỉnh công tử nhanh thay quần áo đi!” Thị nữ lấy mặc y phục chuẩn bị vì Du Trúc Liệt thay quần áo, “Công tử đáng người thực là đẹp.” Vị công tử này là người đại hoàng tử mang về, nàng chứng kiến, thấy quá tốt nhất nhìn một cái, không chỉ bởi vì khuôn mặt đáng yêu chọc người triu mến, trọng yếu hơn là hắn sinh ra đã có khí chất đặc biệt, khiến hắn có loại phiêu dật không nói nên lời.

“Ách, cảm ơn.” Du Trúc Liệt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, “Này, này quần áo sao phiền thế?” Quần áo Bắc lệ quốc thật đúng là phiền toái, đều là từng khối từng khối hợp lại cùng một chỗ, nếu không có thị nữ, chính hắn chỉ sợ đến ngày mai còn chưa mặc xong.

“Ha hã, công tử, kỳ thật quần áo cũng không phiền nhe thế, chỉ cần quen là được.” Thị nữ thấy hắn chu chu cái miệng nhỏ nhắn bộ dáng hảo đáng yêu, “Công tử, người biết không? Ở nơi này có thể để đại hoàng đế chờ đợi ba canh giờ không hề oán trách cũng chỉ có người nga! Hơn nữa đại hoàng tử thật sự đối người rất hảo nga!” Thật sự là hâm mộ mà.

Chủ tử các nàng từ trước đến nay đối nhân lãnh khốc vô tình, chỉ có đối công tử này là lộ ra ánh mắt sủng nịch hòa nhã. Đối với bọn người hầu như nàng sao hảo thể, tình tình hắn hay thay đổi, chỉ cần một chút không hài lòng, bọn họ nhất định gặp tai ương. Mà vị công tử này là đặc biệt, ai cũng nhìn ra, đại hoàng tử đối Du Trúc Liệt tuyệt đối là thật tâm, bởi vì hắn cho tới bây giờ không quan tâm một người như thế, hơn nữa còn là nam nhân.

“Tốt lắm.” Thị nữ vừa lòng nhìn kiệt tác của mình, “Hảo đáng yêu!” Tựa như một con mèo tơ vàng.

“A!” Du Trúc Liệt hai lần được khen, thật là có điểm ngưỡng ngừng, “Người, người đừng tái chọc ta.”

“Được rồi!” Thị nữ nắm cánh tay hắn, “Công tử, thỉnh.”

“Ân!”

Tang Dịch Hằng ở đại sảnh đợi ước chừng ba canh giờ, đang nhìn Du Trúc Liệt khi không lâm vào ngõ chết sống suốt nửa ngày.

“Liệt!” Hảo đáng yêu! Đẹp quá!

Tang Dịch Hằng một phen cường hãn kéo hắn vào lòng: “Người thật sự là bảo bối của ta!”

“Người, người buông.” Du Trúc Liệt bất mãn đẩy hắn ra, “Người thời điểm nào có thể thả ta đi.” Hắn muốn gặp Lãnh Quân, cho dù y không cần hắn, hắn vẫn muốn thấy y.

Tang Dịch Hằng biến sắc: “Nếu là ta nói vĩnh viễn không được?”

“Không cần, ta phải về, ta muốn Lãnh Quân.”

“Hảo, ta đi bắt y, để y ở Bảo Ngọc lâu của ta.” Tang Dịch Hằng bá đạo ôm lấy hắn, không cho hắn có cơ hội giãy dụa.

“Không được!” Du Trúc Liệt sắc mặt nhất thời trắng xanh.

“Vậy người liền bồi bên người ta, y phản bội người, người sao còn muốn y?!” Liếm liếm hai má trắng nõn hắn, Tang Dịch Hằng tà ác đậm cười.

“Ta tin tưởng y.”

“Người!”

Du Trúc Liệt quay đầu lại nhìn thẳng đôi mắt hắn, đối Tang Dịch Hằng, hắn không chút nào sợ hãi, bọn thị nữ một bên lại đã ứa ra mồ hôi lạnh.

“Quên đi.” Tang Dịch Hằng thở dài, “Hôm nay ta mang người đi ra ngoài dạo một chút, nhìn xem quốc gia của ta, như thế nào?”

“Ta không có hứng thú, ta phải đi về, ta muốn gặp Lãnh Quân.” Kỳ thật, nếu hắn hiện tại không phải tù binh, hắn hội phi thường nhiệt tình, nhưng là hiện tại đầu óc đều là Lãnh Quân, bảo hắn sao có thể an tâm!?

“Không được, đến, ta đã chuẩn bị tốt xe ngựa.” Tang Dịch Hằng không cho cự tuyệt ôm lấy hắn, “Hôm nay, người phải nghe lời ta.”

“Hừ!”

.....

Hắn từng nghe nói qua, đại hoàng tử Bắc Lệ quốc thích trần quý những thứ xinh đẹp, nhưng chưa từng nghĩ rằng hắn biến thái như thế, không chỉ tạo một tòa lầu hoa lệ như thế để giấu bảo vật của mình, còn cho mười lăm tên tử sĩ bảo hộ, càng kỳ quái hơn chính là, thứ hắn trần quý, không chỉ có vật phẩm mà cả người cũng tính, nói cách khác, trong mắt nam nhân này, trừ bỏ chính hắn, người khác bất quá chỉ là vật phẩm.

Ha hã! Hắn nói mình là bảo bối của hắn, như thế mình cũng sẽ giống những người kia ở tại tòa lầu này!?

“Sao vậy? Nơi này không đẹp sao?” Tang Dịch Hằng đắc ý nhìn thế giới của mình, đương nhiên hưởng thụ sự hầu hạ của các mỹ nhân như tinh linh, “Xem, nàng kêu Điệp Cơ, từng là thê tử quốc vương Linh Vũ quốc, điệu vũ của nàng có thể thu hút hồ điệp, quả thực là tuyệt kỹ nhân gian, hiện tại nàng chỉ thuộc về một mình ta, ha ha ha.....”

“Là người đem nàng bắt đi?” Nam nhân hảo bá đạo.

“Tang Dịch Hằng ta muốn cái gì nhất định sẽ chiếm được.” Điểm nhẹ một chút cái mũi nhỏ của Du Trúc Liệt, “Cho nên có một ngày, người cũng sẽ là của ta.”

Rồi cũng trở thành một trong những vật phẩm của người sao?

Du Trúc Liệt không hờn giận nghĩ.

Tang Dịch Hằng thân thủ xoa xoa cái miệng nhỏ nhắn của hắn, thương tiếc nói: “Tiểu gia hỏa, không cần loạn nghĩ, người là bảo bối của ta, cùng bọn họ bất đồng.”

“Có gì bất đồng?”

“Bất đồng ngay tại, ta yêu người!” Hắn chưa bao giờ thích che dấu tình cảm của mình, nếu biết tâm ý, hắn sẽ gặp không chút do dự theo đuổi, hắn sẽ không giống Lãnh Quân, kết quả mất đi người yêu thương.

“Ghe tởm.” Du Trúc Liệt tiếp nhận hoa quả Diệp Cơ đưa qua, tức giận hờ hờ ăn, “Uy, ta nói người không nhớ nhà sao? Người cam tâm cả đời bị tên nam nhân bá đạo này khống chế?”

Diệp Cơ kỳ quái nhìn hắn một cái: “Ta có thể ở bên Hằng đã là rất mỹ mãn, ngài nói ta còn gì bất mãn?”

“Người!” Đây..... Đây nữ nhân sao có thể có loại ý tưởng này.

“Người ngu ngốc, người theo con dã thú này có gì hảo, người biết không? Hắn liền đem các người trở thành sủng vật!” Thật sự là tức chết, ta chưa từng gặp qua người nào ngốc như thế.

“Công tử, cái này ngài sai lầm rồi.” Lúc này, một tuyệt mỹ nam tử mặc sa y đi vào Tang Dịch Hằng phía sau, “Công tử, thỉnh ngài không nên nói vậy, Hằng đối chúng ta tốt lắm, hơn nữa chúng ta yêu hắn, cho dù hắn xem chúng ta như sủng vật, chúng ta vẫn thương hắn, chỉ cầu có thể bên cạnh hắn mãi mãi, tuy rằng chúng ta không có vinh hạnh như công tử ngài, có được tình yêu của hắn, nhưng chúng ta cũng không hối hận.”

“Người, các người đều điên rồi, bị ma quỷ ám ảnh.” Du Trúc Liệt tức giận chỉ vào bọn họ, thật sự không biết nên nói gì.

“Công tử, ta xem ngài vẫn là không nên chối bỏ, chúng ta ngay từ đầu cũng như ngài, nhưng đến cuối cùng vẫn yêu thương Hằng, ta nghĩ ngài sẽ không ngoại lệ đi!”

“Ta, ta mới không.” Nực cười, hắn đã có Lãnh Quân, sao lại đi yêu tên bá đạo này.

“Vì sao không?” Tang Dịch Hằng bỗng nhiên ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của hắn, “Ta muốn người.”

“Mơ tưởng, ta chỉ yêu Lãnh Quân.”

“Hừ, Lãnh Quân, Lãnh Quân, Lãnh Quân, người chỉ biết nói những lời này thôi?” Tang Dịch Hằng có chút tức giận muốn hủy hoại thân thể hắn, khiến hắn hướng cầu xin, “Nam nhân kia có gì hảo, chẳng qua là tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp mà thôi, hắn có gì khiến người si mê?” Đáng giận, Tang Dịch Hằng ta tới bây giờ còn chưa từng bị người cự tuyệt như thế, hơn nữa còn là người mà mình yêu.

“Đúng vậy, Lãnh Quân luôn đối ta lạnh lùng, băng lãnh, nhưng ta chính là thích y như thế, ta chính là yêu bộ dáng ấy của y.”

“Người đê tiện.” Tang Dịch Hằng lãnh quang trừng hắn.

“Ta.....” Đê tiện? “Hừ, thì sao?”

“Y không thương người, y phản bội người.” Hắn tuyệt đối sẽ không đem Du Trúc Liệt tặng cho bất luận kẻ nào, cho dù ngọc thạch câu phân (ngọc nát đá tan).

“Không có, y nhất định có nguyên nhân.”

“Người lấy cái gì tin tưởng vững chắc như thế?” Xem ra Lãnh Quân thật là cái tai họa, hắn phải trừ bỏ y, bất quá, tác phẩm nghệ thuật tuyệt như thế quả là lãng phí.

“Chỉ bằng ta yêu y.” Du Trúc Liệt bỏ tay hắn ra, “Ta nói cho người, trái tim, cơ thể của ta, tất cả đều vì Lãnh Quân, người đừng mong chiếm được.”

“Người.....” Tang Dịch Hằng đang muốn đem hắn một lần nữa ôm ấp, lại bị hắn hung hăng bỏ ra, nhất thời, lửa giận xuyên thấu trái tim hắn.

“Không nên đụng ta!” Thời điểm bị thương bị hấn sỗ sàng còn chưa đủ sao? Hiện tại đã bình phục, mới không cho ... hấn sỗ sàng nữa.

Tang Dịch Hằng ánh mắt bỗng nhiên biến lãnh, thị huyết, Diệp Cơ cùng Tây Liên ở một bên sợ tới mức không dám thở mạnh, bọn họ theo Tang Dịch Hằng đã lâu, chính là lần đầu tiên thấy hấn không còn vẻ mặt tươi cười, này đồng nghĩa, hấn thật sự phát hỏa.

“Người là của ta!!”

.....

Tang Dịch Hằng không cần tốn nhiều sức liền đem Du Trúc Liệt gắt gao ôm vào ngực, ngay cả không gian giấy dựa cũng không cho hấn, lực đạo lớn đến cơ hồ khiến hấn không thể hô hấp.

“Chết tiệt, người buông.”

“Đừng nhúc nhích, bảo bối của ta, cẩn thận ta niết gãy thất lưng của ngươi.” Tang Dịch Hằng một lần nữa gọi lên nụ cười tà ác, nhưng này càng thêm khủng bố, “Diệp Cơ, các người trước đi ra ngoài, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không cho phép vào.

“Vâng.” Diệp Cơ cấp Du Trúc Liệt ánh mắt đồng tình liền thu thân đi ra ngoài.

“Không, ngươi muốn làm gì?” Đáng giận! Nam nhân này chẳng những bá đạo, hơn nữa..... Thật đáng sợ!

“Làm gì? Ta nghĩ muốn ngươi a!” Tang Dịch Hằng dùng sức một chút, dễ dàng đem xiêm y đáng ghét trên thân thể Du Trúc Liệt xé không còn một mảnh, “Đẹp quá, tựa như tuyết!”

“Buông, ta cảnh cáo ngươi, ngươi không cần xằng bậy, ta.....”

“Ngươi? Ngươi như thế nào?” Tang Dịch Hằng tới gần, ghé vào lỗ tai hấn khinh ngữ, “Ngươi biết không? Kỳ thật Lãnh Quân cũng không lạnh lùng như ngươi nghĩ?”

“Ách?” Vừa nghe hai chữ Qãnh quân, Du Trúc Liệt nhất thời hai mắt sáng lên.

“Ngươi có biết y vì sao phải khởi binh mưu phản?”

“Vì..... A..... Ngươi đừng sờ loạn.....” Du Trúc Liệt tức giận nghĩ muốn đẩy cánh tay Tang Dịch Hằng đặt trên người hấn.

“Ta thích.”

“Ngươi nói cho ta biết, van cầu ngươi.”

“Hảo, ta nói cho ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải thuộc về ta.”

“Mơ tưởng!” Du Trúc Liệt ở trong lòng hấn liều mạng giấy dựa, lại bị Tang Dịch Hằng bắt lấy hai tay, “A!! Buông.....”

“Đừng động nữa, cẩn thận ta bẻ gãy tay ngươi.” cổ tay mảnh khảnh như thế, tựa hồ chỉ cần hấn hơi dùng sức liền có thể bóp nát, “Ta cảnh cáo ngươi, tiểu gia khóa, Tang Dịch Hằng ta muốn gì nhất định sẽ chiếm được, cho dù là hủy diệt, ta cũng không nguyện ý tặng cho người khác.”

“Không..... A..... Không cần sờ loạn..... A.....” Đáng giận, tay hấn đang sờ đâu vậy?

Cánh tay thô to của Tang Dịch Hằng lập tức tiến nhập nơi riêng tư của Du Trúc Liệt: “Hảo miễn cảm..... Ngươi.....” Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một ý niệm khiến kẻ khác phẫn nộ, “Ngươi bị y thượng sao?”

“Gi?” Ngụy rồi, hấn thế nhưng có phản ứng!

“Cái gì? Hừ! Thân thể của ngươi đã bị Lãnh Quân làm bẩn?”

“Không..... Không phải làm bẩn..... Ta là..... Tự nguyện..... Ngươi mau thả ta ra.....”

“Chết tiệt!” Ngọn lửa ghen tị khó hiểu đột nhiên dấy lên, thẳng hướng đầu hấn, “Du Trúc Liệt ngươi là của ta, sao có thể để người khác làm bẩn thân thể của ngươi.” Tay không ý thức sử dụng lực nơi cổ tay Du Trúc

Liệt, nhất thời, một trận thanh âm gãy xương, cùng kế tiếp chính là tiếng kêu thảm thiết thống khổ của Du Trúc Liệt.

“A !!”

“Vì cái gì? Người là của ta, của ta.....” Tang Dịch Hằng điên cuồng khẳng định xương quai xanh xinh đẹp của hắn, giống như đem tất cả lửa giận phát tiết lên cơ thể dụ hoặc này.

“Ngô..... Không..... Buông.....” Kịch liệt đau đớn cơ hồ cướp đi ý thức Du Trúc Liệt.

“Ồ ô..... Van cầu..... Cầu người..... Tang..... Dịch..... Hằng..... A.....” Không cần lại đến, nếu tiếp tục đi xuống, hẳn liền không còn mặt mũi gặp Lãnh Quân.

Vì cái gì? Vì cái gì phải như thế đối ta, ta bắt quá chỉ yêu thương một người, ta đâu làm sai?

Lãnh Quân..... Rất nhớ người..... Người ở nơi đâu.....?

Thực xin lỗi..... Ta, ta không thể ở trở lại bên cạnh người.....

Lãnh Quân..... Ta yêu người.....

Tiểu Lang: thở dài

13. Chương 13

Tiên huyết đỏ tươi, như cánh hoa hồng từ từ rơi rụng, thấm đẫm vạt áo tuyết trắng, khiến người ta không khỏi đau lòng, dường như những gì trọng yếu trong thân thể đều bị rút ra.....

“Nha! Máu, máu, gia, không, không, tướng quân, ngài bị thương.” Một gã binh lính kinh hoàng bắt lấy cánh tay bị thương của Lãnh Quân, “Đối, thực xin lỗi, ta không cố ý.”

“Không có việc gì, không trách người, là ta phân tâm.” Đúng vậy, hiện tại y là tướng quân nắm giữ mười vạn tinh binh Nam Anh quốc, một tháng sau y đã có thể đưa tiểu hoàng đế của bọn họ trở về.

“Chính là.....” Binh lính ấy náy dích nhìn miệng vết thương nơi Lãnh Quân.

“Không có việc gì, chỉ là bị thương ngoài da thôi.” Cửu hoàng tử Du Trúc Nhận vỗ vỗ bả vai binh lính, “Người trước đi xuống, ta tới chiếu cố y là tốt rồi.” Nam nhân này cũng không biết dùng biện pháp gì tìm được rồi hắn, cũng nói cho hắn chuyện Du Trúc Liệt, mới đầu hắn là thực phát hỏa, nhưng là cẩn thận ngẫm lại, nếu là vì muốn độc chiếm người yêu, kia hắn vẫn có thể tha thứ, bởi vì hắn, đại khái cũng như thế.

“Thật sự là không tiếp thu mà.” Du Trúc Nhận kéo y, đi vào doanh trường tạm nghỉ vì y băng bó, “Người suy nghĩ gì? Lấy thân thủ của người sao có thể bại bởi một cái tiểu binh?”

“Ta...” Lãnh Quân vuốt ve ngạch tích (vết thương), “Ta vừa rồi đột nhiên đau lòng.” Kia trong nháy mắt, y cơ hồ không thể hô hấp, giống như linh hồn bị rút ra, “Chúng ta phải nhanh lên, ta sợ Liệt xảy ra chuyện.”

“Người thật sự quan tâm hắn.”

“Hừ! Tất cả đều là ta nhất thời hồ đồ.....” Kỳ thật y cũng không nghĩ tái đem ngôi vị hoàng đế trả lại cho Du Trúc Liệt, nhưng là y cũng không muốn làm hoàng đế, cho nên đến nay người ngoài căn bản không ai biết sự tình phát sinh ngày đó, duy nhất biết đến chỉ có hoàng đế bị bắt đi mà thôi. Những kẻ biết chuyện ngày đó, cũng đều bị y che miệng, khả giờ phút này ngay cả chính y cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Y muốn độc chiếm Du Trúc Liệt, nhưng không có muốn nhìn thấy biểu cảm đau thương của Du Trúc Liệt.

“Lại muốn lừa mình dối người, người thương hắn, đều đã viết trên mặt.”

“Đúng vậy! Chúng ta từ lần đầu tiên gặp mặt đã là một sai lầm.”

“Hối hận sao?” Đối chuyện bỗng nhiên thêm một ca ca, hần cũng không kinh ngạc, bởi vì lấy tác phong Du Trúc Thuận, bên ngoài cho dù có mấy trăm con riêng cũng không kỳ lạ, không có mới đáng sợ.

“Sao có thể?” Nhìn miệng vết thương băng bó tốt, ngực lại một trận buồn đau, “Hôm nay ta cuối cùng cảm thấy có chuyện gì phát sinh?”

“A? Người nói gì?” Lãnh Quân nói rất nhỏ, khiến Du Trúc Nhận không cách nào nghe rõ.

“Không có gì.” Lãnh Quân đứng dậy, “Chúng ta chỉ còn một tháng thời gian.” Chính là y đã chờ không kịp, không biết Tang Dịch Hằng đối đãi Du Trúc Liệt ra sao, mà Du Trúc Liệt cá tính đơn thuần liệu có bị tổn thương!?

“Người thật sự tính toán đem ngôi vị hoàng đế trả lại cho Liệt?” Kia những điều y làm không phải thực uống phí?

“.....” Lãnh Quân đột nhiên đậm cười.

“Ha ha ha.....” Du Trúc Nhận thật mạnh vỗ vỗ bờ vai của y, “Không nghĩ tới người như người lại coi trọng Liệt như vậy.”

“Thì tính sao?” Lãnh Quân tròng hần, đứng dậy rời đi.

“Người đi đâu?”

“Thao bình.” Ngu ngốc.

.....

Tang Dịch Hằng có chút phần nộ nhìn gương mặt tái nhợt kia, hần không nghĩ tới Du Trúc Liệt quật cường đến loại trình độ này cẩn lưỡi tự sát!? Rất vớ vẩn!

“Ngô!” Mở đôi mắt khô cạn, đang muốn mở miệng, lại đem đến một trận kịch liệt đau đớn.

(Ta không chết!) Du Trúc Liệt bất mãn trừng trứ Tang Dịch Hằng.

Tang Dịch Hằng buông tay, đáng tiếc nói: “Thật là tiếc nuối, người không có thành công.”

(Hừ! Người làm gì cứu ta?)

“Bởi vì ta thích người!” Tang Dịch Hằng phi thường thấy may mắn mình có thể đọc ánh mắt Du Trúc Liệt, “Chúng ta thật sự là tâm linh tương thông a! Lời của người ta điều hiểu.” Tang Dịch Hằng thân thủ nâng dậy Du Trúc Liệt, “Người thật sự là quật cường, sao có thể đối chính mình như thế.”

Khẽ vuốt cổ tay Du Trúc Liệt, trong lòng từng trận hối hận: “Thực xin lỗi, đau không?”

Du Trúc Liệt tức giận đẩy hần ra, (Không đau mới lạ!)

“Người thật sự thích Lãnh Quân như thế?”

(Vô nghĩa!)

“Hảo! Ta nói cho người!” Thở dài, ôm lấy Du Trúc Liệt, “Kỳ thật Lãnh Quân y..... Là cái loại người ngoài lạnh trong nóng, y che giấu rất giỏi, lừa được người trong thiên hạ, chính là ở trước mặt tình địch, y hoàn toàn là trong suốt.” Vừa dừng, lại tiếp tục nói, “Y yêu người, cho nên vì độc chiếm người, hần không tiếc làm ra chuyện thương tổn người, cho nên y tìm tới ta, kế hoạch của y có thể nói là phi thường thành công, nhưng là y đã sai.”

(Ách?) ta chỉ biết Lãnh Quân là có nguyên nhân, trời biết khi chính mình nghe nói Lãnh Quân là yêu mình lại kích động như thế.

“Sở dĩ y sai vì quên đi còn có ta, mà y căn bản cũng không chịu được người thương tâm.” Tang Dịch Hằng nâng lên cằm hần, “Biết không? Y cư nhiên phong tỏa hết thấy chuyện tình ngày đó, đối người trong thiên hạ tuyên cáo là ta bắt người đi.”

(Vốn là vậy.)

“Nhưng rõ ràng là y hai tay dâng cho ta!”

(Mới là lạ!)

“Chúng ta từng ước định, ba tháng sau quyết chiến, người thắng sẽ có được người.” Tang Dịch Hằng cười nói, “Còn lại thời gian một tháng, ta nghĩ y nhất định là đang thao binh đi! Bất quá ta sẽ không thua!”

(Cầu cho người thua.)

“Ai.....” Tang Dịch Hằng thật mạnh thở dài, “Ta từ trước đến nay đối chính mình tin tưởng mười phần, không nghĩ tới cứ nhiên bại trong tay tiểu gia hỏa người, bởi tư sắc? Không có, người căn bản không sánh được Lãnh Quân, nhưng lại có điểm ngốc ngốc, ngây ngô, ai, thật sự là không rõ ta bị thần kinh cái gì.”

(Người vốn chính là thần kinh, lại còn nói ta ngốc, chính người mới là siêu cấp ngu ngốc, đồ sắc lang, đồ thùng cơm [vô dụng].....)

Nhìn hấn hay thay đổi biểu tình, Tang Dịch Hằng vui vẻ cười lớn.

“Ha ha ha..... Quả nhiên ngu ngốc.”

“Người..... Ngộ.....” Đau đầu đau.....

“Ha hã...” thật đáng yêu!

Tang Dịch Hằng một phen ôm lấy hấn: “Đi, ta mang người đi một chỗ.”

(Không đi, không đi, người buông ta xuống, tử đầu trụ, đại sắc lang.....) Du Trúc Liệt khóc không ra nước mắt đánh đánh ngực Tang Dịch Hằng, cuối cùng đành phải lựa chọn buông tha.

.....

Du Trúc Liệt bất khả tư nghị nhìn địa phương giống như tiên cảnh này, đó là một hồ nước như gương sáng, đặc biệt chính là kiến trúc trên mặt hồ, khiến người ta không phân được hư ảo, có điểm giống Lãnh Quân.

“Thích?”

Ừ ừ..... Du Trúc Liệt vội gật đầu.

“Đây là tặng cho người.”

(Di?) Du Trúc Liệt kỳ quái ngẩng đầu nhìn hấn.

“Ta là tổn rất nhiều nhân lực cùng vật lực da!” Nếu hấn không thích, liền đi giết tên kiến trúc sư này, rồi mới hủy hồ nước.

“Tặng cho người!”

(Ta không cần.)

“Người nhất định phải nhận lấy.”

(Không cần.)

“Tốt lắm, ta đi hủy nó.”

(Bá đạo!) Du Trúc Liệt vô lực gục đầu xuống, (Được rồi!)

“Ha hã, bé ngoan.” Hôn nhẹ hai má hấn, Tang Dịch Hằng vừa lòng nở nụ cười.

Ách? Kỳ thật nam nhân bá đạo này cười lộ lên thật đẹp!

Bất quá thực chán ghét, ai kêu hấn khi dễ Lãnh Quân, Lãnh Quân là bị hấn, bị hấn cứ nhiên khiến cho..... ××× hừ! Tang Dịch Hằng đáng giận, một ngày nào đó ta phải báo thù này.

.....

Bắt đầu từ ngày Tang Địch Hằng nói với hắn chuyện chiến trận, Du Trúc Liệt liền mỗi ngày đều đếm ngón tay, bởi vì hắn muốn mau chóng nhìn thấy Lãnh Quân a! Tuy rằng lo lắng Lãnh Quân trên chiến trường sẽ bị thương, chính là vẫn hy vọng ngày đó nhanh đến, bởi vì có thể nhìn bộ dáng Lãnh Quân coi trọng mình.

Tối hôm qua một đêm không ngủ, bởi vì hôm nay đã là ngày thứ ba đếm ngược, hắn chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu sẽ hiện lên bóng dáng Lãnh Quân, thật sự là ngủ không được.

“Công tử, người sao giống gấu mèo vậy?” Bất quá thực đáng yêu!

“Gấu mèo!” Du Trúc Liệt vừa nhìn gương, thiếu chút nữa bị hù chết, “Oa! Đôi mắt hảo đen da!”

“Công tử không ngủ ngon?”

“Ai!” Du Trúc Liệt nhàm chán trở mình, “Tang Địch Hằng đâu?”

Thị nữ mỉm cười: “Công tử muốn đại hoàng tử?”

“Ai nói?” Kỳ quái, chẳng lẽ quốc gia bọn họ không phải báng nam nhân yêu nhau!? Nghe khẩu khí bọn họ, giống như thực bình thường, hay vẫn là bọn họ cùng Tang Địch Hằng biến thái giống nhau.

“Ha ha, đại hoàng tử hôm nay có việc, người bảo ta hảo hảo chiếu cố công tử.”

“Việc? Việc gì?”

“Ách, này..... Nô tỳ cũng không biết.” Tối hôm qua nàng chỉ thấy đại hoàng tử mặc vào chiến giáp đã lâu không dùng, mà đại hoàng tử nói không thể muốn công tử biết, nàng đương nhiên khó trả lời, nàng vẫn còn muốn sống a.

“Không biết?” Nàng nói chuyện ấp a ấp úng, nhất định có quỷ (giấu giếm).

“Ân!” Thị nữ bị Du Trúc Liệt nhìn cả người không được tự nhiên, “Công tử, ta đi chuẩn bị điểm tâm.”

“Trở về, nói cho ta biết!” Du Trúc Liệt đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng.

“Công, công tử, ta thật sự không biết, thỉnh, thỉnh ngài hỏi tổng quản đại nhân đi!” Thị nữ nói xong, lập tức chạy trốn ra ngoài, tới cửa hoàn hảo gặp tổng quản đi ngang qua Toái Tinh.

“Chuyện gì? Sao lỗ mãng như thế?” Toái Tinh nhăn lại mày rậm.

“Không, không có việc gì.” Thị nữ sợ hãi cúi đầu.

“Tổng quản, ta có chút chuyện hỏi người.” Du Trúc Liệt đi đến trước mặt Toái Tinh, nam nhân này ngay từ đầu liền khiến người ta có cảm giác khó nắm bắt, hắn có gương mặt so với Điệp Cơ còn đẹp hơn, lại ở nơi này làm tổng quản, mà không phải thân phận của Tang Địch Hằng, cũng không thấy Tang Địch Hằng thường xuyên gọi hắn, bình thường đều là hắn tự xuất hiện, hắn khiến người ta cảm giác tựa như..... Không khí!!

“Ngà!?” Toái Tinh nhíu mi, nhìn đứa nhỏ đáng yêu này, “Công tử xin hỏi.”

“Tang Địch Hằng đi đâu?” Không biết vì sao, hắn tổng cảm thấy cùng Lãnh Quân có quan hệ.

“Đại hoàng tử không muốn cho người biết.” Mang vẻ tươi cười, Toái Tinh cung kính nói.

“Ta phải biết.”

“Hảo!” Toái Tinh nhìn hắn, “Chiến trường!”

“Cái gì?” Du Trúc Liệt bình tĩnh nhìn hắn, “Người gạt người, thời gian còn chưa tới.”

“Trước thời gian.”

“Ta muốn đi!” Nói rồi liền xông ra ngoài, lại bị Toái Tinh một phen bắt về.

“Người không thể đi.”

“Vì sao? Ta muốn đi, ta nhất định phải đi, ta van cầu người, van cầu người!” Vì Lãnh Quân, hắn có thể ngay cả tự tôn cũng không cần.

Toái Tinh trong mắt hiện lên một tia khác thường, gợi lên một mặt cười cân nhắc khó hiểu.

“Hảo, ta mang người đi.”

14. Chương 14

Trên chiến trường đằng đẵng sát khí, phóng tầm nhìn trừ bỏ thi thể vẫn là thi thể. Chỉ có hai người đứng đó, bọn họ quanh thân sát khí khiến người không dám tới gần, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Hừ, người thua, Lãnh Quân.”

“Người cũng không hơn.” Hòa? Y tuyệt đối không cho phép.

“Như thế nào, còn muốn tiếp tục sao?” Hắn chính là thật lâu không đụng phải địch nhân như Lãnh Quân, thật sự là đại khoái nhân tâm.

“Lãnh Quân, không thể!” Du Trúc Nhận một phen giữ chặt Lãnh Quân, “Người bị thương, không thể tái cùng hắn đánh.” Nhìn vết thương nơi bụng Lãnh Quân cùng vết máu ghê người, hắn lo lắng muốn chết.

“.....”

“Lãnh Quân!”

“Đem hắn trả lại cho ta.” Đôi mắt như lợi kiếm sắc bén bắn thẳng đến Tang Địch Hằng, như muốn đem hắn xỏ xuyên.

“Người thua.”

“Không có.” Chỉ cần hắn còn đứng, hắn sẽ không thua.

“Một khi đã như vậy, ta liền thành toàn người.” Nói xong, liền thủ thế, “Đến đây đi!”

“Hừ!” Rút ra trường kiếm, Lãnh Quân tốc độ nhanh như chớp, khiến Tang Địch Hằng cùng Du Trúc Nhận không khỏi hoảng sợ.

Không nghĩ tới bị trọng thương còn nhanh như thế, xem ra hắn đích xác đã coi nhẹ người này.

Bình thương thương

Vũ khí va chạm thanh âm như đến từ địa ngục làm người ta Mao cốt tủy nhiên (sở gai óc), nhìn thân ảnh hai người triển miên giao đấu, Du Trúc Nhận biết chính mình bất lực. Hai người kia đã hoàn toàn điên rồi, bọn họ đang liều mạng, rốt cuộc cái gì có thể khiến bọn họ cố chấp như thế, Du Trúc Liệt sao?

Ha hả, hắn không biết đệ đệ mình có mị lực lớn thế.

Phụ vương, người xem tới rồi sao?

Người đang nghĩ gì?

Đại khái do quá mệt mỏi, hai người đánh nhau đến tinh bì lực tẫn (sức cùng lực kiệt), chỉ có thể lấy vũ khí chống đỡ thân mình, trên người cả hai miệng vết thương cũng vô số, khiến người ta kinh hãi.

“Lãnh Quân, người thật là cái nam nhân đáng sợ.” Tang Địch Hằng gian nan mở miệng.

“.....” Lãnh Quân mồm to thở gấp, y biết, nếu lúc này ngã xuống, hắn liền tính nhận thua cho nên y không thể ngã.

“Đa ” hét lớn một tiếng, Tang Địch Hằng dừng mãnh huy kiếm, lần này hắn dùng hết sức lực toàn thân, cấp cho y một kích cuối cùng.....

“Lãnh Quân ” tiếng la trong trẻo hào cùng tiếng vó ngựa, khiến cho ba người đồng thời chú ý.

Thân hình Lãnh quân nhoáng lên một cái, cuối cùng tránh được một kích trí mạng, y ngẩng đầu nhìn thân ảnh xa xa kia.

“Hừ!” Hắc đến đây sao?

“Lãnh Quân!” Du Trúc Liệt nhanh nhảy xuống ngựa vọt tới bên người Lãnh Quân, ôm chặt lấy y, “Lãnh Quân, Lãnh Quân.....” Cuối cùng nhìn thấy y, cuối cùng.....

Tang Dịch Hằng tức giận nhìn màn này, đôi mắt tràn ngập lửa giận trừng Toái Tinh.

“Đại hoàng tử.”

“Vì sao?”

“.....” Toái Tinh không nói.

“Vì sao?” Hắc không nghĩ tới, cuối cùng phản bội hắc lại là Toái Tinh.

“Đại hoàng tử, ngài bị thương, chúng ta trở về đi!” Hắc nhảy xuống ngựa, nâng dậy Tang Dịch Hằng.

“Vì sao?”

Toái Tinh lặng yên, hắc giúp Tang Dịch Hằng chuẩn bị lên ngựa, lại không ngờ, Tang Dịch Hằng giờ kiểm xét qua trước ngực hắc, máu tươi nhất thời nhiễm hồng vạt áo.

Toái Tinh cắn cắn môi dưới: “Đại hoàng tử, chúng ta cần phải trở về.”

“Toái Tinh!” Du Trúc Liệt vừa thấy Toái Tinh bị thương, vội muốn chạy đến, lại bị Du Trúc Nhận giữ chặt, “Toái Tinh.....” Đầu là hắc không tốt, “Tang Dịch Hằng, người quá độc ác.”

Tang Dịch Hằng xoay người nhìn thoáng qua Du Trúc Liệt, rồi chuyển hướng Lãnh Quân: “Lãnh Quân, lần này ta thua, nhưng là, ta sẽ không dừng tay.” Nói xong liền nhảy lên ngựa, trường tiên (roi) vung lên, gào thét mà đi.

Toái Tinh cũng theo lên ngựa, không quay đầu lại đuổi theo.....

Cuối cùng, cuối cùng nhìn thấy người, Lãnh Quân!

“Lãnh Quân, ta rất nhớ người, rất nhớ người, ta đã biết, đã biết.....”

“Người cuối cùng chịu trở lại?” thanh âm lạnh lùng của Lãnh Quân đối Du Trúc Liệt mà nói giống như tiếng trời.

Thật tốt quá, lại được nghe rồi.

“Hừ!” Lãnh Quân lộ một mặt cười lạnh, bỗng nhiên một phen ôm lấy hắc, nhanh sải bước lên ngựa, “Du Trúc Nhận, thực xin lỗi, ta đại khái điên rồi.” Nói xong liền đá bụng ngựa, thừa dịp Du Trúc Nhận hết sức kinh ngạc rồi đi.

“Lãnh Quân ”

.....

Hắc cùng Lãnh Quân bỏ trốn!!!!

Cho tới bây giờ đã qua gần nửa tháng, Du Trúc Liệt vẫn không thể tin chuyện này là thật, Lãnh Quân cư nhiên mang hắc bỏ trốn, lúc ấy hắc căn bản phản ứng không kịp, chỉ biết ngồi ngơ ngác trên lưng ngựa, khi Lãnh Quân mệt mỏi đến hôn mê, hắc mới phản ứng, tưởng tượng đến khuôn mặt Nhận ca ca lúc ấy, hắc thật mắc cười muốn chết.

“Cười gì?”

“Di?”

“Di cái gì?” Một con bàn tay to lớn vỗ vỗ đầu hắc, “Ăn cơm.”

“Lãnh quân, người nói Nhận ca ca hắc sẽ ra sao?”

“Quản hấn làm gì?” Lãnh Quân lạnh lùng nói.

“Người nói chúng ta như thế có hay không hơi quá đáng?” Tổng cảm thấy được thực có lỗi với Nhận ca ca.

“Hắn không muốn làm hoàng đế nên không cần lo.”

“Chính là.....” Lãnh Quân rất thiếu trách nhiệm nga!

“Người đã quên, người còn có con trai.” Lãnh Quân không cho là đúng nói.

“Người nói! Hắn còn nhỏ như vậy, không đến ba tuổi da!” Hấn sao cảm thấy chính mình cùng phụ vương là một dạng?

Lãnh Quân buông bát đĩa, nhíu mày nhìn hấn: “Người là muốn trở về?”

“Ách..... Không phải.” Hiện tại cùng Lãnh Quân ở một chỗ hấn chính là thực hạnh phúc, sao có thể trở về.

“Vậy người nói nhiều thế làm gì?”

“Ta chỉ muốn.....”

“Nếu người muốn trở về, ta không phản đối.” Lãnh Quân đứng dậy, “Dù sao Du Trúc Nhận tựa hồ còn chưa tuyên bố gì.” Tiểu gia khóa này đại khái còn hy vọng trở về đi!

“Lãnh Quân, người vì sao muốn dẫn ta tới nơi này?”

“Ta thích!” Lãnh Quân mở sách ra nhìn.

“Vậy người yêu ta sao?” Lãnh Quân luôn làm ra một ít chuyện ngoài dự đoán của người ta, khiến hấn luôn không hiểu nổi.

“Người sao luôn hỏi mấy vấn đề ngu ngốc?” Buông sách, Lãnh Quân thân thủ kéo hấn vào lòng, “Ta như vậy, người còn không tin sao?” Thật là, gia khóa này trong óc rất cuộc nghĩ gì?

“Ta chỉ là không xác định, ta sợ..... Sợ.....”

“Ta sẽ không lừa gạt người.”

“Thật sự?”

“Ân.” Lãnh Quân cúi đầu, đang chuẩn bị hôn lên cánh hoa anh đào kia, lại bị một thanh âm bất đắc kì tử đánh vỡ, y không hồn giận trừng trừng khách không mời mà tới này, “Người tới làm gì?”

Người tới thân thể thon dài tựa nơi cửa.

“Đến xem các người rốt cuộc khi nào chuẩn bị trở về.” Du Trúc Nhận cười tà nhìn bọn họ.

“Vĩnh viễn không quay về.”

“Người muốn Liệt vong quốc?”

“Không nghiêm trọng như vậy.” Lãnh Quân đạm nói.

“Lãnh Quân, người rất bá đạo, tư tưởng của người làm người ta chán ghét.” Du Trúc Nhận thu hồi tươi cười, “Người có biết Liệt đi như thế, người trong thiên hạ sẽ ra sao?”

“Liên quan gì ta?”

“Người thật là thiếu trách nhiệm.”

“Ứng là hoàng đế thì tốt rồi.” Bởi vì hấn chẳng những là con Du Trúc Liệt, lại còn là tôn tử Du Trúc Thuận.

“Các người thật tính toán cả đời không quay về?” Du Trúc Nhận thở dài, “Thôi được!” Hấn cũng hy vọng bọn họ hạnh phúc.

“Cám ơn!”

“Đi?” Đang muốn xuất môn Du Trúc Nhận nhanh chóng xoay người, thấy Lãnh Quân vẫn mặt lạnh nhìn sách, “Nghe nhầm đi!”

Hì hi.....

Du Trúc Liệt buồn cười nhìn Du Trúc Nhận, thật sự là thay hấn khổ sở, nếu hấn biết cá tính Lãnh Quân, nhất định sẽ thấy mình nghe lầm a.

“Liệt, hảo hảo bảo trọng.”

“Ân!”

Đã xong đi! Hấn cuối cùng có thể cùng Lãnh Quân bên nhau, đúng vậy, gì mà luân thường đạo lý, hấn cũng không quản, hấn chỉ cần Lãnh Quân, sinh mệnh hấn chỉ có Lãnh Quân, Nhận ca ca, cảm ơn người!

.....

Thân nhân, thiên hạ, hết thấy, đều không thể so được một chữ tình, trước kia hấn không hiểu, vì sao Vô Hương cam nguyện gả cho người mình không yêu, vì sao nàng có thể bỏ qua thân nhân để yêu Vũ phi, hiện tại, hấn hiểu được, bởi vì hấn cũng như vậy.

Du Trúc Liệt nhàm chán cắn hạt dưa, ánh mắt thường thường phiêu đến chòi nghỉ mát đối diện, nguyên nhân vô hấn, chính là tại chòi nghỉ mát kia có hai thân ảnh khiến hấn vạn phần đau đầu đã đứng ở đó ước chừng ba canh giờ.

Này Tang Dịch Hằng không biết làm sao chạy tới, từ ba ngày trước liền theo hai người bọn họ, chính mình cũng thường thường chịu nỗi khổ bị trừng trừng, mà tầm mắt phần nọ kia, không hề nghi ngờ, đến từ quản gia Toái Tinh của Tang Dịch Hằng.

Hấn thật sự rất muốn hỏi một chút thương thế Toái Tinh đã tốt chưa, chính là mỗi lần đến gần đều cảm thấy mười phần lãnh khí, hấn thật sự không có can đảm tiếp cận.

Toái Tinh đối hấn đầy địch ý, kỳ thật hấn trong lòng ít nhiều hiểu được, nhưng lại nhìn bộ dáng hai người đó chưa từng nói chuyện với nhau, hấn thật sự không cách nào liên tưởng được.

“Ai.....”

“Thần cái gì?”

“Toái Tinh?” Hấn cuối cùng mở miệng nói chuyện với mình.”Toái Tinh thương tốt chưa?”

“Ân.” Đều là những chuyện đã qua.

“Toái Tinh, người đối ta.....”

Toái Tinh như biết hấn muốn nói gì liền cười nói: “Đúng vậy, ta chán ghét người, hận không thể giết người.....” Hấn thân thủ nghĩ muốn vuốt ve hai má tiểu tử này, đột nhiên bị một cánh tay cường tráng ôm chặt, lực đạo mạnh, giống như muốn bóp nát cổ tay mảnh khảnh của hấn, mà Toái Tinh vẫn tươi cười.

“Tang Dịch Hằng, người tốt nhất bảo tên tổng quản này tránh xa ra.” Lãnh Quân kéo Du Trúc Liệt vào lòng, lạnh lùng cảnh cáo.

Tang Dịch Hằng cảm tức nhìn Toái Tinh: “Người vì cái gì cứ như âm hồn không tiêu tan?”

“Ta phải bảo vệ ngài an toàn.”

“Thần kinh, người có biết không chính mình thật rất phiền phức, đừng có cản trở chuyện của ta.” Tất cả mọi người nhìn ra Toái Tinh đối Du Trúc Liệt có địch ý, bởi vậy vẫn đề phòng hai người bọn họ tiếp cận.

“Thực xin lỗi.”

“Toái Tinh, người có thể đi trở về.”

“Không, ta phải bảo hộ ngài.”

“Người!” Tang Dịch Hằng nhíu mày, “Cẩn thận ta giết người.”

“Tùy ý.”

“Chết tiệt.”

“Hừ!” Lãnh Quân hừ lạnh một tiếng ôm lấy Du Trúc Liệt xoay người rời đi.

Tang Dịch Hằng vội bỏ ra Toái Tinh đuổi theo: “Lãnh Quân, ngươi muốn đi đâu?”

“..... Ngu ngốc.”

“Ngươi, ta không cho ngươi chạm vào Liệt.”

Lãnh Quân đột nhiên dừng cước bộ, bình tĩnh đứng trước mặt Tang Dịch Hằng, khí thế kia khiến Tang Dịch Hằng kinh ngạc không thôi, đó là một loại độc chiếm mãnh liệt, khí phách tựa hồ như hùng sư, khiến hắn lần đầu cảm thấy được người nào đó đáng sợ.

hùng = gấu, sư = sư tử

“Hắn là của ta.” Nói xong, xoay người đi tiếp.

“Ách?” Du Trúc Liệt không khỏi mặt đỏ, Lãnh Quân nói hắn là của y da!

Tang Dịch Hằng ngơ ngác nhìn phương hướng hai người ly khai, có lẽ hắn thật sự thua, không, ngay từ đầu hắn liền không có cơ hội thắng, cho dù chỉ một lần, kết cục đại khái cũng là giống nhau đi!?

Tang Dịch Hằng à Tang Dịch Hằng, ngươi cuối cùng ném được tư vị thất bại à!?

.....

Kết thúc

“Nha” tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết không khách khí truyền vào tai Lãnh Quân, khiến y đang gấp sách lại.

“Ngươi là cái gì?” Đều qua mười năm, đã già thế này, sao một chút cũng không lớn lên à?

“Lãnh, Lãnh Quân, ta, ta ta ta.....”

“Gì? Có chuyện chậm rãi nói.” Lãnh Quân lạnh lùng nhìn hắn.

Du Trúc Liệt vỗ vỗ ngực, hét lên đầy nước miếng, nói: “Ta, ta nghe nói Ứng, Ứng hắn..... Hắn cư nhiên đoạt vương tử Trung Quốc!!!!”

Lãnh quân nhú mi: “Thì tính sao?”

“Hắn bắt người ta làm nam sủng da!??” Lại giẫm lên vết xe đổ đi!?

“Rồi sao?” Lãnh Quân thản nhiên hỏi.

“Chính là hắn sẽ cũng không.....”

“Ai kêu chúng ta đều là con cháu Thuận đế.”

(Phong Thụ: con cháu Thuận đế cũng biến thái như nhau.)

“Ngươi nói Ứng hắn sẽ ra sao?” Ứng vì cái gì muốn đi đoạt cái vương tử ấy làm nam sủng?

Du Trúc Liệt đi đến trong ngực Lãnh Quân, thân thủ khiêu khích y.

“Lãnh Quân, ta đã hết đau rồi.” Lần cuối cùng bọn họ làm là ở hai tháng trước, bây giờ còn đau mới là lạ.

“Ân.” Lãnh Quân bất động như núi.

“Lãnh quân, ngươi không muốn ta sao?”

“Không cần.”

“Vì cái gì?” Du Trúc Liệt bắt mãi ngắc đầu, “Lãnh Quân không cần Liệt sao?”

“.....”

“Đến!” Du Trúc Liệt hôn lên đôi môi Lãnh Quân, “Ân.....”

Lãnh Quân tùy ý hắn ở trên người mình làm càn, vẫn đang không nhúc nhích.

“A..... Lãnh Quân, mau tới thôi!” Hắc chính là suy nghĩ thật lâu.

“Không đến.” Đều làm nhiều lần như thế, hắc mỗi lần đều kêu như heo, giống lần trước, hắc cứ nhiên hô như phá yết hầu, khiến cho ngày hôm sau hàng xóm đều chạy tới hỏi chuyện gì, mẹ nó, y thực mất mặt muốn chết.

“Vì sao?” Du Trúc Liệt ủy khuất nhìn Lãnh Quân.

“Bởi vì.....” Ách?

Chết tiệt, lần trước y cũng bị bộ dáng đáng thương này của hắc làm mê mèm lòng, lần trước nữa cũng vậy, lần trước trước nữa cũng..... Mẹ nó, lần này.....

“Ngô..... Lãnh quân..... Ân a.....” Lãnh Quân điên cuồng ôm lấy lưng áo hắc, lập tức giải khai xiêm y chướng mắt kia.

“Người này tiểu đông tây chết tiệt!” Lãnh Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói, bàn tay to cũng đã điên cuồng xâm nhập nơi riêng tư của hắc.

“A..... A..... Lãnh Quân..... Ta hảo yêu người.....”

“Đáng giận!!!”

Lần này y lại thất bại!!

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-lung-te-tuong-liet-hoa-hoang-de>